

124

இது ஓர் கொண்டானப்போர்

கலைவர் கலைஞர்

7521-1000 மும்பை

இது ஓர் இனமானப்போர்

00-4 'ரு' கை

தலைவர் கலைஞர்

தலைமைக் கழக வெளியீடு
திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்
'அறிவகம்'

இராயபுரம் : : சென்னை - 600 013

முதற்பதிப்பு ஜூன் 1985

புத்தக விலை
புத்தக விலை

விலை. ரூ. 4-00

புத்தக விலை புத்தக விலை

புத்தக விலை புத்தக விலை

புத்தக விலை புத்தக விலை

புத்தக விலை

அச்சிட்டோர் : ஜெம்பிரஸ் சென்னை-1

இந்நூல் .....

இலங்கையில் தமிழினத்தை அடியோடு அழித்து, நம் இனமே அங்கு பூண்டற்றுப்போகுமாறு செய்யும் கொடுமையான முயற்சியில் இலங்கையின் இனவாத அரசு தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வரும் இனப்படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்று தி. மு. கழகம் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வருகிறது.

குறிப்பாக 1983 சூலைத் திங்களில் இலங்கைத் தமிழர்களை இலங்கை இராணுவத்தினரும் சிங்கள வெறியர்களும் மிருகத்தனமாகப் படுகொலை செய்தும், தமிழர் சொத்துக்களுக்குப் பேரழிவு ஏற்படுத்தியும் இடலரையும் மிஞ்சிய வெறிச்செயலில் ஈடுபட்டனர்.

உலகமே அதிர்ச்சிக்கு உள்ளான இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகும், இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பதற்கு ஆக்கபூர்வமான எத்தகு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளாமல் மெத்தனப் போக்கைக் காண்பித்து வரும் இந்தியப்பேரரசை கண்டித்தும், துரித நடவடிக்கை எடுக்கக்கோரி வற்புறுத்தியும் போராடிவரும் தி. மு. கழகத்தலைவர்களைஞர் அவர்கள், இலங்கையில் தமிழினத்துக்குச் செய்யப்பட்டு வரும் அநீதிகளையும், அவைகளுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவதற்குரிய ஒரே வழி தமிழ்ஈழம் அமைவதுதான் என்பதை ஆதாரபூர்வமாக விளக்கியும், 1985 மார்ச்—ஏப்ரல்—மே திங்களில் தமிழகத்தின் முக்கிய நகரங்கள் தோறும் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டங்களில் இலட்சக்கணக்கான மக்களைச் சந்தித்து ஆற்றிய பேருரைகளைத் தொகுத்து, 'இது ஓர் இனமானப் போர்' என்கிற தலைப்பில் தலைமைக்கழகம் இந்நூலைப் பெருமையோடு வெளியிடுகிறது.

சி. டி. தண்டபாணி,
கழக வெளியீட்டுச்செயலாளர்.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a title or header.

Second block of faint, illegible text.

Main body of faint, illegible text, appearing to be several paragraphs.

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or footer.

இது ஓர் இனமானப் போர்

இன்றைக்கு இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள், தங்களுக்குத் தனி ஈழநாடு வேண்டும்—சிங்களவர்களோடு சேர்ந்து வாழ முடியாது—நாங்கள் பல ஆண்டுக் காலம் அனுபவித்த கொடுமை போதும்—இனி நாங்கள் சேர்ந்து வாழ்வது முடியாத காரியம்—ஆகவே எங்களுக்குத் தமிழ் ஈழநாடு வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள் என்றால், அப்படிப்பட்ட உணர்வை அந்தத் தமிழர்கள் உள்ளத்திலே விதைத்தவர் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள். அவர் ஈழத்துக் காந்தி என்று பாராட்டப் பெற்றவர்.

1976-ம் ஆண்டு அவர் தமிழகத்துக்கு வருகை தந்து—என்னை என் இல்லத்திலே சந்திந்தார். இலங்கையிலே தமிழர்கள் படுகிற அவதி குறித்து நீண்ட நேரம் உரையாடினார்.

அந்த ஈழத் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள்தான், தனித் தமிழ் ஈழநாடு வேண்டும் என்கிற முதற் குரலை இலங்கைத் தீவிலே எழுப்பியவர்.

அவர் 1952-ம் ஆண்டு இலங்கையிலே தமிழர்கள் நிறைய வாழ்கிற பகுதியிலே—காங்கேசன் துறை என்ற தொகுதியிலே ஒரு தேர்தலில் போட்டியிட்டார்.

அவரை எதிர்த்து நின்றவர் நடேசபிள்ளை.

அவரும் தமிழர்தான். தமிழனும் தமிழனும் மோதிக் கொள்வதுதானே வாடிக்கை !

இலங்கையிலே தமிழருக்குத் தனிநாடு வேண்டுமென்ற—இலங்கைத் தமிழர்களின் உணர்வை எழுப்பக் காரணமாக இருந்த—சிங்கள வெறியர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடு

பட்டுத் தமிழர்கள் உரிமையோடு உலவிட அவர்களை மீட்க வேண்டுமென்று கருதித் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வந்த செல்வநாயகம் அவர்கள், 1952-ம் ஆண்டு தாம் போட்டியிட்ட தேர்தலில் தோல்வியடைந்தார். அவரை எதிர்த்து நின்ற நடேச பிள்ளை வெற்றி பெற்றார்.

தோல்வியடைந்த பிறகு தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் தேர்தலில் சில தவறுகள் நடைபெற்று விட்டன என்று வழக்குப் போட்டார்.

அந்த வழக்கிலும்கூட, அவர் தோல்வியடைந்து விட்டார். அது மாத்திரமில்லை. வழக்குப் போட்ட காரணத்திற்காக வெற்றியடைந்தவருக்கு—வழக்குச் செலவாக 30 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நீதிமன்றம் தீர்ப்பு தந்தது.

இதை நான் ஏன் இங்கு சொல்கிறேன் என்றால், தேர்தலில் தோற்றுவிட்டார்; எந்தத் தமிழர்களுக்காகப் பாடுபட்டாரோ— அந்தத் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழுகிற பகுதியிலேயே அவர் வெற்றிபெற முடியவில்லை.

ஆகவே நான் தமிழர்களுக்காக அரசியல் நடத்தமாட்டேன்; அவர்களது உரிமைகளுக்காகப் பாடுபடமாட்டேன் என்று தந்தை செல்வநாயகம் அன்றைக்கே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தால், இன்றைக்கு உலகெங்கும் ஈழத் தமிழகத்தில் நடை பெறுகின்ற புரட்சியைப் பற்றி யாரும் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். நாம்கூட அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டோம்!

அந்தத் தோல்விக்குப் பிறகும் கூட தன்னுடைய உழைப்பு, குறிக்கோள் ஆகிய இவைகளையெல்லாம் தேர்தலுக்காக இல்லை; தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அடுத்த தலைமுறை மானத்தோடு—கௌரவத்தோடு வாழ வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் என்று செல்வநாயகம் கருதி தொடர்ந்து தொண்டாற்றினார்.

அந்தக் காரணத்தினால்தான் இன்றைக்கு இலங்கையிலே தமிழினம் தனக்காக ஒரு நாட்டைக் கோருகிற அளவுக்கு— அதற்குத் தமிழகத்திலே இருக்கின்ற ஐந்து கோடி மக்களின் ஆதரவைப் பெறுகிற அளவுக்கு—தமிழர்களுடைய பேராதரவு அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற அளவுக்கு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அன்றைக்கு செல்வநாயகம் கொஞ்சம் கவலைப்பட்டு நம்மைத்தான் மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கவில்லையே; இவர்களுக்காகவா உழைக்க வேண்டுமென்று ஒதுங்கியிருந்தால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது.

ஆகவே, தேர்தலில் தோற்றாலும் அயராமல் சளைக்காமல் தொடர்ந்து மக்களுக்குத் தொண்டாற்றிய செல்வநாயகத்தின் வழி—தி.மு.கமகத்தின் வழி!

அண்ணா அவர்களே கூட காஞ்சிபுரத்திலே தன்னுடைய சொந்த மண்ணில் தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டார்.

அவர் எந்த மண்ணில் பிறந்து—வாழ்ந்து—கல்வி கற்று—தமிழகமெங்கும் புகழத்தக்க அளவுக்கு வளர்ந்தாரோ, அந்த மண்ணில் அவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

உடனே அண்ணா அவர்கள், 'இனி அரசியல் தேவையில்லை!' என்று ஒதுங்கியிருந்திருப்பாரேயானால், இந்த உணர்வை நாம் தமிழகத்தில் பெற்றிருக்க முடியாது.

தோற்கடிப்பட்ட பிறகு அண்ணா தொடர்ந்து இயக்கத்தை நடத்தாமல் இருந்தாரா? அதற்குப் பிறகு அண்ணா அவர்கள் 1962-ம் ஆண்டு விலைவாசி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நடத்தவில்லையா? அதிலே இருபதாயிரம் பேர் சிறைச் சாலைக்குச் செல்லவில்லையா?

1977-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் இந்திரா காந்தியின் ஆட்சி அடியோடு தோற்கவில்லையா? இந்திரா காந்தி அம்மையாரே ஒரு ராஜ்நாராயணிடம் தோற்கவில்லையா? யார் அந்த ராஜ்நாராயணர்? தெரியாதா? அவரே லட்சக்கணக்கான வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் இந்திரா காந்தியைத் தோற்கடிக்கவில்லையா?

ஏன், பெருந்தலைவர் காமராஜ் விருதுநகர் தொகுதியில் 1967-ல் தோற்கடிக்கப்பட்டாரே!

அவர் இனிமேல் அரசியல் தேவையில்லையென்று துறவறம் பூண்டிருப்பாரேயானால், இன்று காங்கிரஸ் கட்சிக்கு 62 இடங்கள் கூட கிடைத்திருக்க முடியாது.

இதையெல்லாம் சொல்லக் காரணம், காமராசரோ, மற்றவர்களோ, அரசியல் மூலமாக சில காரியங்களை மக்களுக்குச்

செய்யலாம் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், தேர்தல் மாத்ரீரம் தம்முடைய குறிக்கோள் என்று கருதவில்லை.

மக்களுக்காக பாடுபட்டுப் பணியாற்ற — தேர்தலில் கிடைக்கின்ற வெற்றி வாய்ப்புக்கள் நமக்குத் துணையாக இருக்கின்ற கருவிகள்; ஆனால் அவை மாத்ரீரமே நம்முடைய லட்சிய மில்லை. அவைகளின் துணைகொண்டு மக்களுக்காக—தமிழர் களுக்காக உழைக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு கொண்டது தி. மு. கழகம்.

அதனால்தான் நாம் தோல்வியுற்று இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாகவே இன்றைக்கு ஒரு போர்க் களத்தில் நுழைய வேண்டிய அவசியம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிலர் கருதலாம், “இவ்வளவு பெரிய தோல்விக்குப் பிறகு இவர்கள் மீண்டும் போராட்டத்தில் குதிக்கிறார்களே! தேவைதானா?” என்று!

தோற்றுவிட்ட காரணத்தால், மக்களுக்குத் தொடர்ந்து பணியாற்றக் கூடாதென்று ஜனநாயகத்திலே அரசியல் இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? தோல்வியடைந்த கட்சிகளெல்லாம் முட்டை கட்டிக்கொண்டு முலையில் பதுங்கிவிட வேண்டும், பிறகு மக்கள் மன்றத்துக்கு வரக் கூடாதென்று ஜனநாயகம் கூறுகிறதா? இல்லை.

எது பரிசாகக் கிடைத்தாலும் நம்மை நம்பி வாக்களித்திருக்கிற மக்களுக்கு—இந்த நாட்டில் நம்மால் நலன்கள் பெருகும் என்று இன்னமும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு—நாம் ஆற்றிட வேண்டிய கடமைகளை செம்மையாக ஆற்றிட வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பினைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது.

நாமும் அவர்களும்.....

தேர்தலில் நமதணிக்குக் கிடைத்த இடங்கள் 35 அல்லது 36 தான். ஆளும் கட்சியான அ. தி. மு. க.வுக்கும் இந்திரா காங்கிரசுக்கும் கிடைத்த இடங்கள் 198. ஆனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற வாக்குகளின் எண்ணிக்கை, நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற வாக்குகள் எண்ணிக்கை இவற்றைக் கணக்கெடுக்கிற நேரத்தில், சோர்வு ஏற்பட கிஞ்சிற்றும் நியாயமில்லை.

198 இடங்களைப் பெற்ற அந்த அணி பெற்றிருக்கிற வாக்கு 117 லட்சம். 35 இடங்களைப் பெற்றிருக்கிற நாம் பெற்றது

86 லட்சம். 86 லட்சத்திற்கும் 117 லட்சத்திற்கும் இடையே இருப்பது 31 லட்சம். இதிலே ஒரு 16 லட்சம் அனுதாப அலை வீசாமலிருந்து மாறியிருக்குமேயானால். அந்த 198 நமக்கும் இந்த 35 அவர்களுக்கும் கிடைத்திருக்கும்.

இருந்தாலும் நம் பின்னால் 86 லட்சம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குடும்பங்களில் இருக்கிற மக்கள் தொகையை எண்ணிப் பார்த்தால் 5 கோடி பேரில் பெரும்பான்மையோர் நம்முடைய அணியின் பக்கம் தங்களுடைய ஆதரவைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்த்து நாம் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்காது பணியாற்றிட வேண்டும்.

ஆகவேதான் இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக உருவாகியிருக்கிற இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தி. மு. கழகம் தனிக் கவனத்தை செலுத்த வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளாகி யிருக்கிறது. இன்றைக்கு நாம் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட, தொடர்ந்து தமிழினத்திற்காகப் பாடுபடுவோம். அப்படிப் பாடுபட—பணியாற்றிட நாம் துணை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

தேர்தலில் வருகிற வெற்றி தோல்விகள் சாதாரணம். அவை வரும், போகும். ஆனால் இனம்—இன உணர்வு—இனமான உணர்வு—என்றென்றும் இருக்க வேண்டியவை என்பதால்தான் தி. மு. கழகம் அண்ணா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதேயல்லாமல், எம். எல். ஏ., எம்; பி. பதவிகளுக்காக உருவாக்கப்படவில்லை.

நாமே அதிகமாகப் பொருட்படுத்தாத ஒன்றால்—நமக்குக் கிடைத்த தோல்வியால்—மிக அதிகமாக மகிழ்ச்சி அடைபவர்கள் யாரென்று பார்த்தால்—தமிழ்நாட்டிலிருக்கிற காங்கிரஸ் காரர்களோ, அல்லது அ.தி.மு.க நண்பர்களோ அடைகிற மகிழ்ச்சியைவிட, பெருமகிழ்ச்சி அடையக் கூடிய ஒருவர் இலங்கையிலே ஜனாதிபதியாக இருக்கிறார்.

அவர்தான் ஜெயவர்த்தனே !

அவர் கடந்த சில நாட்களுக்கு முன்பு—தமிழகத்தில் தேர்தல் முடிவுற்று தீர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்டபோது—‘சண்டே’ என்கிற இதழுக்கு அளித்த பேட்டியில் என்ன கூறினார் தெரியுமா?

ஜெயவர்த்தனே சொன்னது என்ன ?

“ The Karunanidhi Group has been wiped out.
The People did not worry about Tamil Nadu,
Sri Lanka and Eelam ”

என்று ஜெயவர்த்தனே கூறியிருக்கிறார்.

தோற்றுப் போனவன் தமிழனைப் பற்றிப் பேசலாமா? போராடலாமா? தமிழனுக்காக வாதாடலாமா? என்றால், நாம் தோற்றுப் போனதில் இங்கே உள்ளவர்களைவிட இலங்கையின் அதிபர் ஜெயவர்த்தனேவுக்குத்தான் அதிக மகிழ்ச்சி. அதனால் தான் ‘சண்டே’ பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில், ‘கருணாநிதியும், அவர் கட்சியும் இந்தத்தேர்தலில் அறவே தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு தமிழ்நாட்டைப் பற்றியோ. இலங்கையைப் பற்றியோ. தமிழ் ஈழத்தைப் பற்றியோ அக்கறை சிறிதும் கிடையாது’ என்று கூறியிருக்கிறார் என்றால், நான் கேட்கிறேன், மகிழ்ச்சியா அது?

தமிழ்நாட்டு மக்களைப் பார்த்து ஜெயவர்த்தனே விடுத்ததுள்ள அறைகூவல்தான் அது. “ஏ தாழ்ந்த தமிழகமே!” என்று ஒரு காலத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அறிஞர் அண்ணா குரல் கொடுத்தாரே, அந்தக் குரலை இன்றைக்கு ஏகடியமாக எதிரொலிக்கிறான் இலங்கையின் ஜெயவர்த்தனே!

தமிழ்நாட்டைப் பற்றியும் ஈழத்தைப் பற்றியும் கவலைப் படாத மக்கள்தான் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் கருணாநிதியையும், அவருடைய கழகத்தையும் தோற்கடித்து விட்டார்கள் என்று ஜெயவர்த்தனே மகிழ்ச்சி அடைகிறார் என்றால் நான் அவருக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்:

ஜனநாயகத்தில் வாக்குகளைப் பெறுவதும், ஒரு கட்சி வெற்றி பெறுவதும் ஒரு கட்சி தோல்வி அடைவதும் இயல்பு. இன்னும் சொல்லப்போனால், தமிழகத்தில் நடைபெற்ற இந்தத் தேர்தல் இலங்கையில் தமிழ் ஈழம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று ஒரு “ரெபரண்டம்” வைத்து நடத்தப்பட்ட தேர்தல் அல்ல.

நாங்கள் தோற்றிருந்தாலும்கூட எங்களால் இங்கே ஒரு பெரும் படையைத் தீரட்ட முடியும், அந்தப் பெரும் படை மத்தியிலே இருக்கிற இந்தியப் பேரரசை வலியுறுத்தி இலங்கை

யில் இருக்கிற தமிழனுக்கு விடுதலையை நிச்சயமாக வாங்கித்தர முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டுகின்ற இயக்கம்தான் தி. மு. கமுகம்.

அதற்காகத்தான் இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடங்கியிருக்கிறோம். இரண்டாண்டு காலத்திற்கு முன்பு 1983ம் ஆண்டு ஜூலை திங்கள் இறுதி வாரத்தில், 58-ம் ஆண்டுமுதல் தொடர்ந்து நடைபெற்ற பயங்கரமான நிகழ்ச்சிகள் உச்சகட்டத்திற்குச் சென்று ஒரு இனப் படுகொலையே நடைபெற்று, சிறைச்சாலையிலே தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோர் தலைமையில் கொட்டடிக்குள் அடைபட்டுக்கிடந்த ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட விடுதலை வீரர்கள்—அதிகாரிகளின் துணையோடு சிங்கள வெறியர்களின் துப்பாக்கிகளுக்கு இரையாக்கப்பட்டு மடிந்தார்கள்!

அதைத் தொடர்ந்து தமிழர்கள் தினந்தோறும் கொல்லப்பட்டு—தமிழ் மங்கையர்களின் கற்பு துறையாடப்பட்டு—தமிழ் மழலைகள் மலைப் பாறைகளிலே எறியப்பட்டு சுக்கல் சுக்கலாக ஆக்கப்பட்டு — வேதனையோடும் வெட்கத்தோடும் சொல்கிறேன்—தமிழ்ப் பெண்களைக் கற்பழித்ததோடு மாத்திரமல்ல, (சகோதரிகளும், தாய்மார்களும் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும்.) அப்படிக் கற்பழிக்கப்பட்டவர்களின் மார்புகளை அறுத்து கயிற்றிலே கோத்து தோரணம் கட்டி விளையாடினார்கள் சிங்கள வெறியர்கள் என்றால்—இதற்குப் பிறகும்—இன்னமும் அந்த சோகத் தொடர் கதை நடைபெற அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தால்—

சேரன் செங்குட்டுவன் பரம்பரை என்று சொல்லிக் கொள்ள நமக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?

இலங்கை வரை படையெடுத்துச் சென்று பன்னிரண்டாயிரம் சிங்களவரைக் கைது செய்துகொண்டு வந்து காவிரிக்குக் கரை கட்டினான் கரிகால் பெருவளத்தான் திருமாவளவன்! அவன் சந்ததியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாம் என்று கூறிக்கொள்ள நமக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?

கடாரம்கொண்ட சோழனின் சொந்தக்காரர்கள் நாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள நமக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது?

எனவேதான் தமிழ் இனத்தைக் காப்பாற்ற தி. மு. கழகம் இன்று போர்க்கோலம் பூண்டிருக்கிறது. ஏதோ தி. மு. கழகம் இலங்கையிலே நடைபெறுகிற இந்த விஷயங்களைப் பெரிது படுத்தி, பொதுமக்களிடம் ஒரு பீதியை உருவாக்கி, அதன் காரணமாக மத்திய சர்க்காருக்கோ, மாநில சர்க்காருக்கோ தொல்லைகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடங்கவில்லை.

இலங்கையில் நடக்கும் இனப் படுகொலையை—நாள் தோறும் அங்கு செத்து மடியும் தமிழர்களின் அவலத்தை— சிங்களக் காதையர்களால் கற்பழிக்கப்படும் தமிழ்ப் பெண்களின் கூக்குரல் ஓலத்தை—இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைதான் என்று ஓங்கி யடித்துச் சொல்லியே இந்திய அரசு காலங்கழிப்பானேன்?

இந்தக் கேள்விக்குச் சரியான விடை காணவேண்டும் என்பதுதான் தி. மு. க. போராட்டத்தின் நோக்கம்.

உள்நாட்டுப் பிரச்சினை எதுவரை...

அண்ணா கூட ஒருமுறை எது வரையிலே உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்பதை தமக்கே உரிய முறையில் விளக்கினார்.

பக்கத்து வீட்டிலே கணவனும், மனைவியும் கொஞ்சி மகிழ்ந்தால் அது அவர்களது உள்நாட்டுப் பிரச்சினை. பலகணி வழியே அதைப் பார்த்து களிப்பது அநாகரிகம்.

அதே கணவனும் மனைவியும் ஊடல்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டால் அது கூட அவர்களுடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினை.

ஊடலையும் மிஞ்சி-கணவன் தவறு செய்துவிட்டு வீடு திரும்ப-அவன் மது அருந்தி தள்ளாடி வர-அதைப் பார்த்த மனைவி கண்டிக்க-அந்த நேரத்தில் கணவன் மனைவியைப் பார்த்து, 'நான் என்ன செய்வது! தாயின்மீது சத்தியம் செய்து திறக்க மாட்டேன் என்று கூறிய எம். ஜி. ஆரே அந்த சத்தியத்தை மீறி கள்ளுக்கடைகளைத் திறந்திருக்கிற போது, நான் அங்கே போய் குடித்துவிட்டு வராவிட்டால் அவர் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டாரா?' என்று வாதம் செய்ய-நீ வீட்டைவிட்டு வெளியே போ என்று மனைவி கூற-இப்படி சண்டை தொடருகிற வரையிலேகூட அது உள்நாட்டுப் பிரச்சினைதான்!

சண்டை முற்றி-கையிலே கொடுவாள் ஏந்தி கணவன் மனைவியை வெட்டினால் அப்போது வெளிநாட்டுப் பிரச்சினை

ஆகிறது. பக்கத்து வீட்டுக்காரன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கமாட்டான், உடனே போலீசுக்கு போன் செய்வான், அல்லது அவனே பதறி ஓடிப் போய் அந்தக் கொலையைத் தடுத்து நிறுத்த முற்படுவான்.

எனவே இலங்கையில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பிரச்சினை—1983-ம் ஆண்டு வரையிலே கூட உள்நாட்டுப் பிரச்சினையாக இருக்கலாம். அங்கே நடைபெற்றது. சச்சரவுகள், கலவரங்கள், கிளர்ச்சிகள்... ஆனால் 83க்குப் பிறகு இலங்கையில் இனப்படுகொலையே தொடரத் தொடங்கி இன்றைக்குக் கிட்டதட்ட ஒரு லட்சம் பேர் அகதிகளாக இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

ராமேஸ்வரம் தீவில் மீன் பிடிக்கிற மீனவர்களுடைய-கிட்டத்தட்ட 250 கோடி ரூபாய் அன்னியச் செலாவணியை ஈட்டித் தருகிற-மீன்பிடி தொழில் தேங்கிக் கிடக்கிற அளவிற்கு, மீன் பிடிக்கின்ற 1500 படகுகள் வேலையற்றுப் போய் கடற் கரையோரத்திலே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றன.

நம்முடைய கடல் எல்லைக்குள்ளே மீன் பிடிக்கப் போனால் கூட சிங்கள இராணுவக் கப்பல்கள் வந்து அவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளி, "நீ ஏன் கட்டுமரத்தில் மிதக்க வேண்டும்; நீயே கட்டு மரமாக மித!" என்று மிதக்க விடுகிறது.

இதற்கெல்லாம் தீர்வு காண வேண்டாமா ?

ஒரு காலத்திலே கச்சத்தீவு இந்திய அரசால்—அன்றைக்கு தி.மு.கம்க அரசு எவ்வளவோ தடுத்துக்கூட கேட்காமல்—இலங்கைக்கு நல்ல எண்ணத்தோடு தரப்பட்டது. ஆனால் கச்சத்தீவு தரப்பட்ட போது செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி இன்றைக்கு இலங்கை நடந்து கொள்ளவில்லை. அதையாவது தட்டிக் கேட்க வேண்டாமா ?

சரி, இலங்கையிலே இருக்கிற தமிழர் பிரச்சினையிலேதான் அக்கறையில்லை. இந்தியப் பிரச்சினையிலே கூட உங்களுக்கு அக்கறை கிடையாதா ?

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மத்திய சர்க்கார் துணை அமைச்சர் மரகதம் சந்திரசேகர் அம்மையார் 'ஆனந்தவிகடன்' பத்திரிகைக்கு பேட்டி அளிக்கிறார்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை பற்றி என்ன சொற்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், அந்த அம்மையார் "இலங்கைத் தமிழர்

பிரச்சினை என்று சொல்லாதே; இலங்கை இந்தியர் என்று சொல்; தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லித்தான் நாட்டையே குட்டிச் சுவராக்கி விட்டார்கள்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

யார் தெரியுமா? தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் வாக்குகளைப் பெற்று அமைச்சராகியிருப்பவர்தான் சொல்கிறார்.

தமிழ் என்று சொல்வது அவ்வளவு இழிவா? தமிழ், தமிழ் என்று சொல்லி நாட்டைக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டோமாம்?

மறைமலை அடிகளின் நூலிலே உலவிய தமிழ்!

தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. அவர்களால் அழகோடு எடுத்து ஆளப்பட்ட தமிழ்- செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” என்று ‘பாரதியார் பாராட்டப்பட்ட தமிழ்—

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”

என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனால் வர்ணிக்கப்பட்ட தமிழ்— அந்தத் தமிழை— தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லி நாம் நாட்டையே நாசப்படுத்தி விட்டோமாம்! மரகதம் அம்மை சொல்கிறார். நான் இதை பல கூட்டங்களில் கண்டித்து பேசிய பிறகு சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு செய்தி வருகிறது.

நம்முடைய முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதமும், மதுரை ஆதீனகர்த்தர் அருணகிரி அடிகளாரும், அ.தி.மு.க. வைச் சேர்ந்த ஜனார்த்தனமும் டெல்லியிலே ஊர்வலம் நடத்தி பிரதமரிடம் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்காக ஒரு மகஜர் கொடுக்கிறார்கள். அந்த மகஜரைத் தரும்போது அவர்களோடு சென்று மரகதம் அம்மையாரும் பிரதமருக்கு மகஜர் தருகிறார் என்றால் இதற்கு என்ன பொருள்?

அவர் பிரதமர், இவர் அவருடைய தலைமையிலே உள்ள அமைச்சரவையிலே ஒரு அமைச்சர். அந்த அமைச்சரே போய் பிரதமரிடம் மகஜர் கொடுத்து இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை பற்றி பேசுகிறார் என்றால், அந்த உணர்வு வருவதற்குக்கூட இங்கேயிருந்து கி.ஆ.பெ. விசுவநாதமும், மதுரை ஆதீனகர்த்தரும் தான் செல்லவேண்டியிருக்கிறதே? உங்களுடைய அமைச்சரவை கூட்டத்திலே பேசக் கூடாதா? பாராளுமன்றத்திலே சொல்லக் கூடாதா? “எங்களுடைய தமிழ் இனம் இலங்கையிலே கொல்லப்படுகிறது? எனக்கு என்

இந்தப் பதவி?" என்று அந்தப் பதவியைத் தூக்கி எறியக் கூடிய தைரியம், தியாக உணர்வு வரவேண்டாமா?

எப்படி வரும்? அதற்கு முன்பே ஒருவர், இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்தவர், இப்போது குடியரசு துணைத் தலைவராக இருக்கிற ஆர். வெங்கட்ராமன், அண்மையில் சொல்லியிருக்கிறார். 'இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா மொழிகளுக்கும் தாய் மொழி சமஸ்கிருதம்தான்; மற்ற மொழிகள் எல்லாம் அதற்குப் பிறந்த குழந்தைகள் தான்' என்று கூறியிருக்கிறார்.

"கல்தோன்றி மண் தோன்றா காலத்தே முன்தோன்றி மூத்த தமிழ்" என்ற நம்முடைய தமிழுக்கு அப்படிப்பட்ட பெருமை உண்டு. ஆனால், ஆர். வெங்கட்ராமன் சமஸ்கிருதம்தான் இந்தியாவிலேயே தாய்மொழி என்கிறார்.

அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவருக்கு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து போக முடிகிறது. காரணம், இங்கே இருக்கிற தமிழன் சொரணை கெட்டவனாக—சோற்றால் அடித்த பிண்டமாக இருக்கிற காரணத்தால்!

எங்கள் தமிழுக்கு இணையான மொழி எந்த மொழியும் இல்லை. அதோடு ஒப்புநோக்குகின்ற அளவிற்கு எந்த மொழியும் இல்லை. அதை நாங்கள் மேலும் மேலும் வளர்க்கத் தவறியிருக்கலாம். அது எங்கள் குற்றம். அறிவியல் துறையிலே—மேலும் பல துறைகளிலே அதை வளர்க்கத் தவறியிருக்கலாம். ஆனால் அதனுடைய தொன்மையை யாராவது மறுத்துப் பேச முடியுமா? ஆனால் வெங்கட்ராமன் பேசுகிறாரே? எந்த வெங்கட்ராமன்?

பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்தபோது பேசினார்—“இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பாற்ற இராணுவத்தை அனுப்புகிறது என்று கருணாநிதி சொல்கிறார். .. (அப்போது கருணாநிதி மாத்திரம் அதைச் சொல்லவில்லை. காளிமுத்து கூடச் சொன்னார். வேறுசில அமைச்சர்களும் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்வார்கள்; பிறகு மாற்றிக் கொள்வார்கள். கருணாநிதி சொன்னால் சொன்னதுதான். ஆகவே நான் அப்படி சொன்னது உண்மைதான்.) “தமிழ் ஈழம் வேண்டுமென்று சொல்வதும், இராணுவத்தை இலங்கைக்கு அனுப்புகிறது என்று கருணாநிதி சொல்வதும் முட்டாள்தனம்”

என்றார். ஆமாம். முட்டாள்தனம்தான். தென் சென்னை தொகுதியிலே நானும் எனது கழகத் தோழர்களும் படாத பாடுபட்டு அவரை வெற்றி பெறச் செய்து உச்சகட்டத்தில் கொண்டு போய் உட்கார வைத்தது முட்டாள்தனம்தான்.

அவர் இன்று பாதுகாப்பு அமைச்சர் அல்ல. ஆனால் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்தபோதுதான் சொன்னார். இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்ற இந்தியா இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வது முட்டாள்தனம் என்று.

நான் கேட்கிறேன். இந்த புத்தி பங்களாதேஷ் பிரச்சனையில் எங்கே போயிற்று?

பாலஸ்தீன விடுதலைப் பிரச்சினையிலே தரப்படுகின்ற ஆதரவு—காட்டப்படுகின்ற பரிவு—பாகிஸ்தானோடு இணைந்திருந்த ஒரு பெரும் பகுதியை வெட்டியெடுத்து தனி நாடாக ஆக்கி அது வங்கதேசம்; அது இனிமேல் தனித்து இயங்கும் என்ற அளவிற்கு பங்களாதேஷ் பிரச்சினைக்காக இந்திரா காந்தி அம்மையார் அன்றைக்கு இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்கவில்லையா?

அந்த இராணுவ நடவடிக்கைக்காக இந்தியாவிலே எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்குத் தமிழ்நாட்டில் தி.மு. கழக ஆட்சியின் சார்பாக ஆறு கோடி ரூபாய் யுத்த நிதி சேர்த்து இந்திரா காந்தி அம்மையார் கையில் இந்தக் கருணாநிதி தரவில்லையா.

பங்களாதேஷ் பிரச்சினையில் கருணாநிதிக்கு இருந்த அக்கறை—தமிழர்களுடைய பிரச்சினையிலே மத்தியிலே உள்ளவர்களுக்கு இல்லையென்றால் என்ன பொருள்?

ஒருமைப்பாட்டைக் குலைப்பது யார் ?

நீங்கள் சொல்கிற இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டை நான் உண்மையிலேயே ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

அதனால்தான் பங்களாதேஷ் பிரச்சினையில் ஆறு கோடி ரூபாய் நிதி தீரட்டிக் கொடுத்தேன். ஆகவே நானும் நான் தலைமை ஏற்றிருக்கிற கழகமும், அந்தக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியரும், கழகத்தினரும் அனைவரும் இந்திய ஒருமைப்பாட்டில் உண்மையில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் அல்லவா? நீங்கள் சொன்ன ஒருமைப்பாட்டுக்கு உள்ள அர்த்தத்தை நாங்கள் சரியாக புரிந்துகொண்டு அதை நம்பிய காரணத்தால் அல்லவா? பங்களாதேஷ் பிரச்சினை என்றால்

எங்களுக்கென்ன என்று இல்லாமல் நாங்கள் ஆறுகோடி ரூபாய் அளித்தோம்; தமிழ்நாட்டுப் பெண்டிர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய நகைநட்டுகளையெல்லாம் வழங்கினார்கள். தமிழ்நாட்டு வீரர்களையெல்லாம் படைக்கு அனுப்பினோம். அப்படி அனுப்பப்பட்ட வீரர்களில் சிலரது உடைகள் அவர்களுடைய வீடுகளுக்குத் திரும்பி வந்தன. அவர்கள் எல்லாம் களத்தில் செத்து விட்டார்கள் என்ற செய்தியைச் சொல்வதற்கு அடையாளமாக அவைகள் வந்தன. அத்தனை தியாகம் செய்தோம், நீங்கள் சொன்ன இந்திய ஒருமைப்பாடு நம்பிக்கைக்குரியது என்ற காரணத்தால். ஆனால் இன்றைக்கு என்னுடைய தமிழன்- என் இனத்தான்- என் சொந்தக்காரன்- என் உறவினன்- என் அண்ணன்- தம்பி, அக்காள்-தங்கை அங்கே மாளபங்கப்படுத்தப்படுகிறார்கள்; மரணப் படுகுழியில் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் உதவிக்கு வரமாட்டேன் என்றால் ஒருமைப்பாட்டில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று நான்குற்றம் சாட்டுகிறேன்.

இலங்கையிலே அழிந்து கொண்டிருக்கிற தமிழ் இனத்தைக் காப்பாற்ற மத்திய அரசு முன்வராவிட்டால் எங்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. தமிழ்நாடு இந்தியாவில்தான் இருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இது தொடருமே யானால்- அந்த அழிவு தடுக்கப்படமுடியாமல் போகுமேயானால்-தமிழ்நாடு இந்தியாவில் இருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் எழும் என்பதை இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தக் கருத்தை நான் இப்போதுதான் சொல்கிறேன்? ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையின் போதெல்லாம் கழகம் வலியுறுத்துகிற கருத்துதான் இது!

இந்த அடிப்படையில்தான் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில், கழகம் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே நாம் நமது ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்து வருவது மட்டுமல்ல, அவ்வப்போது அங்குள்ள தமிழர்களின் துயர் துடைக்க-அவர்களுடைய அரசியல் உரிமைகளைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்க-அவர்களைக் கண்ணியத்தோடு வாழ வைக்க தொடர்ந்து போராடி வருகிறோம்.

1951-ல் கழகம் சென்னையில் நடத்திய மாநில மாநாட்டிலேயே இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னல்களை எடுத்துச்

சொல்லி அவைகளுக்குத் தக்க பரிகாரம் தேவை எனத் தெரிவித்திருக்கிறோம்.

ஏறத்தாழ 1957—58-ம் ஆண்டுக் காலத்திலே யிருந்து இலங்கைத் தீவில் தமிழனுக்கு அதிகமான கேடுபாடுகள் தழும்பெற்று, அவன் வாழ்வதா சாவதா என்ற கேள்வி இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு எழுந்து, அந்தக் கேள்விக்கு இன்னும் விடை கிடைக்காத சூழ்நிலையில், அந்த இனத்தைக் காப்பாற்ற நாம் போர்க் கோலம் பூணுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்கின்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம்.

இந்திராகாந்தி அளித்த வாக்குறுதி

மறைந்துவிட்ட இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் 1978-ம் ஆண்டு இந்தியாவில் பிரதமராக இல்லாமல்—பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவராகக்கூட இருக்க முடியாமல்—தூக்கி எறியப்பட்டு ஜனதா ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில், இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற கொடுமைகள் குறித்து அவர்களுக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்திற்கு அவர் எழுதிய பதில் என்ன என்பதை பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அறியும் வண்ணம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன்.

அண்மையில் மேலவையில் நான் பேசியபோதுகூட 78-ம் ஆண்டு இந்திரா காந்தி அம்மையார், வைகுந்தவாசன் எனும் இலங்கைத் தமிழருக்கு எழுதிய கடிதத்தை முழுமையும் படித்துக் காட்டினேன். “ஜனதாக் கட்சியின் ஆட்சி மத்தியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தினால்தான், இலங்கையுடன் எப்படியும் நட்புடன் இருக்கவேண்டும் என்ற தவறான வழியில் ஜனதாக் கட்சிக்காரர்கள் செல்லுகின்ற காரணத்தினால்தான், இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களுக்கு இத்தகைய இன்னல்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. நான் எண்ணுகிறேன்; ஜனதா ஆட்சியாளர்களால் இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று; எனவே ஆட்சிப் பொறுப்பு என்னுடைய கைக்கு வருமேயானால், இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பாற்றுகின்ற அந்தப் பணியை நான் மேற்கொள்கிறேன்” என்று இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள், அந்தக் கடிதவாயிலாக வாக்களித்தார்கள்.

ஆனால் அந்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டதா?

அண்மையில் நான் படிப்பதற்கு ஒரு ஆங்கில நூல் கிடைத்தது. ‘Indian in South Asia’ என்ற தலைப்பு கொண்ட அந்த நூலில், பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் இந்தியாவுக்கு

வெளியில் வாழுகின்ற இந்தியர்களைப் பற்றி—அப்போது நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கூட்டத்திற்கு ஒரு செய்தி அனுப்புகிறார். அந்தச் செய்தியில் அவர் என்ன குறிப்பிட்டார் என்பதை அந்த நூல் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

“It was in 1939 that Jawaharlal Nehru in a message to the National Indian Congress said that, “India is weak today; and cannot do much for her children abroad. But she does not forget them and every insult to them is humiliation and sorrow for her. A day will come when her long arm protection and her strength will compel Justice for them.

இது 1939ம் ஆண்டு இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அனுப்பிய செய்தியில் காணப்படுகின்ற வரிகள்.

“இந்தியா இப்போது பலவீனமாக இருக்கிறது. படை பலத்திலே அது வலிமை பொருந்தியதாக இல்லை. ஒரு காலம் வரும். வெளிநாடுகளில் வாழ்கிற நம்முடைய இந்திய மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு இந்தியத் தாய் தன்னுடைய நீண்ட கரங்களை நீட்டுகின்ற அந்தக் காலம் வரும்.

என்று நேரு அவர்கள் 1939-ம் ஆண்டு சொன்னார். அன்று நம்முடைய படை வலிமை சரியாக இல்லை என்பதையோ, இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக இல்லை என்பதையோ சுட்டிக்காட்டுகின்ற வகையில் அப்படிக் குறிப்பிட்டார்.

இன்றைக்கு சில கல் தொலைவுக்கு அப்பால் இலங்கையில் செத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழரைக் காப்பாற்ற அன்றைக்கு நேரு சொன்ன வார்த்தை பொருந்துமா என்று பார்த்தால், இன்றைக்கு இந்தியா பலவீனமாகவும் இல்லை. படை பலம் இல்லாமலும் இல்லை. அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மத்திய அரசு ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; எட்டாயிரம் கோடி ரூபாய் இராணுவத்திற்காகச் செலவிடும் என்ற குறிப்பு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

எட்டாயிரம் கோடி ரூபாயை பாதுகாப்புக்காகச் செலவிடும் இந்தியாவாக இன்றைக்கு வலிவு பெற்றிருக்கின்ற இந்த நாடு, 39ம் ஆண்டு நேரு சொன்னாரே—இந்தியத் தாய் வலுப்

பெற்றால் அவளுடைய கரங்கள், வெளிநாடுகளில் கொடுமையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இந்திய மக்களைக் காப்பாற்றத் தவறுது என்று சொன்னாரே—நான் கேட்கிறேன்.

இந்தியத் தாயே! ஏன் உனது நீண்ட புஜங்கள் இலங்கையில் செத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழனைக் காக்க நீளவில்லை என்பதைத்தான் கேட்கிறேன்.

இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற அநியாயங்களை—அக்கிரமங்களை ஏதோ தி. மு. கழகத்தில் உள்ள நாங்கள் பெரிதுபடுத்தி தமிழகத்திலே காங்கிரஸ் கட்சிக்கோ—அல்லது இங்கே இருக்கின்ற ஆளும் கட்சிக்கோ தொல்லை கொடுப்பதற்காக இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் ஈடுபடுகிறோம் என்று யாராவது எண்ணுவார்களேயானால், நான் அவர்களுக்கெல்லாம் கூற கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இலங்கைத் தமிழர் உண்மை நிலை

கழகத்தின் ஏடுகளிலோ- ஆதரவு ஏடுகளிலோ அல்ல" 1983-ம் ஆண்டு இலங்கைத் தீவில் இனப் படுகொலை நடைபெற்றபோது தமிழகத்திலே மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த ஏடுகளிலே ஒன்று எனப்படுகின்ற 'இந்து' பத்திரிகையில் ஜி.கே. ரெட்டி எழுதிய வாசகங்களை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்திய அரசைக் குறை சொல்ல வேண்டும்; தி மு. கழகத்திற்கு அதுதான் வேலை என்று யாராவது கருதுவார்களேயானால் இதனை தயவு செய்து கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

21-8-83ம் நாள் 'இந்து' பத்திரிகையில் ஜி.கே. ரெட்டி எழுதுகிறார்.

"இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் அனைவருமே பிரிட்டிஷ் காரர்களால் தோட்டத் தொழில் வேலைக்காக கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களின் சந்ததியினர் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டுள்ள பல வெளிநாடுகளின் கருத்தை மாற்றி, இலங்கைத் தமிழர்களின் உண்மையான நிலைமைகளை உலக நாடுகளிடம் தெரிவிக்கும் பணியினை இந்திய அரசு நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டது."

இது 83ம் ஆண்டு 'இந்து' பத்திரிகை எழுப்பிய குற்றச் சாட்டு, இதே குற்றச் சாட்டைத்தான் அதே ஆண்டில் 'டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா' என்ற ஏடு தெரிவிக்கிறது.

"ஆழமாக அக்கறை செலுத்தப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளை இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில் தலையிடுவா

தாக வெளிநாடுகள் குழப்பி டெல்லியை செயலாற்ற விடாமல் தடுப்பது புரிந்து கொள்ளக் கூடியது என்றாலும், நம்மவர்கள் சிலரும் அதுபோன்ற பிரச்சாரத்திற்கு இராயாகிவிட்டிருப்பது அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களின் எதிர்காலம் அந்தத் தீவின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில்லை. அந்தத் தீவின் நலன்கள் அதில் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதால் அதை உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று இந்தியா கருதக் கூடாது”.

இது ‘டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா’ ஏடு தீட்டிய தலையங்கம்,

அமெரிக்காவிலிருந்து வெளியாகின்ற ‘கிறிஸ்டியன் சயின்ஸ் மானிட்டர்’ என்கின்ற ஏடு பின்வருமாறு எழுதுகிறது.

“ சிங்கள இராணுவத்தினர் முப்பது பேர் மன்னர் பகுதியில் உள்ள மக்களைக் கொன்று குவிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவர்களது கொடூரத் தாக்குதல் ஆறு மணி நேரம் தொடர்ந்தது. மன்னர் நகரின் மத்திய மருத்துவமனையை இராணுவத்தினர் வெறிபிடித்துத் தாக்கினர். சாலைகளில் சென்ற வாகனங்களை நிறுத்தி அதில் உள்ளே இருந்தோரை வெளியே இழுத்துப் போட்டு அந்த இடத்திலேயே ஈவு இரக்கமின்றி சுட்டுக் கொன்றார்கள், அருகிலிருந்த அஞ்சலகத்தில் பணிபுரியும் ஊழியர்கள் பதினைந்து பேரை வரிசையாக நிற்கவைத்து அவர்களை நிர்த்தாட்சண்யமாக சுட்டுப் படுகொலை புரிந்தார்கள். வயலில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த உழவர்களையும் சிங்கள ராணுவம் விடவில்லை. அவர்களையும் சுட்டுத் தீர்த்தது. இந்த திடீர் தாக்குதலின் முடிவில் 150 பேர் செத்துக் கிடந்தார்கள். இருபது தமிழ் இளைஞர்கள் காணாமல் போனார்கள். இவர்கள் அருகிலிருந்த ராணுவ முகாம்களுக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டதாக நேரில் கண்டவர்கள் கூறினார்கள்.”

இவ்வாறு செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறது அந்த ஏடு.

ராமேஸ்வரம் பகுதியில் மாத்திரம் தமிழ்நாடு மீனவர்கள் பாதிக்கப்பட்டு—மீன் பிடி தொழிலே பாதிக்கப்பட்டு—அதன் காரணமாக இதுவரை 270 கோடி ரூபாய் வரையில் அந்நியச் செலாவணி ஈட்டித் தருகின்ற அந்தத் தொழிலே ஸ்தம்பித்துப் போயிருக்கின்ற சூழ்நிலை.

1500 விசைப் படகுகள்—இந்த கடற்கரைப் பகுதியில் மீன் பிடி தொழிலில் ஈடுபடுகிற அந்தப் படகுகள்—ஓய்வு பெற்றுக் கிடக்கின்றன. இது தமிழக கடற்கரை நிலவரம். இவைகளையும் பத்திரிகைகள் தான் வெளியிடுகின்றன.

இந்தச் செய்திகளைப் படிக்கப் படிக்க நமது கண்கள் எவ்வாறு குளமாகின்றன? நம்முடைய கழக ஏடுகளில் அல்ல—இந்தப் பிரச்சினையில் மெத்தனம் காட்டுகின்ற ஏடுகள் கூட இந்தச் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன.

அகதிகள் முகாம்களில் இருக்கின்ற அபலைகளை ஆதரவற்றவர்களை—தமிழகத்தை நம்பி நாடி வந்திருக்கின்ற தமிழர்களை தமிழ்ச்சிகளை—நிருபர்கள் சந்தித்துக் கேட்கின்ற நேரத்தில் அவர்கள் சொல்லுகின்ற கதைகள் எவ்வளவு சோகம் நிரம்பியவை!

அகதிகளின் சோகக் கதை

அகதி முகாம் ஒன்றில் விஜயகுமார், பத்மநாபன் இருவரும் கூறியதாக பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி.

“யாழ்ப்பாணத்தை சுற்றிலும் பத்து மைல் தூரத்திற்கு இராணுவ முகாம் உள்ளது. இராணுவத்தினர் விடுதலைப் புலிகளைத் தேடுகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வீடுகளில் புகுந்து இளம் பெண்களையும் வாலிபர்களையும் அழைத்துச் செல்வார்கள். அங்கு கொண்டு சென்ற பெண்களை நிர்வாணமாக ஆக்கி கற்பழிப்பார்கள்.

ஆண்களை தலைமுடியை மீசையைப் பிய்த்தும் தடியால் அடித்தும் துன்புறுத்துவார்கள். இரண்டு கைகளையும் உயரே மரத்தில் கட்டி வைத்து விடுதலைப் புலிகள் எங்கே என்று கேட்பார்கள். பிறகு சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் சுட்டுத் தள்ளுவார்கள். ஹெலிகாப்டர் மூலம் ரோந்து சுற்றி வரும் போது விஷ மருந்துகளையும், ஆசிட் போன்ற தீரவத்தையும் தமிழர் வாழும் பகுதிகளில் வீசி காயங்களை ஏற்படுத்துவார்கள்.”

இத்தகைய செய்திகளை ஏடுகளில் நாள்தோறும் படிக்கப் படிக்க இந்திரா காந்தி அம்மையார் அன்றைக்கு தந்த உறுதி மொழியானாலும், அவரைத் தொடர்ந்து, இலங்கைக்குச் சென்று நடத்தப்படும் பேச்சுவார்த்தைகள் சுமுகமான முடிவீனை வழங்கும் என்று ராஜிவ் காந்தி உறுதிமொழி தந்தாலும், தமிழகைப் பிறந்த நமக்கு இதயம் வெடிக்காதா? நெஞ்சு பிளக்காதா?

அந்தக் காரணத்தினால்தான் தி. மு. கழகம்—தமிழகத்தில் பல்வேறு கட்சிகள் இருக்கின்றன என்றாலும்கூட—அந்தக் கட்சிகளை மிஞ்சியவர்கள் நாம் என்ற எண்ணத்தோடு அல்ல; அல்லது எந்த ஒரு அரசுக்கும் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அல்ல—குறிப்பாக தமிழகத்தில் உள்ள அரசு இந்தப் பிரச்சினையில் எந்த அளவு செயல்பட முடியும் என்பதை அறிந்து கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினால் இந்தப் பிரச்சினையில் செயல்படக்கூடிய அரசாக—அதிகாரம் பெற்றிருக்கிற அரசாக—இராணுவத்தைக் கையில் வைத்திருக்கிற அரசாக—இவர்கள் எண்ணினால் இலங்கைத் தீவில் வெறியாட்டம் போடுகின்ற சிங்களவரின் ஆதிக்கம் பறந்து போய்விடும் என்ற அளவுக்கு பலம் பெற்ற அரசாக—இந்தியப் பேரரசு இருக்கின்ற காரணத்தினால்தான், நாம் அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் உதவுவீர்களா, மாட்டீர்களா? என்று கேட்கின்றோம்.

மத்திய அரசாங்கத்தை நோக்கி நாம் இந்தக் கேள்வியைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அதே நேரத்தில், இங்கு மாநில அரசு பற்றியும் வருத்தத்தோடு நான் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

மத்திய அரசை வலியுறுத்த நாம் போராட்டம் நடத்துவது மத்திய அரசிலே உள்ளவர்களாலேகூட அவ்வளவாகக் கண்டிக்கப்படவில்லை. மாநில அரசிலே உள்ளவர்களுக்குத் தான் இதிலே நம்மீது அதிகக் கோபம் வந்திருப்பதாக பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும்போது என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“கருணாநிதியால் தமிழ் ஈழத்தை உருவாக்கித் தரமுடியுமா?” என்று ஒரு அமைச்சர் கேட்டிருக்கின்றார். கருணாநிதியால் மட்டுமே முடியாது என்ற காரணத்தினால்தான் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களையெல்லாம் திரட்டுகின்ற பணியிலே நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். தனி ஒரு கருணாநிதியால் இந்தக் காரியம் நடைபெற இயலாது என்பதை உணராத பைத்தியக்காரன் அல்ல கருணாநிதி என்பதை நான் அந்த அமைச்சர் ‘பெருமகனார்க்கு’ தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொரு அமைச்சர், “கருணாநிதி தோல்விமேல் தோல்வி அடைந்து வருகிற காரணத்தால் இனி அரசியலிலே இருக்கக் கூடாது. துறவறம் பூண்டு அவர் அரசியலைவிட்டு வெளியேறி விட வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

துறவறம் பூண வேண்டிய அளவுக்கு ஆளாகிவிட்ட நான், இன்னும் ஏன் அவர்களது கண்களை உறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

அப்படித் துறவறம் பூணுவது ஒன்றும் இந்த நாட்டிலே பிரமாதமான காரியம் அல்ல. துறவறம் பூணுவது என்பது எளிதான காரியம்தான். மந்திரிகளைக் கூட காலிலே விழ வைக்கச் செய்யும் வல்லமை துறவிகளுக்கு இருக்கிற காரணத்தினால் துறவறம் பூணுவது அப்படி ஒன்றும் சங்கடமான காரியமல்ல எனக்கு! ஆனால் பிரச்சினை அதுவல்ல;

நான் ஏற்கனவே கூறியபடி, ஈழத் தந்தை செல்வா அவர்களே 1952ம் ஆண்டு காங்கேசன்துறை தொகுதியில் நடைபெற்ற தேர்தலில் தோற்ற காரணத்திற்காக அவர் துறவறம் பூண்டிருப்பாரேயானால், இன்றைக்கு தமிழகத்திலே இருக்கிற ஐந்து கோடி தமிழ் மக்கள்—அனைத்து நாடுகளிலே வாழ்கிற பல கோடி தமிழ் மக்கள் ஈழத் தமிழகம் வேண்டும் என்று எதிரொலிக்கக்கூடிய ஆற்றல் உருவாகியிருக்காது. அந்த எண்ணம் மலர்ந்திருக்காது.

ஐனநாயகத்திலே வெற்றி தோல்விகள் வரும் போகும் யார் வேண்டுமானாலும் முதலமைச்சராக இருக்கட்டும்.

கழகம் ஆட்சிபீடத்தில் அமராத கட்சியல்ல; முதலமைச்சராக நானும் பதவி வகித்திருக்கிறேன். ஆனால் ஆட்சிபீடத்தில் தொடர்வதிலும், முதலமைச்சர் பதவி வகிப்பதிலும் ஓர் குறிக்கோள்—தளராத கொள்கை ஈடுபாடு இருக்கவேண்டும் என்பதை கழகமோ நாடு என்னைக்கும் மறந்தது இல்லை.

ஐனநாயகம் காத்தது கழகம்!

75ம் ஆண்டு ஐனநாயகத்திற்காக ஆட்சியைப் பற்றி அக்கறை காட்டாமல் போராடிய இயக்கம் தி.மு. கழகம் என்கின்ற வீரவரிகள், இந்திய நாட்டு சரித்திரத்தில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட இருக்கிறதே, அது ஒன்றுதான் நமக்கு பூரிப்பு அளிக்கக்கூடிய செய்தியாகும்.

ஏமாண்டு காலமோ, எட்டாண்டு காலமோ பதவியில் இருந்துவிட்டு போகலாம். பதவியைப் பெறுவது என்பது மிகமிகச் சாதாரணமான காரியம். நண்பர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை 72ம் ஆண்டு தி.மு. கழகத்திலிருந்து விலக்க வேண்டும் என்று யார் யார் அன்றைக்கு துள்ளிக் குதித்தார்களோ அப்

படித் துள்ளிக் குதித்தவர்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு எம்.ஜி.ஆர். பக்கத்திலிருந்துகொண்டு மந்திரிப் பதவியை அனுபவிக்கிறார்கள் என்றால், அந்தப் பதவியைப் பெறுவது என்பது மிக மிகச் சாதாரணமான காரியம்.

கொஞ்சம் குனிய வேண்டும். எம்.ஜி. ஆரின் காலித் தொடுகிற அளவுக்கு குனிய வேண்டும். அதைச் செய்தால் போதும். யாரும் இன்று பதவி பெற்று விடலாம்.

ஆனால் பதவியிலே கிடைக்கின்ற பவிசு—அதன் காரணமாக கிடைக்கின்ற அந்தஸ்து இவைகளைவிட பதவியில்லாமலே இந்த இனத்திற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை ஆற்றினேம். ஜனநாயக நெறிமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டோம். ஆட்சியை இழந்தோம் என்கிற எங்கள் வரலாறுதான் முக்கியமானது.

1975 ஆம் ஆண்டு நெருக்கடி நிலையை தி. மு. க. எதிர்த்தது, அதனால் ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து, 1976 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் 15 ஆம் நாள் சென்னை கடற்கரையிலே “தி. மு. கழக ஆட்சியை ஏன் கலைத்தேன்” என்று காரணம் கூறுவதற்காக நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் இந்திரா காந்தி பேசும்போது என்மீது சாட்டிய குற்றச்சாட்டு, “இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலே உள்ள உறவுக்கு நான் விரோதமாக இருக்கிறேன்; இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு சாதகமாக இருப்பதால் இலங்கையின் நட்பை இந்தியா பரிபூரணமாகப் பெறவில்லை. இலங்கை அரசுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் விரோதம் உண்டாக்கி இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் கருணாநிதி தலையிடுகிறார். தி.மு.க. ஆட்சியைக் கலைக்க இதுவும் ஒரு காரணம்” என்று இந்திரா காந்தி பேசினார்.

அப்போது இலங்கையின் நட்பு அம்மையாருக்கு தேவைப்பட்டது. எனவே கருணாநிதி குற்றவாளியாக ஆக்கப்பட்டு கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது. அதே இந்திராகாந்தி அம்மையார் பிரதமராக இல்லாத நேரத்தில் “மொரார்ஜி தலைமையில் உள்ள ஜனதாக்கட்சி ஆட்சி தவறான வழிகளில் சென்று இலங்கையுடன் நட்பு கொள்ள விரும்புகிறது. எனவேதான் அந்தப் பிரச்சினையை அவர்கள் தீர்ப்பார்களா என்று எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது” இப்படியும் அம்மையார் எழுதினார்.

அதற்குப் பிறகு இந்தியப் பிரதமராக அவர் பொறுப்பேற்றார். பொறுப்பேற்ற பிறகு இலங்கையில் கிட்டத்தட்ட இருபதாண்டு காலமாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடைபெற்று வந்த தமிழர்-சிங்களவர் கலவரங்கள், 83ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் இனப் படுகொலை என்ற பேருரு எடுத்தது.

இரண்டாயிரம் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஈழ விடுதலைக்காகப் போராடிய விடுதலைப் போராளிகள் தங்கத்துரை- குட்டிமணி, ஜெகன் மற்றும் அவர்களோடு சேர்ந்த 55 பேரை சிறைச் சாலையிலேயே சித்திரவதை செய்து கொன்றார்கள்.

அனைவரும் சேர்த்துப் போராடுவோம் !

இந்தக் கொடுமைகளைப் பற்றி அறிந்தும் தாய்த் தமிழகம் எரிமலையாகப் பொங்காமல் இருக்குமா? எரிமலையாகப் பொங்கியது. தமிழகமெங்கும் பெரும் கிளர்ச்சி உருவெடுத்தது. இந்தக் கிளர்ச்சியில் எல்லாக் கட்சிகளும் பங்கு கொண்டன என்பதை நான் பெருமிதத்துடன் சொல்கிறேன்.

தி. மு. கழகம் மாத்திரம்தான் அந்தக் கிளர்ச்சியை மேற்கொண்டது என்று நான் தனியுரிமை கொண்டாட விரும்பவில்லை.

இன்றைக்கும் எல்லாக் கட்சிகளும் அவரவர் நிலைக்கேற்ப- சக்திக்கேற்ப- கொள்கைகளுக்கேற்ப இலங்கைத் தமிழினத்தைக் காப்பாற்ற களத்திலே இறங்க வேண்டும் என்ற அந்த எதிர்பார்ப்போடு, அந்த வேண்டுகோளுதான் சொல்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினையில் நான் எந்தக் கட்சியையும் விமர்சிக்க விரும்பவில்லை.

என்னை வேண்டுமானால்- என் தலைமையில் உள்ள கழகத்தை வேண்டுமானால் வேறு சிலர் விமர்சிக்கட்டும், அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.

என்னுடைய குறிக்கோளெல்லாம் எப்படியாவது இலங்கைத் தமிழினம் வாழ வேண்டும் என்பதுதான். அதற்காக- காங்கிரஸ் நண்பர்களே என்மீது கடுமொழி இறைக்கிறீர்களா; இறையுங்கள் ! நான் கவலைப்படமாட்டேன்.

அ.தி.மு.க. நண்பர்களே அவதூறுகளைப் பொழிகிறீர்களா? என்னை அகதி என்கிறீர்களா? அரசியல் விதவை என்கிறீர்

களா? துறவுக்கோலம் பூண வேண்டும் என்று சொல்லுகிறீர்களா? அவை பற்றி கவலைப்படமாட்டேன். அப்பொழுதும் அனைவரும் சேர்ந்து இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்றுவோம் வாரீர் என்றுதான் சொல்லுவேன்.

ஆனால் நீங்கள், நீ ஏன் தனியாகப் போராட வேண்டும் என்று எங்களைக் கேட்பீர்களேயானால் உங்களோடும் சேர்ந்து நாங்கள் போராடத் தயாராக இருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் நாங்கள் தனித்து நின்றும் போராட தயாராக இருக்கிறோம்.

நாங்கள் தனித்துப் போராடுகிற காரணத்தால் உங்களுடைய உணர்வுகளை மதிக்க மறந்தோம் என்று தவறாகக் கருதாதீர்கள். அதே நேரத்தில் நாங்கள் தனித்துப் போராடுகிறோம் என்பதால் நீங்கள் எங்களுடைய உணர்வுகளைக் காலில் போட்டு மதிக்காதீர்கள் என்றுதான் நான் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இலங்கையில் நடைபெற்ற கொடுமைகள் அங்கொன்று இங்கொன்று அவ்வப்போது நடைபெற்ற நிலைமைகள் மாறி, 1983 ஜூலைத் திங்களில் தமிழர் வாழ்கின்ற இடமெல்லாம் திட்டமிட்ட இனப்படுகொலை நடவடிக்கைகள் இலங்கை இராணுவத்தாலும்—சிங்களக் குண்டர்களாலும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன.

அந்தச் செய்தி உலகமெங்கும் பரவிக்கிடக்கிற தமிழ் மக்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. அந்த நேரத்தில்தான் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கழக மாநாடு நடைபெற்றது.

1983ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் ராமநாதபுரத்தில் நடைபெற்ற கழக மாநாட்டில் பலபேர் பல தலைப்புக்களில் பேசவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும்கூட, பேசிய அனைவரும் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை குறித்துத்தான் பேசினார்கள். இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்ற என்னென்ன போராட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது என்பதை வடித்தெடுக்கத்தான் அந்த மாநாடே நடைபெற்றது. அது போர் முரசறையும் மாநாடாக அமைந்தது. அந்த மாநாட்டிலே சொன்னோம். அதற்குப் பிறகு தி. மு. கழகத்தின் செயற்குழு, பொதுக்குழு, நிர்வாகக்குழு தொடர்ந்து

நடைபெற்ற கழகத்தின் மாவட்ட மாநாடுகள் அனைத்திலும் நாங்கள் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் தமிழ் ஈழம் வேண்டும் என்பதுதான்; அதற்கு உடனடி நடவடிக்கை தேவை என்பது தான்.

அந்த மாநாட்டில் இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற கொடுமைகளைக் கண்டித்து, தமிழகம் முழுவதும் முழு அடைப்பு செய்யவேண்டும்; இரயில்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டும்; டெல்லியின் காதுகளில் தமிழர்களின் கண்டனக் குரல் ஒலிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி அன்றைக்கு போராட்டத்தை அறிவித்தோம். அறிவித்த போராட்டத்தை நடத்தியும் காட்டினோம்.

நாம் மாத்திரமல்ல; திராவிடர் கழகத்தினரும் அந்தப் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டார்கள். அருமை நண்பர் நெடுமாறன் தியாகப் பயணமே நடத்தினார். ஆளும் கட்சியைச் சேர்த்தவர்கள், சர்வகட்சிக் கூட்டத்தைக் கூட்டி, அவர்களும் தமிழகத்தில் ஒரு முழு அடைப்பை நடத்த ஒத்துழைத்தார்கள்.

நான் அதையெல்லாம் மறக்கவில்லை. ஆனால் மத்திய அரசு என்ன செய்தது?

“ஆத்திரப்படாதீர்கள்; அவசரப்படாதீர்கள், பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் இந்தப் பிரச்சினையை நாங்கள் தீர்த்து வைக்கிறோம். ஒரு வட்டமேஜை மாநாட்டில் இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்கிறோம்” என்றெல்லாம் சொன்னார்கள்.

நான் அப்போதே சொன்னேன்; வட்டமேஜை மாநாடு என்ற பெயரால் ஜெயவர்த்தனையோடு பேச்சு நடத்திக் கொண்டிருந்தால், அந்தக் கால அவகாசத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு, அந்த இடைக் காலத்தில், வெளிநாடுகளிலிருந்து உதவிகளைப் பெற்று இந்தியாவை மிரட்டுகிற அளவுக்கு வளம் பெறக்கூடும். ஆகவே அந்தக் கால அவகாசத்தைத் தராதீர்கள். உடனடி நடவடிக்கை மூலம்—நேரடி நடவடிக்கை மூலம்—இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் உள்ள உறவைத் துண்டித்துக் கொள்வதன்மூலம்—நம்முடைய தூதுவரைத்திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலம்—இலங்கைத் தூதுவரை திருப்பி அனுப்புவதன் மூலம்—இலங்கைத் தமிழினத்தைக் காப்பாற்றுவோம்; இல்லையேல் தொடர்ந்து

அவர்கள் தொல்லைக்கு ஆளாவார்கள்; குடும்பம் குடும்பமாக சாவார்கள் என்று கூறினேன்.

ஆனால் அதை யாரும் கேட்கவில்லை. இந்த இரண்டாண்டு காலமாக மத்திய அரசு என்ன செய்தது? ஏதோ ஓடுவதைப் போலத் தெரிந்தது.

பொருட்காட்சியில் பார்க்கலாம். அழகான மின் விளக்கு களால் ஒரு ரதம் ஜோடிக்கப்பட்டு அதிலே உள்ள குதிரை ஓடுவதைப் போல தெரியும். அதிலே உள்ள சக்கரம் சுழல் வதைப் போலத் தெரியும்.

ஆனால் உண்மையாக குதிரையும் ஓடவில்லை; சக்கரமும் இருந்த இடத்திலேதான் இருக்கும். குதிரைகள் ஓடுவதைப் போலத் தெரிந்தாலும் வண்டி நகரவில்லை. சக்கரம் சுழல் வதைப் போல தெரிந்தாலும் ரதம் ஓடவில்லை.

அதைப் போலத்தான் மத்திய அரசின் நடவடிக்கைகள் இந்த இரண்டாண்டு காலமாக இலங்கைப் பிரச்சினையிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

அங்கேயுள்ள மக்கள் கொல்லப்பட கொல்லப்பட—அவர்களுடைய மானம் பறிக்கப்பட பறிக்கப்பட—மழலைக் குழந்தைகளின் உயிர் ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக்கணக்கில் மடிகின்றது என்ற செய்தி வந்தாலும் கூட அதைப்பற்றி அலட்டிக் கொள்ளாமல்—அக்கறை கொள்ளாமல் ஓர் அரசு இந்தியாவில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த அரசு நம்மையும் ஆண்டு கொண்டிருக்கிறது.

நாம் தமிழர்கள், இந்திய நாட்டுக்காரர்கள். இந்திய நாட்டிலே இருக்கிறோம் என்பதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் இந்திய நாட்டிலே வாழ்கிற தமிழர்கள் நாம்.

இலங்கையில் இன்றைக்கு செத்துக் கொண்டிருக்கிற இனம் தமிழினம்.

அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்திலே கூட எல்லா கட்சிகளும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி குறைந்தபட்சம் இலங்கை அரசுடன் இருக்கும் ராஜீய உறவுகளையாவது துண்டித்துக் கொள்ளுங்கள். அங்கிருக்கிற தூதுவரை திரும்பப் பெறுங்கள். இங்கேயிருக்கின்ற இலங்கை

தூதரை அங்கே அனுப்பி விடுங்கள். ராஜீய-பொருளாதார-கலாச்சார உறவுகளையெல்லாம் துண்டித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அனுப்பினோம். அதையும் இந்திய அரசு காதிலே போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

இரண்டாண்டுகளில் நடந்தது என்ன?

அன்று நாங்கள் சொன்னது இன்று இலங்கையில் நடக்கிறதா இல்லையா?

இடைப்பட்ட இந்த இரண்டாண்டு காலத்தில் இலங்கையில் நடந்திருப்பது என்ன?

பிரிட்டானிய நாட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். அங்கிருந்து ஆயுதங்களைப் பெற்று வருகிறார்கள். அமெரிக்காவிற்குச் செல்கிறார்கள். நான் ஆபத்பாந்தவகை இருக்கிறேன்; கவலைப்படாதே என்கின்ற உறுதியை அமெரிக்கக்காரன் தருகிறான். இரண்டாண்டு காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அல்லவா இவை!

இப்பொழுது இலங்கையிலே உள்ள தமிழர்களை அழித்து ஒழிப்பதற்கு—அவர்களையெல்லாம் கொன்று குலிப்பதற்கு சிங்கள ராணுவத்திற்கு பயிற்சி தர அந்நிய நாட்டிலிருந்து அதிகாரிகள் அனுப்பி வைக்கப்படவில்லையா?

ஜெயவர்த்தனே பாகிஸ்தான் செல்கிறார். பாகிஸ்தான் அதிபரோடு பேசுகிறார். அங்கே விருந்து அளிக்கப்படுகிறது. பத்திரிகைகளில் செய்தி பார்த்தால், பாகிஸ்தானிலிருந்து 150 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள ஆயுதங்கள் நாகை துறைமுகத்தின் வழியாக இலங்கைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. துறைமுக அதிகாரிகள் சந்தேகித்து இவற்றை அனுப்பலாமா வேண்டாமா என்ற ஐயுறவோடு மேலதிகாரிகளிடத்தில் கேட்க, அவர்கள் இது கப்பலில் கொண்டு செல்வதற்கான ஒப்புதலைப் பெற்ற ஆயுதங்கள்தான், எனவே அனுப்பலாம் என்று 150 கோடி ரூபாய் பொறுமானமுள்ள ஆயுதங்களை—

தமிழா! உன் இனத்தைக் கொல்ல—

தமிழினமே நம் இனத்தை அழிக்க—

150 கோடி ரூபாய் பொறுமானமுள்ள ஆயுதங்கள் பாகிஸ்தானிலிருந்து நம்முடைய நாகை துறைமுகத்தின் வழி

யாக இந்திய அரசின் ஒப்புதலோடு அனுப்பப்பட்டது என்ற செய்தியைப் படிக்கும் போது தமிழகைப் பிறந்தவனின் உள்ளம் துடிக்காதா?

நமது பிரதமரின் நடவடிக்கைகள்...

இப்படித்தான் அண்மையில் போர்ச்சுக்கல் நாட்டு விமானம் ஆயுதங்களை ஏற்றிக் கொண்டு பெட்ரோல் பற்றாக்குறையால் திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்தில் இறங்கியது. இலங்கைக்குச் செல்லவிருந்த அந்த விமானத்தை இலங்கைக்கு அனுப்பாதே என்று ராஜீவ்காந்திக்கு தமிழ்நாடே ஒருமித்த குரலில் தெரிவித்த போது பிரதமர் ராஜீவ் என்ன செய்தார்? அந்த விமானத்தை இலங்கைக்கு அனுப்ப அனுமதி கொடுத்தார்.

இது குறித்து கோபால்சாமி மாநிலங்களவையில் கேள்வி கேட்டார். போர்ச்சுக்கல் நாட்டு விமானத்தை ஆயுதங்களோடு இலங்கைக்கு அனுப்பியது நியாயமா என்று கேட்டார். ராஜீவ்காந்தியோ அந்த விமானத்திலிருந்தது ஆயுதங்களல்ல வெடிகுண்டுகள் என்று சொன்னார்.

உடனே கோபால்சாமி, அந்த வெடிகுண்டுகள் இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களைச் சுட்டுக் கொல்லப் பயன்படும் அல்லவா என்று கேட்டார். ராஜீவ்காந்தி தன்னை ஒரு நகைச்சுவையாளராகக் கருதிக் கொண்டு, வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் என்று தன்னை நினைத்துக்கொண்டு நகைச்சுவையாக பதிலளித்தாராம். “அந்த குண்டுகளில் இவை தமிழர்களைக் கொல்வதற்காக என்று எழுதப்படவில்லை” என்று சொன்னாராம்.

நான் வேதனையோடு சொல்கிறேன். ராஜீவ்காந்தி அவர்களே, உங்கள் அருமைத் தாயாரைச் சுட்டுக் கொன்றார்களே! அந்த குண்டை எடுத்துப் பாருங்கள்! அதில் ‘இந்திரா காந்தியைக் கொல்ல’ என்று எழுதப்பட்டிருந்ததா?

“தமிழரைக் கொல்ல என்று எழுதப்படவில்லை அதனால் தான் அனுப்பினோம்” என்று 70 கோடி மக்களை ஆண்டு கொண்டிருக்கின்ற ராஜீவ் காந்தியின் வாயிலிருந்து வரலாமா?

அப்படி வருகிறதென்றால் அந்த எழுபது கோடி மக்களிடையே இந்த ஐந்து கோடி மக்களும் இணைந்திருப்பது உண்மையில்லையா? இந்தக் கேள்வி என்னைப்

போன்ற அறுபது வயதுக்காரர்களுக்கு வேண்டுமானால் ஏழாமல் இருக்கலாம். இளைஞர்கள் உள்ளத்தில் எழுகிறதென்றால் இளையதலைமுறை அதைப்பற்றி சிந்திக்கிறது என்று பொருள். அதை ராஜீவ் காந்தி புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

“தமிழனைக் கொல்ல என்று எழுதப்படவில்லை அதனால் அனுப்பினோம்” என்று ஆயுதங்கள் இலங்கைக்கு அனுப்பப் படுகின்றன.

பாகிஸ்தான் நாட்டு ஆயுதங்கள் 150 கோடி ரூபாய்க்கு இந்திய அரசின் ஒப்புதலுடன் அனுப்பப்படுகின்றன.

ஆனால் இங்கு என்ன நடைபெறுகிறது? கையிலே ஆயுதம் ஏந்தி இலங்கையிலிருந்து தோணியில் தமிழகம் வந்த விடுதலைப் போராளிகள் இருவரைப் பிடித்து சிறையில் போடுகிறது இந்திய அரசு. அவர்கள் வைத்திருந்தது இரண்டே இரண்டு துப்பாக்கிகள்தான்.

எங்களுக்குப் பகைவர்கள் யார்?

இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக பிரிட்டிஷ்காரன் வந்தாலும் அவன் எங்களுக்கு எதிரிதான். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக பாகிஸ்தான்காரன் வந்தாலும் அவன் எங்களுக்கு பகைவன்தான். பங்களாதேஷ்காரன் வந்தாலும் அவன் எங்களுக்குப் பகைவன்தான்.

இஸ்ரேல் ஆனாலும் இங்கிலாந்து ஆனாலும், அமெரிக்காவானாலும் அண்டை நாடுகளான பாகிஸ்தான் ஆனாலும் பங்களாதேஷ் ஆனாலும், இலங்கை அரசுக்கு எந்தெந்த நாடு உதவுகிறதோ- நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ ஆயுதங்களை அனுப்பியோ- அனுப்பாமலோ அனுசரணையாக இருக்கின்றதோ அது எந்த நாடாக இருந்தாலும், அது ஐந்து கோடி தமிழர்களுக்கும் எதிரிகளான நாடுகள்தான்.

சேரன் செங்குட்டுவன் வடக்கே படையெடுத்துச் சென்றான். குயிலாலுவத்தில் கனகவிசயரைவென்று அவர்கள் தலையில் கண்ணகி சிலைக்கு கல் சுமக்க வைத்தான் என்று நமது பழைய வீரத்தை பேசிப் பயனில்லை.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்; கங்கை கொண்ட சோழன்; ஜெயம் கொண்ட சோழன் இவையெல்லாம் வரலாறுதான். அவைகளைப் பேசிப்பயனில்லை.

இன்றைக்கு இலங்கையில் ஒரு தமிழ் இளைஞன் காட்டு கின்ற வீரம்-தன் உயிரைத் திரணமாக மதித்து தன் கையிலே ஆயுதம் ஏந்தி சிங்கள இராணுவ வெறியர்களை எதிர்த்து நின்று சுட்டு வீழ்த்துகிறானே, அந்தக் காட்சி- பத்திரிகைகளில் செய்திகளாக வருகிறதே— அந்த வீர நிகழ்ச்சி இவையெல்லாம் நம்மை உருக்காமல் இல்லை.

வன்முறையை நாம் ஆதரிக்கிறோமா? இல்லை. ஆனால் வன்முறை தவிர வேறு வழியில்லை என்று ஆகிவிட்ட பிறகு நாம் எதைத்தான் ஆதரிப்பது?

அந்த பாஸ்கரன் நாமாக இருந்தால்...

அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் கூறுகிறேன். கணவனுக்கு நேராக ஒரு பெண்ணை நிர்வாணமாக்கிக் கற்பழிக்கிறார்கள். கணவனுடைய பெயர் பாஸ்கரன். அவனை ஒரு மரத்திலே கட்டிவைத்து விட்டு, நடுவீதியிலே அவனுடைய மனைவியை நிர்வாணமாக்கி கற்பழிக்கிறார்கள். அதோடு விடவில்லை- பாவிகள்! நிர்வாணமாக்கப்பட்ட அந்தப் பெண்ணை தலைகீழாக இரண்டு பாக்கு மரங்களில் ஒரு காலை ஒரு பாக்கு மரத்திலும்- இன்னொரு காலை மற்ற பாக்கு மரத்திலும் கட்டி பாக்கு மரத்தின் நுளிகளை ஒன்றாகக்கட்டி திடீரென மரத்தின் நுளிகளை வெட்டிவிடுகிறார்கள். பாக்கு மரம் 'படார்' என்று பிரியும்போது அந்தப் பெண்ணின் உடல் இரண்டாகப் பிளவுபட்டு கீழே விழுகிறது. அதைப் பார்க்கிறான் பாஸ்கரன்!

அந்த பாஸ்கரன் நானாக இருந்தால்—

அந்த பாஸ்கரன் இங்கு வீற்றிருக்கிறீர்களே- உங்களில் ஒருவனாக இருந்தால்—

துப்பாக்கி தூக்கவேண்டும்; அந்த துரோகிகளைக் கொல்ல வேண்டும் என்கிற எண்ணம் வராதா உங்களுக்கு!

இப்படி ஒன்று? இரண்டா? இந்த இரண்டு முன்றூண்டு காலத்தில் ஓராயிரம் சம்பவங்கள்!

தமிழ்ச்சியைக் கற்பழிக்கிறான். கற்பழித்துவிட்டு 'அடி தமிழ்ச்சி! இனி உன் வயிற்றில் விடுதலைப் புலி பிறக்காது. சிங்களச் சிங்கம்தான் பிறக்கும்' என்று கொக்கரிக்கிறார்கள் என்றால், அந்த மண்ணிலே பிறந்த மறக்குடி மைந்தன் வாழ்வா சாவா ஒரு கை பார்த்து விடலாம் என்று ஆயுதம் ஏந்துவது தவறு?

பலாத்காரம் செய்யப்படுகிற நேரத்தில் ஒரு பெண்ணின் நகங்கள் புலி நகங்களாக மாறுவதில் தவறில்லை என்று அகிம்சாமூர்த்தி காந்தியடிகளே சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகவேதான் அங்கே தமிழினம் துடிப்பதைப் பார்க்கிற நேரத்தில் தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் தசை ஆடும் என்பார்களே அதைப்போல இங்கே இருக்கிற தமிழன் துடிக்கின்றான்.

ஒருவேளை துடிக்காமல் இருந்தால் அவன் தமிழனா என்பதில் சந்தேகம் ஏற்படலாமே தவிர, தமிழனாக இருந்தால் துடித்துத்தான் தீருவான்.

அப்படிப்பட்ட துடிப்புத்தான் இன்று தமிழகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது

பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்க்கப்படும்-தீர்க்கப்பட முடியும் என்று நான் என்னைப் பொறுத்தவரையில் கருதவில்லை.

ஏனென்றால் இந்திரா காந்தி அம்மையார் இருந்த காலத்தில் இருந்த வேகம் கூட அவருடைய மகன் ராஜீவ்காந்தி காலத்தில் இலங்கைப் பிரச்சினையில் காட்டப்படுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

முரசொலி மாறன் மாநிலங்களவையில் குறிப்பிட்டதைப் போல், இந்திரா காலத்திலாவது அதிபர்கள் மட்டத்தில் பேச்சு நடந்தது.

ஜெயவர்த்தனேவின் தம்பி இங்கே வந்து இங்கு உள்ள அமைச்சர்களிடம் பேசிவிட்டுச் சென்றார்.

ஆனால் இன்று என்ன நிலைமை? செயலாளர்கள் மட்டத்தில் இலங்கையிலிருக்கிற செயலாளரும், இந்தியாவிலிருக்கிற செயலாளரும் சந்தித்து பேச்சுக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இலங்கை சார்பில் என்ன நடைபெறுகிறது?

இந்தியப் பகை நாட்டில் ராஜோபசாரம்

ஜெயவர்த்தனே பாகிஸ்தானுக்குச் சென்றிருக்கிறார். அவருக்கு அங்கே ராஜோபசாரம் செய்கிறார்கள். எந்த நேரத்திலும் நம்மீது பகையைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கிற பாகிஸ்தானில் இலங்கை அதிபருக்கு வரவேற்பு! விருந்துகள் வழங்கப்படுகின்றன.

அங்கே ஜெயவர்த்தனே என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா? இந்திய அரசாங்கம் இலங்கைப் பிரச்சினையில் இன்று கொஞ்சம் தன்னுடைய நிலையை மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறி இருக்கிறார்.

என்ன மாற்றம்?

தமிழர்களுக்கு செய்யப்படுகிற தீமைகளை நிறுத்திக் கொள்கிறீர்களா? அல்லது படையெடுக்கட்டுமா என்று கேட்கிற மாற்றமா? அல்ல.

இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த இரண்டொரு தீவிரவாத இளைஞர்களை இந்திய அரசாங்கத்தின் இராணுவ வீரர்கள் பிடித்துக் கொடுத்து விட்டார்கள். எனவே இந்தியாவின் நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று ஜெயவர்த்தனே பாகிஸ்தானில் போய் இந்திய அரசைப் பாராட்டுகிறார் என்றால் என்ன பொருள்?

நான் கேள்விப்படுகிறேன். அது உண்மையாக இருக்கக் கூடாது என்று கருதுகிறேன். நம்புகிறேன்.

ஆனால், அது உண்மையாக இருக்குமேயானால், இன்னும் பல வீபீதங்களுக்கு இந்திய அரசு வித்திடுகிறது என்றுதான் பொருள்.

இன்று இலங்கையில் சிங்கள வெறியர்களின் தாக்குதலுக்கு-சிங்கள இராணுவத்தினரின் தாக்குதலுக்கு-ஓரளவுக்கு ஈடு கொடுத்தாலும் கூட ஈழத் தமிழகம் அங்கே மலர வேண்டுமென்பதற்காகப் போரிட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் சில நேரங்களில் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இந்தியாவுக்கு ஓடி வருபார்களேயானால், அப்படி வருபவர்களுக்குக் கூட இந்தியாவில் இடமில்லை; அவர்கள் தங்கியிருக்கிற இடங்கடையெல்லாம் காலி செய்ய வேண்டுமென்ற அளவுக்கு இன்று மத்திய அரசு ஓர் உத்தரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறது என்கிற செய்தி காதில் விழுகிறது.

அங்கு செத்துக் கொண்டிருக்கிற தமிழனத்தைக் காப்பாற்ற நமக்கு விடப்பட்டிருக்கிற சவால் இது.

போராடுவதற்கும் பிரச்சினைகளா இல்லை?

நாம் மாநில அரசையோ மத்திய அரசையோ எதிர்த்து நடத்துகிற போராட்டம் அல்ல இது. மாநில அரசை எதிர்த்து போராட்டம் நடத்த எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கின்றன. அதற்குக் காலமும் இருக்கிறது. நான் அவசரப்பட விரும்பவில்லை.

சென்னையில் பஸ் கட்டண உயர்வு; அதற்காகப் போராட முடியாதா?

பால் கட்டணம் சென்னையில் அறுபத்தைந்து காசு உயர்வு! மதுரையில் ஐம்பது காசு உயர்வு! தஞ்சையிலே நாற்பது காசு உயர்வு! அதற்காக அங்கெல்லாம் போராட்டம் நடத்த முடியாதா? காரணமா இல்லை?

தேர்தல் முடிந்த அடுத்த வாரமே தஞ்சை புதுக்கோட்டை மாவட்டங்களிலே விவசாயிகள் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்தி பாக்கிக்காக கழனிகளில் சிகப்பு கொடிகளை ஏற்றி வைத்து, சிகப்புக்கொடி ஏற்றி வைக்கப்பட்ட காரணத்தால் அந்த வயல்களில் வயல்களுக்குரியவர்கள் அறுவடை செய்யக் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா இல்லையா? இதை வைத்து ஒரு போராட்டத்தை நாங்கள் நடத்தியிருக்கமுடியாதா? இப்படி ஆயிரம் பிரச்சினைகள் இந்த இரண்டு மாத காலத்திற்குள் உருவாயிருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் புறக்கணிக்கப்படக்கூடிய விஷயங்கள் அல்ல.

இன்றைக்கு ஏழை மக்களைப் பாதிக்கின்ற அளவுக்கு மத்திய பட்ஜெட் வரிகளை வாரி வாரி இறைத்திருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரின் பட்ஜெட்டைப்பற்றி சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமேயானால் அது சீமான்சுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொக்கிஷம்! ஏழைகளின் வயிற்றிலே குத்தப்பட்ட கத்தி. ஏழை நடுத்தர மக்களுக்கு மத்திய அரசு பட்ஜெட்டால் எந்த வித லாபமும் கிடையாது.

ஏற்கனவே பணக்காரர்களாக இருப்பவர்களுக்குத்தான் சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வருமான வரியிலும் அப்படித்தான். முதலாளிகளுக்கும் பெரிய பெரிய தொழிலதிபர்களுக்கும் போடப்பட்ட அந்த பட்ஜெட்டை எதிர்த்துக் கூட தி.மு.கமும் போராட்டம் நடத்த முடியும்.

நான் இவைகளையெல்லாம் பிரச்சினைக்கு உரியவை அல்ல என்று சொல்லமாட்டேன்.

அது மாத்திரமல்ல; வெற்றி பெற்றுவிட்ட மமதையில் இன்று சில அமைச்சர்கள் தமிழகத்தில் ஆணவத்தோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்களே அதை எதிர்த்துக்கூட போராட்டம் நடத்த முடியும்.

பண்டித நேரு அவர்கள் பல தியாகம் புரிந்தவர், இளமைப்பருவத்திலே சிறையில் கருகிக் கொண்டிருந்தவர்.

விடுதலைக்காக கையில் கொடி தூக்கியவர், அப்படிப்பட்ட நேருகூட தமிழ்நாட்டு மக்களைப் பார்த்து - தமிழ்நாட்டு மக்களைக்கூட அல்ல - தந்தை பெரியாரையும் பேரறிஞர் அண்ணாவையும் பார்த்து-நான் சொல்கின்ற இந்த ஒரே வார்த்தையைத்தான் சொன்னார், "நான்சென்ஸ்" என்ற அந்த ஒரு வார்த்தையைத்தான் சொன்னார்.

அதற்காக அன்றைக்கு தமிழகமே போர்க்காலம் பூண்டது. இரயில்கள் நிறுத்தப்பட்டன. நேருவுக்கு கறுப்புக் கொடி காட்டப்பட்டது.

இன்றைக்கு நேருவினுடைய கால்தாசு கூட பெருதவர்கள் அமைச்சராக ஆகிவிட்ட காரணத்தால், தேர்தலில் ஏற்பட்ட விபத்தில் இன்று பதவிச் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற காரணத்தால் ஏதேதோ பேசுகிறார்கள்,

ஒரு அமைச்சர் "கருணாநிதி அகதி ஆகிவிட்டார்" என்று பேசி இருக்கிறார். தஞ்சையில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில், அருமை நண்பர் மன்னை அவர்கள் மனம் கொதித்துப் போய் இவரா அகதி என்று கேட்டார்.

அப்படி ஒருவர் என்னை அகதி என்று சொல்கிறார் என்றால் யார் காரணம்?

நீங்கள் அல்லவா அதற்குக் காரணம்! அந்தப் பழியை உங்கள் மீது போடுகிறனேயல்லாமல் அதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை,

அந்தக் கூட்டத்தேயே நான் சொன்னேன்.

"அகதி" என்பதில் 'அ' என்பது அண்ணாவையும், 'க' என்பது கருணாநிதியையும், 'தி' என்பது தி. மு. கழகத்தையும் குறிக்கிறது என்றேன். அதில் வருத்தப்பட ஒன்றும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டேன்.

இன்னொரு அமைச்சர் "கருணாநிதி அரசியலில் விதவையாகி விட்டார்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

விதவை என்றால் அவ்வளவு கேவலமா?

இந்தியாவை ஒரு விதவைதான் பதினாறு ஆண்டு காலம் பிரதமராக இருந்து ஆண்டிருக்கிறார். அதை மறந்துவிடக் கூடாது.

மதுரையில் ராணி மங்கம்மாள் கூட விதவைதான்! வேலு நாச்சியார் கூட விதவையாக இருந்து போரிட்டு மாண்டவர்தான்!

விதவை என்பது கேவலமான ஒன்று அல்ல.

விதவையாக இருக்கலாம். ஆனால் விபச்சாரம் தான் அரசியலில் செய்யக்கூடாது.

இவை மட்டுமா?

தனித்தமிழ் ஈழம் அமைய வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கும் என்மீது உள்ள காழ்ப்பின் காரணமாக, ஈழம் என்கிற வார்த்தையையே கேவலமாக பேசுவதாகக்கூட நான் கேள்விப்படுகிறேன். "ஈழம் என்ற சொல் இலக்கியத்தில் இருக்கிறதா? வரலாற்றில் இருக்கிறதா?" என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள்.

ஈழம் என்பது இலக்கியத்தில் இல்லையா?

அவர்கள் ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாடு என்ற சொல்லே இலக்கியத்தில் இருக்கிறதா என்று கேட்டவர்கள். சட்டமன்றத்தில் நான் எதிர்க்கட்சி துணைத் தலைவனாகப் பணியாற்றிய காலம். இந்த மண்ணுக்கு இருந்த சென்னை ராஜ்யம் என்ற பெயரை மாற்றி தமிழகம், தமிழ்நாடு என்று பெயர் துட்ட வேண்டுமென்று கேட்டபோது-மெட்ராஸ், மதராஸ் என்பது உலகெங்கும் பழகி விட்ட ஒரு பெயர்; அதை மாற்றக்கூடாது; முடியாது என்று வெங்கடராமனும், அது இலக்கியத்தில் இல்லையென்று பக்தவத்சலம் போன்றவர்களும் என்னிடம் வாதாடிய போது நான் சொன்னேன். சிலப்பதிகாரத்தில் 'இமிழ் கடல் வரப்பில் தமிழகம்' என்று ஒரு வரியே இருக்கிறது. எனவே இலக்கியத்தில் இல்லையென்று சொல்லாதீர்கள் என்று சொன்னபோது ஒருவர் சொன்னார். "சிலப்பதிகாரத்தில் இருக்கலாம். இலக்கியத்தில் வருகிறதா?" என்று கேட்டார். அதற்கு மேல் நான் என்ன சொல்லமுடியும்?

தமிழகத்தில் புகழ்பெற்ற துறைமுகப்பட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினம். அந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை தலைநகரமாகக்

கொண்டு அரசோச்சியவன் திருமாவளவன் கரிகால் பெருவளத்தான். அவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை மாத்திரமல்ல; சோழ மண்டலத்தின் இன்னொரு பகுதியான திருச்சித் தரணியில் உறையூரையும் தன்னுடைய தலைநகரங்களில் ஒன்றாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் துறைமுகத்தைப் பற்றிய சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறுகிற பட்டினப்பாலை என்ற ஒரு பழம்பெரும் பாடல் உண்டு. அந்த பட்டினப்பாலை பாடலில் காவிரிப்பூம்பட்டினம்-பூம்புகார் எனப்படுகின்ற அந்த துறைமுகப்பட்டினத்தில், என்னென்ன பொருள்கள் ஏற்றுமதிக்காகவும் இறக்குமதிக்காகவும் வந்து இறங்குகின்றன என்ற விவரங்களைச் சொல்கிறபோது—

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி முடையும்”

எனத் தொடங்கி,

“ஈழத்து உணவும் காழகத்தாக்கமும்”

என வருகிறது.

பழம்பெரும் பட்டினப்பாலையிலே ஈழத்து உணவும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே ஈழம் என்பது இலக்கியத்தில் இல்லை, வரலாற்றில் இல்லை என்று யாராவது சொன்னால்—சொல்பவர்கள் தமிழகத்தில் இல்லை என்று பொருள். நிச்சயமாக இல்லை என்று சொன்னால்—அவர்கள் தமிழர்களே இல்லை என்று பொருள்.

ஈழம் என்பது கேலிக்கு உரிய சொல் அல்ல; ஏதோ ‘ஈளை கட்டி இருமல் வந்து என்பார்களே—அதை “ஈழை” என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும். இது ஈழம்! தனித் தமிழ் ஈழம்! அந்த ஈழ நாட்டிற்கு சொந்தக்காரர்கள் தமிழர்கள்!

இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறிய வெள்ளைக்காரன், அதன் தொடர்ச்சியாக இலங்கையைவிட்டு வெளியேறுகிற நேரத்தில் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் அங்கே சேர்ந்து வாழ்வது என்ற திட்டத்தை இரு சாராரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அங்கிருந்த ஒரு கோடி மக்களில் முப்பது லட்சம் தமிழர்கள் போக மிதமுள்ளவர்கள் சிங்களவர்கள். நம் தமிழினத்தார் அங்கே சிறுபான்மையினர். இருந்தபோதிலும் பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மை மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். அவர்

களது மொழி உரிமை காப்பாற்றப்பட வேண்டும். தமிழர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு—கல்வி நிலையங்களில் வாய்ப்பு வசதிகள் விகிதாச்சாரத்திற்கு ஏற்றபடி வழங்க வேண்டும். இராணுவத்திலிருந்து கடைநிலை ஊழியர்கள் வரை விகிதாச்சாரத்திற்கு ஏற்ப தரப்படும். என்றெல்லாம் வாக்குறுதிகள் வழங்கப்பட்ட காரணத்தால், அன்றைக்கு இருவரும் ஒன்றாக இணைந்து வாழ்வது என்கிற முடிவினை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் காலம் உருண்டோட ஓட, இலங்கையில் அரசுகள் மாறி மாறி சிங்கள வெறியர்களின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற வலுப்பெற தமிழ் மொழிக்கு, தமிழ் இன உரிமைக்கு கேடுபாடுகள் விளைவிக்கக் கூடிய துழல் அங்கே உருவாயிற்று. அந்த கால கட்டம்தான் 1958. அந்த 1958ம் ஆண்டு அத்தகைய ஒரு தழ்நிலை அங்கே உருவாகிறது என்பதற்கான அடையாளங்கள் தெரிந்தவுடன் அண்ணா அவர்கள் தமிழகத்தில் ஒரு கண்டனப் பேரணியை நடத்தி—இலங்கை துணைத் தூதுவராலயத்தில் இருக்கிற அதிகாரிகளிடம் அந்தப் பேரணி சார்பாக ஒரு முறையீட்டைத் தந்து, தமிழர்களுக்கு இலங்கையிலே சிங்களவர்கள், நடத்துகின்ற கொடுமையைக் கண்டித்தார்கள். தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தேவை என்று அறிவித்து மத்திய அரசுக்கும் எச்சரிக்கை கொடுத்தோம். அதற்குப் பிறகு அந்தச் சம்பவங்கள் ஓரளவிற்கு அடங்கியது. என்றாலும்கூட அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அவ்வப்போது அமளிகள் ஏற்பட்டன. அதன் காரணமாக தமிழர்கள் வதைபடுவதும் சில நேரங்களில் மானபங்கப்படுத்தப்படுவதுமான காரியங்கள்—தொடர்ந்து அல்ல இடைவிட்டு இடைவிட்டு நடைபெற்றன.

இரு இனங்களும் ஒன்றுபட முடியாது

இவைகளையெல்லாம் பொறுத்துப் பொறுத்து பார்த்து விட்டுத்தான், பிறகு தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் குரல் கொடுத்தார். “நாங்கள் எவ்வளவோ உங்களோடு அனுசரித்துப் போகப் பார்த்தோம், உங்களுடைய ஆதிக்கம் தமிழ் இனத்தை வீழ்த்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதால் இனி சேர்ந்து வாழ முடியாது. தனி நாடு தேவை. நாங்கள் பிரிந்து போவதாகச் சொல்லமாட்டேன். காரணம் நாங்கள் என்றைக்கும் உங்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தவர்கள் அல்ல. ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால் அல்லவா பிரிந்து போக? நாங்கள் ஆண்ட நாட்டை மீண்டும் கேட்கிறோம். தமிழ் ஈழம் எங்களுக்குத் தரப்பட வேண்டும். அந்த விடுதலைப் போராட்டத்தை நாங்கள் தொடங்குகிறோம்” என்றார்.

சிங்களவர்களும் இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களும் இனி ஒன்றுபட வழியில்லை. அந்த அளவுக்குப் பிளவு மனப் பான்மை ஏற்பட்டுவிட்டது.

இலங்கையில் இருக்கிற தமிழ் இளைஞர்கள் இலங்கையில் இன்று ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள்! துப்பாக்கி ஏந்துகிறார்கள்!

ஆனால், நான் இங்கே உங்களையெல்லாம் அறப் போராட்டத்திற்கு அழைக்கிறேன் என்றால், துப்பாக்கி ஏந்துகிற போராட்டத்துக்கு அல்ல; பொதுச் சொத்துக்களுக்கு சேதம் உண்டாக்குகிற போராட்டத்துக்கு அல்ல. வன்முறைப் போராட்டத்துக்கு அல்ல.

நம்மை நாமே அர்ப்பணித்துக் கொள்கிற போராட்டத்துக்குத்தான் உங்களையெல்லாம் நான் அழைக்கிறேன்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் இலங்கையில் இருக்கிற தமிழினம்—தமிழ் இளைஞன்—விடுதலை வீரன்—விடுதலைப் புலி கையில் துப்பாக்கி ஏந்துகிறான் என்றால் அவனுக்கு அதை ஏந்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

அது வன்முறை என்றாலும்கூட அது இந்த நேரத்திற்குத் தேவையான முறையாக இருக்கிறது. எனவே அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். ஆமோதிக்கிறேன். அங்கீகரிக்கிறேன்—ஒப்புதல் தருகிறேன்.

வேறு என்ன செய்வான் அவன்? அவன் தாயும் தங்கையும் அவனுக்கு நேராகக் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள்; அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் கோழையா? தமிழனுக்குப் பிறக்காதவனா?

நடுத்தெருவில் சென்று கொண்டிருக்கிற கர்ப்பினிகளை இழுத்து, அவர்களது வயிற்றைக் கிழித்து, அதிலே உள்ள குழந்தையை எடுத்து காலில் போட்டு மிதித்துக் கொல்லும் போது அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் மரமண்டையா? மண்ணால் செய்யப்பட்ட பொம்மையா?

அந்த ஈழ நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழன்—அவன் என்ன தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிற தமிழனா? அவன் இலங்கைவில் வாழ்கின்ற தமிழன்; தமிழ்நாட்டுத் தமிழன் என்றால் அவன் சொரணை கெட்டுப்போய் சோற்றாலடித்த பிண்டமாயிருப்

பான்! இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழனுக்கு வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்த பிறகுதான் அவன் கையில் ஆயுதம் ஏந்துகிறான்.

விடுதலைப் புலிகளுக்கு வேண்டும் உதவி

அப்படி ஆயுதம் ஏந்தும் இளைஞனுக்கு—அந்த விடுதலைப் பட்டாளத்துக்கு—இந்தியத் துணைக் கண்டம் இன்றைக்கு உதவி செய்தாக வேண்டும்.

ஆனால், இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலிருக்கிற மற்ற மாநில மக்களுக்கெல்லாம் இல்லாத கவலை நமக்கு உண்டு.

காரணம் நாமும் இலங்கைத் தமிழரும் ஒரு தாய் வாய்ப்பற்றில் பிறந்தவர்கள். திருக்குறளை அவன் வேதமாகக் கொண்டவன். நாமும் வேதமாகக் கொண்டவர்கள். தமிழ் இலக்கியங்கள் அவனுக்கு உலவுகின்ற சோலை. நமக்கும் உலவுகின்ற சோலை. தமிழ்க் காவியங்கள் அவன் படித்துக் களித்தவை. நாமும் படித்துக் களித்துக் கொண்டிருப்பவை.

அந்தத் தமிழன் இன்று செத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த தமிழனைக் காப்பாற்ற ராஜீவ் காந்தி முன்வராவிட்டால் எங்களுக்கு ஏற்படுகிற சந்தேகமெல்லாம் எங்களுக்கும் சேர்த்துத் தானே ராஜீவ் காந்தி பிரதமராக இருக்கிறார். அது உண்மை என்றால், தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் ராஜீவ் காந்தி பிரதமர் என்றால், இலங்கையில் வாழ்கின்ற எங்கள் இனத்தைக் காப்பாற்ற அவர் புறப்பட வேண்டும், அவர் துடித்து எழ வேண்டும்.

இவைகளையெல்லாம் சொன்னால், இளைஞர் ராஜீவ் காந்திக்குக் கோபம் வருகிறது!

அவர் இந்தியாவின் பிரதமராக அமர்ந்து அன்றைக்கு மகுடம் சூட்டிக் கொண்டபோது, அது மரபு வழியில் சரியில்லை என்றாலும், வம்ச வழியில் அது சரி என்று அவர்கள் வாதிட்டாலும் கூட, ஏதோ இளைஞர் வந்திருக்கிறார்: நாற்பது வயது கொண்டவர்; நாட்டை இளமை முறுக்கேட்டு நடத்திச் செல்வார் என்றெல்லாம் கூட எதிர்பார்த்தோம்!

அது மாத்திரமில்லை, வடபுலத்திலுள்ள பெரிய எதிர்க்கட்சி களெல்லாம் ஒன்று சேர முடியாத தூழ் நிலையில், ராஜீவ்காந்தி பிரதமராக நீடித்தால் கூட, தமிழர்களுடைய உரிமைகளை

எடுத்துச் சொல்ல—தமிழர்களின் குரலை எதிரொலிக்க—இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராட வாதாட—வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் இந்தி ஆதிக்கம் பரவலாகக் காலூன்று கிறதே அதைக் கண்டிக்க—இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக நாடாளுமன்றத்திலே வாதாட—நம்முடைய அழுத்தமான கண்டனத்தைக் காட்ட—வெளிநடப்பு செய்வதன் மூலமாக வெளிநாட்டு மக்களுக்கெல்லாம் தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய உணர்வைக் காட்டிக்கொள்ள—இலங்கையில் நடைபெறும் அக்கிரமங்களை உணர்த்த நம் அணியினரை அனுப்புங்கள் என்று கேட்டேன்!

ஆனால் நீங்கள் அதைக் கேட்கவில்லை!

அதன் விளைவைத்தான் இன்றைக்குப் பார்க்கிறீர்கள்!

இலங்கைப் பிரச்சினையில் நாடாளுமன்றத்தில் இரண்டே பேர்தான் வெளிநடப்புச் செய்தார்கள்! ஒருவர் டாக்டர் அ. கலாநிதி, இன்னொருவர் என். வி. என். சோமு! அதை ரூபகத்திலே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

வேறு யார் யார் வெளிநடப்பு செய்யவில்லை என்ற பட்டியலைப் போட்டுக்காட்ட நான் விரும்பவில்லை,

ராஜீவ் காந்தி பிரதமராக இருந்தாலும் கூட இன்றைக்கு அவருக்குக் கிடைத்துள்ள 400-க்கு மேற்பட்ட இடங்களில் இருபது இடங்கள் குறைந்தால்கூட, அவர் பிரதமராக ஆகாமல் இருந்திருக்க மாட்டார்.

அந்த இருபது இடங்களில் தட்டிக் கேட்கக் கூடியவர் வென்றிருந்தால்—நம்முடைய அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் வென்றிருந்தால், வெளிநடப்பில் இரண்டு பேர் மட்டும்தானா கலந்து கொண்டிருப்பார்கள்?

இதையெல்லாம் யோசித்துப் பாருங்கள்! கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள்!

இலங்கையிலே தமிழர்களுடைய உயிர் மலிவாகி விட்டது. மலிவாகிப் போய்விட்ட தமிழர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தி. மு. கழகத்திற்கு இருக்கிறது. அந்தக் காரணத்தினால் தான் நாம் இன்றைக்குக் களம் அமைந்திருக்கின்றோம்.

நாம் தேடி ஓடிய போராட்டம் அல்ல இது !

இந்தக் களம் அமைய வேண்டுமென்பதிலே நாம் அரிப் பெடுத்து அடையவில்லை. ஏதோ ஒரு போராட்டத்தை நடத்தித்தான் தீரவேண்டும் என்று தேடிச் செல்லவில்லை.

திருச்சி மாவட்டத்தில் அன்பில் முன்னின்று நடத்திய காவிரி மாநாட்டில்தான் அண்ணா பேசும்போது சொன்னார், "நான் போராட்டத்தை தேடி ஓடவும் மாட்டேன், ஆனால் வந்த போராட்டத்தை விட்டுவிட்டு ஓடவும் மாட்டேன்" என்று.

அதைத்தான் அவருடைய தம்பிகளாகிய நாங்கள் சொல்கிறோம். இங்கு வந்துள்ள போராட்டம், நாங்கள் தேடிச் சென்று கண்டு பிடித்த போராட்டமல்ல...

இந்தச் சமயம் தவறினால் மறுசமயம் இலங்கைத் தமிழர்கள் உயிர்களைக் காப்பாற்ற இயலாது. ஏனென்றால் அங்கே தமிழனே இருக்கமாட்டான். தமிழினமே அழிந்துவிடும். இதே நிலைமையில் கொடுமைகள் தொடருமானால் அடுத்த ஆண்டு இலங்கையில் தமிழர்களே இருக்கமாட்டார்கள். செத்தவன் போக மிச்சமுள்ள தமிழர்கள் அநாதைகளாக வந்திருப்பார்கள். இலட்சக் கணக்கான தமிழ்க் குடும்பங்கள்—தமிழர்கள்—தமிழ்ச்சிசுகள் அங்கே பிணங்களாக ஆக்கப்பட்டு கல்லறைகளாக கூட மாறியிருக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால் கல்லறை கட்டுவதற்குக்கூட கவலையுள்ளவர்கள் அங்கே இருக்கமாட்டார்கள்.

அடுத்த ஆண்டு தமிழர்களுக்காக இலங்கைத் தமிழனத்திற்காக ஒரே வரியில் இரங்கல் தீர்மானம் போடப் போகிறோமா அல்லது அடுத்த ஆண்டு இலங்கையிலே தமிழீழம் உருவாகி விட்டது என்ற பிரகடனத்தை உலகத்திற்கு அறிவிக்கப் போகிறோமா?

இந்தக் கேள்விக்கு விடை காணத்தான் இன்று தி. மு. கழகம் போர்ப் பிரகடனம் செய்திருக்கிறது. இது திடீரென்று எடுத்த முடிவல்ல,

இருபது ஆண்டு காலமாக நடைபெற்று வருகின்ற அமளி, தமிழனுக்கு அங்கே இழைக்கப்படுகிற இன்னல்-இடையூறுகள் இவைகளையெல்லாம் தி. மு. கழகம் அவ்வப்போது மக்கள்

முன்னால் எடுத்து வைத்து இந்திய அரசுக்கு எடுத்து உரைத்து, நிவாரணம் காணத் துடித்தது உண்டு.

ஆனால் 1983ல் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் இருக்கின்றதே அது கடந்த காலத்தில் இலங்கையில் நடைபெற்ற எந்தவொரு நிகழ்ச்சியுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடியதல்ல. இனப் படுகொலையே நடைபெற்றது. உலக ஏடுகள் அனைத்தும் (Genocide) என்று அதை எழுதின.

இரண்டாயிரம் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். கோடிக்கணக்கான ரூபாய் சொத்துக்கள் நாசமாக்கப்பட்டன. தமிழர்களின் தொழில் நிலையங்கள் அனைத்தும் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டன.

ஆசியாவிலேயே மிகப் பெரிய நூல் நிலையம் கொளுத்தப்பட்டது, கிருத்தவ ஆலயங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஆக்கப்பட்டன. மதூதிகள் மண்மேடுகளாக்கப்பட்டன. இந்துக்களின் ஆலயங்கள் எல்லாம் இடி விழுந்த கட்டிடங்கள் போல் ஆயின, சிங்கள இராணுவத்தின் பீரங்கித் தாக்குதலால்!

அதைத் தொடர்ந்து இலங்கைச் சிறைச்சாலையிலே தங்கத்துரை, குட்டிமணி, ஜெகன் போன்ற விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களெல்லாம் கொட்டடிக்குள்ளேயே சிங்கள வெறியர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள்!

அந்த குட்டிமணிக்கும் தங்கத்துரைக்கும் “உங்களுக்குத் தாக்கு தண்டனை வழங்கப்படுகிறது!” என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட நேரத்தில், தங்கத்துரை சொன்னான் “நாங்கள் இறந்து போய் விட்டால் எதிர்காலத்தில் உருவாக இருக்கின்ற தமிழ் ஈழத்தை உங்களுடைய சட்டதிட்டம் கட்டுப்படுத்த முடியாது!” என்று!

அதே நீதிமன்றத்தில்தான் குட்டிமணி சொன்னான், “நான் மரணத்திற்காகப் பயப்படுகின்ற கோழையில்லை! என்னை தாக்கு மாட்டிக் கொன்றுவிட்ட பிறகு என்னுடைய கண்களை எடுத்து ஈழத்திலே இருக்கின்ற பார்வையற்ற ஓர் இளைஞனின் கண்ணுக்குப் பொருத்துங்கள்! வருங்காலத்தில் மலர இருக்க இருக்கின்ற சுதந்திர தமிழ் ஈழத்தை நான் காண முடியா

விட்டாலும்-அந்த இளைஞனுக்கு பொருத்தப்பட்ட என் கண்ணால் பார்த்து மகிழ்வேன்!" என்று சொன்னான்.

அப்படிப்பட்ட இளைஞர்களையெல்லாம் சிறைச்சாலைக் கொட்டடிக் குள்ளே கொலை செய்து, அவர்களின் கண்களைப் பிடுங்கி, இந்தக் கண்களால் தானே ஈழத் தமிழகத்தைக் காண விரும்பினாய்! எனக்கேட்டு அந்தக் கண்ணையே பிடுங்கி கீழே போட்டு மிதித்த கொடுமை இலங்கையிலே நடைபெற்றது- அதற்குப் பிறகு தி.மு.கமகம்; ஏன் உலகத்திலே பரவிக்கிடந்த தமிழர்களெல்லாம் அதை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தினார்கள்.

தமிழகத்திலே தி.மு.கமகம், திராவிடர் கமகம், நெடுமாறன் தலைமையிலே உள்ள தமிழ்நாடு காமராஜர் காங்கிரஸ் மற்ற தோழமைக் கட்சிகளெல்லாம் அவரவர்களுடைய நிலைமைகளுக்கேற்ப போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டன.

இன்னும் சொல்லப் போனால் ஆளும் கட்சி சார்பிலே கூட-ஆளும் கட்சி முழுமையாக தமிழ் ஈழத்தை ஆதரிக்காவிட்டாலும் கூட-இன்றளவும் அதிலே அவர்களுக்கு குழப்பமான நிலை இருந்தாலும் கூட-சில அமைச்சர்கள் "நாங்கள் தமிழ் ஈழத்தை ஆதரிக்கிறோம்" என்று அறிக்கை விட்டார்கள்.

இரண்டாண்டு காலம் பேச்சு வார்த்தை என்று பொழுதைப் போக்கிய இடைப்பட்ட காலத்தில், கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் தமிழர்கள் இன்றைக்குத் தமிழகத்திற்கு அகதிகளாக ஓடி வந்திருக்கிறார்கள்! ஓடி வருகிறார்கள் என்றால் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையிலே சாலையா இருக்கின்றது? சாலை மாத்திரம் இருந்திருந்தால் ஐந்து கோடி தமிழர்களும் இலங்கைக்குப் படையெடுத்திருக்க மாட்டோமா? இராமயணத்திலே போட்டதாகச் சொல்கிறார்களே, அந்தப் பாலம் மாத்திரம் இருந்திருந்தால் தமிழகத்திலே சும்மாவா இருந்திருப்போம். கடல் வழியே குழந்தை குட்டிகளை அழைத்துக் கொண்டு தோணிகளிலே அகதிகளாக வருகிறார்கள். 25 மைல் அந்தக் கடலைக் கடந்து-எந்த நேரத்திலே தோணி கவிழுமோ என்ற பயத்தோடு - தோணியை சிங்களவனின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் எந்த நேரத்தில் துளைக்குமோ என்ற பயத்தோடு-அவர்கள் வந்து சேருகிறார்கள். கடலில் மிதந்தவர்கள் போக மிச்சமுள்ள ஒரு லட்சம் பேர் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் இன்றைக்கு அகதிக

ளாக வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மத்திய அரசும், மாநில அரசும் ஏதோ மழை நிவாரணம், புயல் நிவாரணம் என்பதைப் போல உதவி செய்கிறார்கள்; அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அந்த மழை நிவாரணம் என்ற அளவோடு நின்று விடக்கூடிய பிரச்சினையா அது? தீர்ந்துவிடக்கூடிய பிரச்சினையா அது? அல்ல. மொத்தத்திலே இலங்கையிலே உள்ள தமிழர்களைக் காப்பாற்றக் கூடிய கடமை நமக்கு உண்டு. இப்போது அவர்களுக்கு அளிக்கின்ற உதவி தலைவலிக்கு மருந்து தடவுவதைப் போல, ஆனால் மொத்தத்திலே நீண்டநாள் அவர்கள் வாழ வேண்டுமேயானால், அறுவை சிகிச்சை செய்யவேண்டும். அந்த அறுவை சிகிச்சை செய்யக்கூடிய அதிகாரம் என்னிடம் இல்லை. எம். ஜி. ஆரிடமும் இல்லை. யாரிடம் இருக்கிறது? ராஜீவ் காந்தியிடம் இருக்கிறது. ஆகவே ராஜீவ் காந்தியை வலியுறுத்துகிறோம். உடனடியாக நடவடிக்கை எடுங்கள் என்று ராஜீவ் காந்தியிடம் வலியுறுத்துகிறோம். ராஜீவ் காந்தியைக் குறை சொல்வதா? என்று ஆளும் கட்சிக்காரர்கள் நினைக்கலாம். நான் அதற்காகக் கவலைப்படவில்லை. என் கவலை எல்லாம் இலங்கையிலே செத்துக் கொண்டிருக்கிற இனத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதுதான். ராஜீவ் காந்தி 70 கோடி மக்களுக்கு பிரதமராக இருக்கலாம். அவருக்கு நான் தோறும் தொலைக்காட்சியில் விளம்பரங்கள் வரலாம். விளம்பரம் மூலமாகவே அவர் பிரக்யாதி பெற்றுவிடலாம். ஆனால் இங்கே இருக்கின்ற ஐந்து கோடி தமிழ் மக்கள்—பக்கத்திலே 20 கல் தொலைவிலே செத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழர்களுக்காகக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்கே நம்முடைய தாய், தங்கை, சகோதரி, பிள்ளை, துணைவி ஆகியோருக்கு இந்தக் கதி ஏற்படுமானால் எப்படிப் பதைப்போமோ, அப்படித்தான் இலங்கையிலே தமிழினத்திற்குப் பாதிப்பு ஏற்படுகிறபோது நாம் பதைப்படைகிறோம்!

அப்படிப் பதைப்பதால்தான், “அந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் திரும்பிப் பாருங்கள்;” என்று மத்திய அரசின் கவனத்தைத் திருப்பத்தான், இலங்கைத் தமிழினத்தைச் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளத்தான்—கழகம் போராடுகிறது.

நாம் இந்தப் போராட்டத்தை வலியுத் தேடிச் சென்று இருக்கிறோமா, இல்லை, இது வந்த போராட்டமே தவிர வலியு தேடிச் சென்ற போராட்டமல்ல.

தமிழினத்துக்கு விடப்பட்டுள்ள அறைகூவல்

இது தமிழினத்திற்கு விடப்பட்டிருக்கின்ற சவால்—அறைகூவல்.

யாரால்?

இங்கே இருக்கிற மத்திய சர்க்காராலா? நான் அப்படிக்கூறத் தயாராக இல்லை.

மாநில சர்க்காராலா? நான் அப்படிக்கூறி எனக்கும் மாநில சர்க்காருக்கும் இருக்கிற தகராறைத் தீர்த்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

பின், யாரால் இந்த அறைகூவல் விடப்பட்டிருக்கிறது?

சிங்கள வெறியர்களால்; அவர்களுடைய தலைவர் ஜெயவர்த்தனாவால் இந்த அறைகூவல் தமிழினத்திற்கு விடப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த அறைகூவலைச் சந்திக்க தமிழ்ச் சமுதாயம் தயாராக இருக்கிறதா இல்லையா?

இந்தக் கேள்வியைத்தான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இன்று என்ன நிலைமை?

நாடாளுமன்றத்தில் இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றி விவாதிக்க வேண்டுமென்று கேட்கின்ற நேரத்தில் அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. அதற்காக வெளிநடப்பு செய்தால் இரண்டே இரண்டு பேர்தான் வெளியே வரவேண்டுமென்று ஒருவர் கலாநிதி. மற்றொருவர் சோமு.

தமிழகத்திலிருந்து நாம் இருபது, இருபத்தைந்து பேரை அனுப்பியிருந்தால் இந்த அணியின் சார்பாக வெளிநடப்புக்கு இன்னும் எவ்வளவு மதிப்பு இருந்திருக்கும்?

இருந்தாலும் பரவாயில்லை; இரண்டு பேராவது இருந்தார்களே என்ற திருப்தி எங்களுக்கு. மாறனும், கணேசனும், கோபால்சாமியும் மாநிலங்கவையையில் குரல் எழுப்புகிறார்கள். அந்தக் குரல் தமிழர்களுக்காக ஒலிக்கின்ற குரலாக இருக்கிறது.

இந்திரா காந்தி எதிர்க்கட்சியிலே இருந்தபோது சொன்னார்களே, "ஜனதா ஆட்சிதான் இலங்கையோடு உறவாட விரும்பு

கிறது; நாங்கள் வந்தால் எதிர்ப்போம்; நடவடிக்கை எடுப்போம்” என்ற பொருள்பட சொன்னார்களே!

அந்த நடவடிக்கை எடுக்க ஏன் இன்னும் தயக்கம்?

ஒருவேளை இந்திரா காந்தி இறந்த பிறகு பட்டத்துக்கு வந்திருக்கிற தனயன் வேறுபாதையில் செல்ல விரும்புகிறாரா?

பத்திரிகைச் செய்திகளைப் பார்த்தால் எங்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

மாநிலங்களவையில் கோபால்சாமி பேசுகிறபோது “இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் கோழிக் குஞ்சுகளைப் போல சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார்கள்” என்று சொன்னவுடன் ஒரு மத்திய அமைச்சர் எழுந்து “கோழிக்குஞ்சை சாப்பிடுவது சைவமா? அசைவமா?” என்று கிண்டல் செய்திருக்கிறார்,

நான் கண்கள் குளமாகச் சொல்கிறேன். நெஞ்சு வெடிக்க வெடிக்கக் கேட்கிறேன்.

எங்கள் தமிழன் கோழிக்குஞ்சு போல இலங்கையில் கொல்லப்படுகிறான் என்று ஒரு தமிழன் மாநிலங்களவையில் சொல்கிற போது “கோழிக்குஞ்சை சாப்பிடுவது சைவமா? அசைவமா?” என்று ஒரு அமைச்சர் கேட்கிறார் என்றால் இதை விடக் கேவலம்-இழிவு-இனமானத்துக்கு விடப்படுகிற அறை கூவல் வேறு ஏதாவது இருக்க முடியும் என்று கருதுகிறீர்களா?

மீண்டும் கோபால்சாமி அங்கே சொல்கிறார்: போர்ச்சுக்கல் நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட விமானத்தில் வெடிகுண்டுகளைத் தாங்கிவந்த விமானம் திருவனந்தபுரத்தில் எண்ணெய் இல்லாமல் இறங்கியபோது, அதை இலங்கை செல்ல அனுமதித்தார்கள் என்று தெரிந்து, ‘இலங்கைக்கு அதை அனுப்பியது நியாயம்தானா!’ என்று கோபால்சாமி கேட்டபோது ராஜீவ் காந்தி ‘அந்த விமானத்தில் ஆயுதங்கள் இல்லை; வெடிகுண்டுகள்தான் இருந்தன’ என்று சொன்னார்.

உடனே கோபால்சாமி “வெடிகுண்டுகள் இருந்தது உண்மைதான்; அந்த வெடிகுண்டுகள் தமிழர்களைக் கொல்வதற்காக அனுப்பப்பட்டதல்லவா?” என்று கேட்கிறார்.

அதற்கு ராஜீவ்காந்தி அளித்த பதில் ஆணவத்தால் அளித்த பதிலா? அறியாமையால் அளித்த பதிலா என்று நீங்கள் தான் சொல்லவேண்டும்.

ராஜீவ் காந்தி சொன்ன பதில் “இலங்கைத் தமிழர்களைக் கொல்வதற்காக என்று அதிலே எழுதவில்லை” என்று கூறுகிறார்.

எந்த வெடிகுண்டிலாவது அது இன்னரைக் கொலை செய்வதற்காக என்று எழுதப்பட்டிருக்குமா? இதற்கு ராஜீவ்காந்தி தான் பதில் சொல்லவேண்டும்.

பாகிஸ்தானுக்கு ஆயுதங்களை அனுப்பாதே என்று வெளி நாட்டுக்காரர்களிடம் ராஜீவ்காந்தி சொல்கிறார் என்றால் அந்த வெளி நாட்டுக்காரன் ராஜீவ்காந்தியைப் பார்த்து ‘அந்த ஆயுதங்களின்மேல் இந்தியாவைச் சுடுவதற்காக இவைகள் என்று எழுதப்படவில்லை!’ என சொல்வானால் அதை ராஜீவ்காந்தி ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரா?

நம்முடைய ஆட்கள் அங்கே உதைபடுகிறார்கள்; கொல்லப்படுகிறார்கள்; அடிபடுகிறார்கள்; மானபங்கப்படுத்தப்படுகிறார்கள்; நாளுக்குநாள் தமிழினம் அங்கே அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ராஜீவ்காந்தி கிண்டலாகவும், கேலியாகவும் பதில் சொல்கிறார் என்றால், இதற்குப் பிறகும் தமிழன் கூம்மா இருந்தால் அவனுக்குப் பெயர் தமிழனா? சோற்றால் அடித்த பீண்டம் என்றுதான் அவனைச் சொல்ல வேண்டும். யாரும் தமிழன் என்று சொல்ல முடியாது.

இலங்கையில் இன்றைக்கு வன்முறை, வன்முறை என்று கதறுகிறார்களே அந்த வன்முறைக்கு வித்திட்டவர்கள் யார்?

நாங்கள் வன்முறையை ஆதரிப்பவர்கள் அல்ல. அண்ணாவழி, வன்முறையை ஆதரிக்கும் வழியல்ல.

ஆனால் இலங்கையில் இன்றைக்கு தமிழ் இளைஞர்கள் கையில் துப்பாக்கி ஏந்துகிறார்கள். ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள் என்றால் அந்த வன்முறை அனுமதிக்கப்பட்ட ஒன்றாக ஆகி விட்டது அல்லவா?

அவன் ஏந்துகிற துப்பாக்கியை நாம் ஆதரித்துத் தான் தீரவேண்டும். அதைத் தவிர வேறு வழி கிடையாது. அப்படி துப்பாக்கி ஏந்துகிற தமிழனை தமிழகத்தில் இருக்கிற நாங்கள் தாங்கித்தான் தீர வேண்டும்; நாங்கள் அவனை ஆதரித்துத்தான் தீர வேண்டும்.

எங்களுக்கும் இலங்கைத் தீவிற்கும் இடையே இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் மைல் தூரமல்ல. அவ்வளவு தூரம் இருந்தால் கூட எங்கள் இனமே அங்கே அழிக்கப்படுகிறது என்றால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க எங்களால் முடியாது என்கிறபோது. இருபது முப்பது கல் தொலைவில் இருக்கின்ற இலங்கைத் தீவில் இந்த அநியாயம் நடக்கிறது.

ஒரு காலத்தில் சொன்னார்களே—ராமன்பாலம் கட்டினான் என்று; ராவணனை எதிர்க்க குரங்குகளைக் கொண்டு பாலம் அமைத்தான்; அந்தப் பாலத்தை கடந்து சென்றுதான் ராவணனை வென்றான் என்று சொல்வார்களே, அந்தக் கதை மாத்திரம் உண்மையாக இருந்து, அந்தப் பாலமும் இன்று இருந்திருக்குமேயானால் மத்திய அரசே, உங்களிடம் நாங்கள் மன்றாடிக் கொண்டிருந்திருக்கமாட்டோம்!

எங்கள் படை என்றைக்கோ சென்றிருக்கும் இலங்கைத் தீவுக்கு. ஈழத் தமிழகம் இதற்குள் அங்கே உருவாகி இருக்கும்.

எனவே எங்களுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதற்காகத்தான் போராட்டம்!

எங்களுக்கு இல்லாத தியாக முத்திரையா?

நாங்கள் சிறைச்சாலைக்குச் சென்று புதிதாகவா தியாக முத்திரை குத்திக் கொள்ள வேண்டும்? எங்களுக்கு இல்லாத தியாக முத்திரைகளா? நாங்கள் செல்லாத சிறைகளா? நாங்கள் காணாத அடக்குமுறைகளா? நாங்கள் புகாத களங்களா? நாங்கள் ஏந்தாத போர்க்காடிகளா?

வேண்டுமானால் இன்றைக்கு ஆளுகிற பொறுப்பிலே உள்ளவர்களுக்கு தியாகம் என்றால் என்ன விலை என்று தெரியாமல் இருக்கலாம். அங்கேயும் எல்லோருக்கும் அல்ல. அங்கேயும் தியாகம் செய்த சிலர் இருக்கிறார்கள். விட்டகுறை, தொட்டகுறை கொஞ்ச நஞ்சம் இருக்கிற காரணத்தால்தான் சில நேரங்களிலே அவர்கள் கூட இலங்கையிலே தமிழன் அவதிப்படுவதைக் கண்டு தாங்க முடியாமல் கண்ணீர் வடிக் கிறார்கள்; முழக்கமிடுகிறார்கள்.

ஆனால் அந்த முழக்கம் உடனடியாக அமுக்கப்படுறது. காரணம் ஆளும் கட்சியிலே இருக்கிற காரணத்தால். என்னால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நான் அவர்களைக் கேட்கிறேன், மத்தியப் பேரரசை நடத்து கிறவர்களைக் கேட்கிறேன்.

நாங்கள் எழுப்புகின்ற போர்க்குரல் உங்களுக்குச் சாதகமாகத்தான். நீங்கள் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளுக்கு சாதகமாகத்தான். இனியும் பொறுமை காட்டாதீர்கள். பொறுமை காட்டினால் நான் மேலவையிலே சொன்னதைப் போல அடுத்த ஆண்டு இதே நாளில் இலங்கையிலே உள்ள தமிழ் இனம் முழுவதும் அழிந்துவிட்டது என்பதற்கான அனுதாபக் கூட்டத்தைத்தான் நடத்தவேண்டியவர்களாக இருப்போமே தவிர, அங்கே ஒன்றும் இருக்காது. தமிழனமே முற்றாக அழிக்கப்பட்டுவிடும்.

அப்படி அவர்கள் அழிக்கப்பட்டால் இருக்க வேண்டும் அதுமட்டுமல்ல, அகதிகளாக வந்திருக்கிற ஏறத்தாழ ஒரு லட்சம் பேர் திரும்ப அங்கே சென்று நல்வாழ்வு பெற வேண்டும்! அங்கே செத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழனையும் சாகாது காப்பாற்ற வேண்டும். அதற்கு ஒரே வழி இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இனி அங்கே தமிழனும் சிங்களவனும் சேர்ந்து வாழ முடியாது என்பதை உணர்வதுதான்.

ஒருமைப் பாட்டுக்கு ஊறு செய்ய மாட்டோம்

ஒரு காலத்தில் நாட்டுப் பிரிவினை கேட்டோம். இன்றைக்கு நாங்கள் அந்தக் கோரிக்கையை கைவிட்டு ஏறத்தாழ இருபத்தி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது.

நாங்கள் நாட்டு பிரிவினையைக் கேட்டோம் என்ற அடிப்படையிலே பேசப்படுகிற பேச்சு அல்ல இது.

ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

பஞ்சாபில் இன்றைக்கு காலிஸ்தான் கேட்கிறார்கள் என்பதற்காக நாங்கள் திராவிடஸ்தான் கேட்கவில்லை.

ஆனால் பஞ்சாபில் கேட்கப்படுகிற மாநில சுயாட்சி, இங்கேயும் தி. மு. கழகத்தால் கேட்கப்படுகின்ற கோரிக்கை தான்.

மேற்கு வங்கத்தில் கேட்கப்படுகிற மாநில சுயாட்சி தி. மு. க.வால் கேட்கப்படுகிற மாநில சுயாட்சிதான்.

இன்னும் சொல்லப் போனால் தி. மு. கழகத்தால் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைதான் அந்த மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை!

பங்களாதேஷ் பிரிக்கப்பட்டது. அப்படி பிரிக்கப்பட்ட போது ஆறு கோடி ரூபாய் இந்திராகாந்தி கையில் யுத்த நிதியாகத் தந்த ஒரே மாநிலம் தி. மு. கழகம் ஆட்சிபுரிந்த இந்தத் தமிழ்நாடுதான்.

பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தானிலிருந்து தனி நாடாக ஆகி விட்டது; ஆகவே தமிழ்நாடும் தனி நாடாக ஆக வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்கவில்லை.

ஆகவேதான் அந்த உத்திரவாதத்துடன் சொல்கிறேன்.

இலங்கையில் ஒரு தனி ஈழம் அமையுமேயானால், அதைத் தொடர்ந்து இங்கேயும் தமிழ்நாடு கேட்பார்களோ என்கிற அச்சம் - ஐயம், பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்களுக்கு இருக்கத் தேவையிலலை.

இந்தியாவை நம்முடைய தாய்நாடு என்று சொல்லுகிறோம். நான் மனமார ஒத்துக்கொள்கிறேன். இந்தியா நமது தாய் நாடுதான். தாய்நாடு என்றால், அது சாதாரணமான வார்த்தை அல்ல! தாய்—பாசத்தின் உருவம்! அன்பின் வடிவம்! குழந்தைக்கு ஒரு ஆபத்து என்றால் துடித்து எழுந்து அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்ற ஓடோடி வருவாள். அத்தகைய துடிப்பு மிக்க உள்ளம் படைத்த உருவத்திற்குப் பெயர்தான் தாய். அந்தத் தாயின் உள்ளத்தைப் பற்றி ஒரு ஆங்கிலக் கவிதை ஒன்று நான் படித்த நினைவிருக்கிறது.

தாயின் இதயம் எப்படிப்பட்டது?

ஒரு தாய் தனது மகனை மிக அன்பாக வளர்த்தாள். அந்த மகன் ஒரு ஆசைநாயகியை தன் துணையாகக் கொண்டான். அந்த ஆசைநாயகி தன் கணவனைப் பார்த்து “என்மீது உனக்கு அன்பிருக்குமானால், உன்னுடைய தாயின் நெஞ்சைப் பிளந்து அந்த இதயத்தை எடுத்து என் கையிலே கொடு”, என்று கேட்டாள். அவளும் ஒப்புக்கொண்டான்.

தன் காதலிக்கு அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற ஓடோடி வந்தான் மகன். தாயைக்கொண்டு நெஞ்சைப்

பிளந்து இதயத்தை எடுத்தான். கையிலே அதை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடினான். அப்படி ஓடும்போது கால்தடுக்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். விழுந்த நேரத்தில் அவன் கையில் வைத்திருந்த தாயின் இதயம் கீழே விழுந்தது. அந்த இதயம் அவனைப் பார்த்து “அடி பலமா? காயம் அதிகமா? மகனே?” என்று பதறிப்போய்க் கேட்டதாம்.

அப்படிப்பட்ட இதயத்திற்குச் சொந்தக்காரிதான் தாய். எனவே தாய்நாடு என்று சொல்லும்போது அத்தகைய உணர்வு—பாசம்—அன்பு எல்லாம் படைத்தது தாய்நாடு. இந்தியா நமது தாய்நாடு என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதை மதிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு ஆசைநாயகியிடம் சென்ற மகன்கூட அல்ல; நல்ல மகன்—தங்கமகன்—சிங்களத் தீவில் இன்றைக்கு சிங்களக் காதையர்களால் கொல்லப்படுகிறான். அந்த இனமே அழிக்கப்படுகிறது என்றால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் இந்தியத் தாய். இது நியாயமா?

உன்னுடைய மகன் அங்கே கொல்லப்படுகிறான். எனவே அவனைக் காப்பாற்று என்று ஒரு தாயிடம் சிபாரிசு தேவை என்றால் அது தாயாக இருக்கமுடியாது.

மகனைக் காப்பாற்ற தாய்க்கு சிபாரிசு தேவையா? சிபாரிசு தேவைதான்! அதற்காகப் பல பேர் சர்வகட்சிக் கூட்டங்களை நடத்தி தூதுக்குழு சென்று மகஜர் கொடுத்து ‘தாயே! உன்னுடைய மகனுக்கு இப்படிப்பட்ட கதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவனைக் காப்பாற்று!’ என்று சொல்ல வேண்டுமென்றால் எனக்குச் சந்தேகம் வருகிறது. இந்தியா நமது தாய்நாடுதானா? இந்தச் சந்தேகம் எனக்கு ஏற்படுவது இயற்கையல்லவா? தானூடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆடும் என்பதைப் போல நமக்கு உள்ளம் துடிக்கிறது. இலங்கையில் தமிழன் சாகிறான் என்றால் இங்குள்ள தமிழனின் ரத்தம் துடேறுகிறது. நாடி நரம்புகள் புடைக்கின்றன. அவனுடைய கண்கள் நிர்வீழ்ச்சிகளாகின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் அங்கிருந்து வரும் செய்தியைக் கேள்விப்படுகிற நேரத்தில் தமிழன் இந்த நிலைக்கு ஆளாகிறான்

ஆனால் இந்தத் தமிழ்நாடும் இணைந்திருக்கின்ற இந்திய பூபாகத்தை ஆண்டு கொண்டிருக்கின்ற மத்திய அரசின் நிலை என்ன? பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியின் கருத்து என்ன?

கடந்த இரண்டரை ஆண்டுக்காலமாக இலங்கையில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் சம்பவங்களை எடுத்துச் சொல்லக்கூட எனக்கு நா எழவில்லை.

தந்தைக்கு நேராக மகள்! தனயனுக்கு நேராகத் தாய்; அண்ணனுக்கு எதிராகத் தங்கை! தம்பிக்கு எதிராக அக்காள்; இப்படிச் சிங்களக் காடையர்கள் கற்பழிப்புகளை நடத்திக் கொடையும் புரிகிறார்கள் என்றால், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நீங்களாக இருந்தால் கையிலே துப்பாக்கி ஏந்தத் தோன்றுமா? தோன்றாது? அப்படித் தோன்றிய காரணத்தினால்தான் இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலைப் போராளிகளாக மாறினார்கள்; இனி சிங்களவரோடு சேர்ந்து வாழ முடியாது; தமிழர்களுக்கு தனி ஈழம் தேவை என்று ஆர்ப்பரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இலங்கையில் நடைபெறும் கொடுமைகளைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள் என்று கோடிக்கணக்கான கையெழுத்துக்களைப் பெற்று ஐ. நா. மன்றத்திற்கு அனுப்பினோம். ரயில் நிறுத்தப் போராட்டத்தை அறிவித்தோம். கருஞ்சட்டை ஊர்வலத்தை நடத்தினோம். திராவிடர் கழகத்தின் சார்பில் சுதந்திர நாள் துக்க நாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது. நண்பர் நெடுமாறன் தியாகப் பயணம் நடத்தினார்.

இவ்வளவு நடைபெற்றும்—இங்கே இருக்கின்ற மாநில அரசு தன்னால் இயன்ற அளவுக்குக் குரல் எழுப்பியும்—இரண்டரை ஆண்டுக் காலமாக இலங்கையில் நடைபெறும் சம்பவங்கள் நின்றபாடிலை.

இலங்கையிலே இருக்கப் பயந்து ஒரு இலட்சம் பேர் ராமேஸ்வரம் பகுதிக்கும் வேதாரண்யம் பகுதிக்கும் வந்து தங்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு துன்பப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் உள்ளத் தோணியில் வரும்போது சிங்கள ராணுவ வெறியர்கள் பார்த்துவிட்டால் அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்று கடலிலே பிணங்களாக மிதக்க விடப்படுகிறார்கள்; அதற்கும் தப்பித் தான் இங்கு ஒரு லட்சம் பேர் அகதிகளாக வந்திருக்கின்றார்கள்.

இந்தக் கொடுமைகளைக் கண்டு சகிக்க முடியாமல்தான்—அவற்றைத் தடுத்த நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் தி. மு. கழகம் இந்தப் போராட்டத்தை அறிவித்திருக்கிறது.

நாங்கள் யாருக்கும் தொல்லை கொடுக்க இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடங்கவில்லை. மாநில அரசை எதிர்த்து இந்தப் போராட்டமா? இல்லை, மத்திய அரசை வலியுறுத்த! மத்திய அரசுக்கு எதிராகவா? அல்ல. மத்திய அரசு இலங்கை மீது நடவடிக்கை எடுத்து இலங்கையை அச்சுறுத்தி ஈழத் தமிழகத்தை அமைத்துக் கொடுக்க முன்வரவேண்டும் என்பதற்காக! "மத்திய அரசு தானாக இந்த முடிவை எடுக்க இல்லை. இந்தியாவில் தமிழகத்தில் உள்ள மக்கள் இந்த முடிவை எடுக்க எங்களைத் தள்ளிவிட்டார்கள். நாங்கள் வேறென்ன செய்ய முடியும்" என்று மத்திய அரசு சொல்கின்ற அளவுக்கு இந்தப் போராட்டத்தை நாம் நடத்திக்காட்ட வேண்டும்.

இந்தப் போராட்டத்தில் நான் கலந்துகொள்ள எனக்கு ஒரு தேதியைக் குறித்துத் தருமாறு பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியரைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். அந்தத் தேதியை அவர் தருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு, இந்தப் போராட்டக் களத்தில் ஒரு நாள் நானும் தலைமை வகித்துச் சிறை செல்வதாக இருந்தாலும், வேறு என்ன வகையான சித்தரவதையை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தாலும், நம்முடைய இனத்திற்காக அதை ஏற்றுக்கொள்ள நானும் தி. மு. கழகமும் என்றைக்கும் தயாராக இருக்கின்றோம்.

'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' ஆங்கில ஏட்டில் ஒரு கட்டுரை படித்தேன். அதில் தி. மு. கழகம் தேர்தலில் தோற்றுவிட்ட காரணத்தால், இன்றைக்கு இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு முக்கித்துவம் கொடுத்து அதைப் பெரிதுபடுத்தி போராட்டம் என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தேன்.

"எக்ஸ்பிரஸ்" ஏட்டுக்கு இருக்குமா இனஉணர்வு?

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் ஏட்டிற்கு இன உணர்வு ஏற்பட இயலாது. அது நமக்குத் தெரியும். நான் இந்தியன் எக்ஸ்பிரசுக்கு சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதைப் படித்துவிட்டு அப்படியும் இருக்குமோ என்று யாராவது தவறாக நினைப்பார்களேயானால், அவர்களுக்கும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இலங்கைத் தமிழனுக்காக தி. மு. கழகம் போர்க்கொடி தூக்கி யிருக்கிறது- களம் புகுந்திருக்கிறது. அந்தப் பிரச்சினைக்காக தமிழ்நாட்டு மக்களைத் தீரட்டுகிறது என்பது இன்று நேற்றல்ல- 'எக்ஸ்பிரஸ்' ஏட்டிற்கு வரலாறு தெரியாமல் இருக்கலாம்- அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் சங்கராச்சாரியாரின்

வரலாறுதான்! தி. மு. கழகத்தின் வரலாறு அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

1958ம் ஆண்டு இலங்கையில் உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்ற தமிழின மக்களுக்காக அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் ஒரு மாபெரும் பேரணியை நடத்திய இயக்கம் தி. மு. கழகம். 58 முதல் இதுவரை தொடர்ந்து இலங்கைத் தமிழரைக் காக்க போராடிக்கொண்டிருக்கின்ற இயக்கந்தான் தி. மு. கழகம்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை 1936-39ம் ஆண்டிலிருந்தே நாம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு இந்தி திணிக்கப்படுகிறது அதை நாம் எதிர்க்கிறோம் என்று சொன்னால், கருணாநிதி தோற்றுவிட்டான்; தி. மு. கழகம் தோற்றுவிட்டது. அந்தக் காரணத்தால்தான் இந்தித் திணிப்பை எதிர்க்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத் தனமோ - மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும் - இந்த வார்த்தையைச் சொன்னதற்காக - அது எவ்வளவு மடத் தனமோ அதைப் போன்ற மடத்தனம்தான், தோற்றுவிட்ட காரணத்தால் தி. மு. கழகம் இலங்கைப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று யார் சொன்னாலும். அது அவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

தமிழ்ச் சகோதரிகள் நடுத்தெருவில் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள். கர்ப்பினியாக இருந்த தமிழ்ப் பெண்ணின் வயிற்றைக்கிழித்து அந்தச் சிசுவை கையிலே எடுத்து, அந்த சிசு பூழ்ப் போலத் துடிக்கத்துடிக்க, 'நீ வளர்ந்தால் விடுதலைப் புலியாவாய். எனவே பச்சிளம் சிசுவாகவே செத்துவீடு' என்று காலால் போட்டு மிதித்துக் கொன்றது போன்ற கொடுமையான செயல்களெல்லாம் நடைபெற்றன.

தங்கதுரை, குட்டிமணி, ஜெகன் போன்றவர்கள் தலைமையில் நிராயுதபாணிகளாக சிறைக் கொட்டடிகளில் அடைப்பட்டிருந்த ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட விடுதலை வீரர்களை சித்திரவதை செய்து கொன்றனர் சிங்களக் காடையர்கள்.

இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் கேள்விப்பட்டதற்கைத் தோம்; தேம்பி அழுதோம்; திக்குத் தெரியாமல் தவித்தோம் மத்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டோம்; மாநில அரசு அனைத்துக் கூட்சிக் கூட்டத்தைக் கூட்டியது. அந்தக் கூட்டத்திற்குச்

சென்றோம். நம்முடைய கருத்தை அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துச் சொன்னோம். தமிழக அரசாங்கத்தினர் போராட்டம் நடத்தக் கூடாது என்றார்கள். அதற்காக வெளிநடப்புச் செய்தோம். போராட்டம் நடத்தினோம். திராவிடர் கழகத்தின் சார்பில் சுதந்திர நாள் துக்கநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது கறுப்புக் கொடி ஏற்றினார்கள். தி. மு. கழகத்தின் சார்பில் மறியல் போராட்டம் நடைபெற்றது. ரயில்கள் நிறுத்தப்பட்டன. கடைகள் மூடப்பட்டன. இரண்டு கோடி கையெழுத்துக்கள் பெறப்பட்டு, ஐ. நா. மன்றம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

உணர்வுகளைக் காட்ட பதவி துறந்தோம்!

நானும் பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியர் அவர்களும் அடையாள பூர்வமாக எங்கள் பதவிகளைத் தூக்கி எறிந்தோம். அதற்கு என்ன சொன்னார்கள். "அன்றைக்கு பதவிகளைத் தூக்கி எறிந்தார்கள். மீண்டும் பதவிக்கு வரலாமா" என்று கேட்டார்களேயல்லாமல் அந்த உணர்வுகளை அவர்கள் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

இதற்குப் பேராசிரியர் சட்டமன்றத்தில் மிக அழகாக, "எங்கள் உணர்வுகளைக் காட்ட அப்போது இருந்தது அந்தப் பதவிகள்தான். ஆகவே அதைத் தூக்கி எறிந்தோம், அதை விடப் பெரிய பதவி எது இருந்தாலும் அதையும் தூக்கி எறிந்திருப்போம்" என்று பதில் சொன்னார்.

நான் இன்றைக்குச் சொல்கிறேன். எங்கள் உணர்வுகளைக் காட்ட அடையாள பூர்வமாக சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறோம். ஒரு தீர்மானத்தின்மீது நம்முடைய கருத்து இது என்று சொல்லி அதை அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துக்காட்டி பாராளுமன்றத்திலோ சட்டமன்றத்திலோ வெளி நடப்புச் செய்கின்றோம். மறுநாள் சபைக்குச் செல்கின்றோம். உடனே சபாநாயகர் நம்மைப் பார்த்து "நேற்றுத்தான் வெளியே போய் விட்டீர்களே! மறுபடியும் உள்ளே வரலாமா?" என்று கேட்டால் சட்டமே தெரியாத ஒருவர் சபாநாயகராக வந்திருக்கிறாரே என்றுதான் எண்ணிக்கொள்வோம்.

நாம் அடையாளபூர்வமாகச் சில காரியங்களில் ஈடுபட்டதைப் போல்தான், அ. தி. மு. க. விளரும் ஐந்தாறு மாதம் கறுப்புச் சட்டை அணிந்தார்கள். எம். ஜி. ஆர். முதல் தொண்டர்கள்வரை கறுப்புச் சட்டை அணிந்தார்கள். ஆனால்

ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் கறுப்புச் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டார்கள்.

இலங்கைப் பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டது என்று கறுப்புச் சட்டையை கழற்றினீர்களா என்று நாம் கேட்டோம்? கேட்க மாட்டோம். அவ்வளவு ஈனபுத்தி படைத்தவர்கள் அல்ல நாம். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த அடையாளமாகச் சில காரியங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்த இரண்டாண்டு காலமாக தமிழ்நாட்டு மக்களின் உணர்வு பலமுனைகளிலிருந்தும் மத்திய அரசுக்கு உணர்த்தப்பட்டு வருகிறது.

நண்பர் நெடுமாறன் தியாகப் பயணமே நடத்தினார். அதைப்போல அந்தந்தக் கட்சிகளின் நிலைகளுக்கேற்ப—கொள்கைகளுக்கேற்ப மற்ற கட்சிகளும் தங்கள் குரலை எழுப்பின. இப்படி இரண்டு மூன்று ஆண்டுக்காலமாக நம்முடைய குரல் டெல்லிக்கு எட்டியும்கூட, டெல்லி இதுவரை என்ன செய்தது? ஒரு முள் முனை அளவு இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்ற இதுவரை ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்கப்பட்டதுண்டா?

இங்கிலாந்து பிரதமர் தாட்சர் இலங்கைக்குச் சென்று அங்கு நிருபர்களைச் சந்தித்தபோது இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றி குறிப்பிட்டு, “ஒரு குடியரசு நாட்டில் வாக்குகளால் சில கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட முடியாமல் போனால் இப்படிப்பட்ட வன்முறையைத் தடுக்க முடியாமல் போய்விடும்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

இலங்கை குடியரசு நாடு. சரி; ஆனால் சில உரிமைகள் அளிக்கப்படாமல், குடியரிமை, இன உரிமை, கலாச்சார உரிமை எந்த உரிமையும் அளிக்கப்படாமல் ஒரு இனம் ஒதுக்கப்படுகிறது என்றால், ஒரு இனம் அறவே அழிக்கப்படுகின்றது என்றால் அதை எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும்?

தி மு. கழகம் தேர்தலிலே தோற்றுவிட்டது. ஆகவே இந்தப் பிரச்சினையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆடுகிறது என்று யாராவது சொன்னால் அதற்கு நான் அளிக்கின்ற பதில், 23-8-85 அன்று ‘இந்து’ பத்திரிகையில் ஜி. கே. ரெட்டி அவர்களே, ‘மத்திய அரசு தன் கடமையைச் செய்யத் தவறி விட்டது.’ என்று எழுதியிருக்கிறார் என்பதுதான்.

‘இந்து’ ஏடு மட்டுமல்ல “டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா” என்ற ஆங்கில ஏடும் மத்திய அரசைக் கண்டித்து எழுதியிருக்கிறது. “கல்கி” பத்திரிகையும் மத்திய அரசு என்ன செய்தது? இந்தப் பிரச்சனை உண்மையாக பேசப்பட்டதா? ஐ.நா. சபையில் அமைதிப் படையை அனுப்புமாறு மத்திய அரசு கோரிக்கை வைத்ததா? ஒரு மண்ணும் இல்லை என்று எழுதியிருக்கிறது. அதைப் போலவே ஆனந்தவிகடன்மீலும் கட்டுரை எழுதப் பட்டது.

அரசியல் ஆதாயமா எமது நோக்கம்?

ஆகவே இதையெல்லாம் எண்ணிப் பாருங்கள். தி. மு. கழகம் ஏதோ அரசியல் ஆதாயத்திற்காக இந்தப் பிரச்சனையை கையில் எடுத்துக்கொண்டது என்று யாராவது நினைத்தால், 1953ம் ஆண்டு குலக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்து தந்தை பெரியார் தலைமையில் ஒருமுனையிலும், அறிஞர் அண்ணா தலைமையில் நாங்களும் போராடினோமே, அது அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவா? இல்லை! தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நன்மைக்காக. டால்மியாபுரம் என்ற பெயரை கல்லக்குடி என்று பெயர் மாற்றக்கோரி போராட்டம் நடத்தினோமே, அது அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவா? அல்ல. தமிழர்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக!

எத்தனை எத்தனை போராட்டங்கள் திராவிடர் இயக்கத்தின் சார்பாக—தி. மு. கழகத்தின் சார்பாக தமிழகத்தில் நடைபெற்றிருக்கின்றன? அவையெல்லாம் அரசியல் ஆதாயத்திற்காக அல்ல.

பதவி பெரிதல்ல எங்களுக்கு! பதவிகள் பெறுவது ஒரு பெரிய காரியமா? பதவி என்பது எளிதாகப் பெறக்கூடிய ஒன்றுதான்.

ஆனால் அப்படிப்பட்ட பதவி அண்ணா அவர்களால், அய்யா அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட இந்தக் கருணாநிதிக்குக் கால் தூசுக்குச் சமம். அதை மாத்திரம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

தோல்விகளைத் தாங்கிக் கொண்டு, அந்தத் தோல்விகளையே வெற்றிக்கான படிக்கட்டுகளாக ஆக்கிக் கொண்டு, இந்த இனத்திற்காகப் பாடுபட்டுப் பணிபுரிவோமே தவிர, தோல்வியால் துவண்டுவிடமாட்டோம்.

வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார், களத்திலே வீரன் ஒருவன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த வீரன் எறிந்த வேல் ஒரு யானையின் மீது தைத்து அந்த யானை வேலுடனேயே ஓடிவிடுகிறது. அந்த சமயத்தில் இன்னொரு பகைவன் எதிர் வருகின்றான். அவனை எதிர்க்கக் கையிலே வேல் இல்லை. இருந்த வேல் தான் அந்த யானையோடு போய்விட்டது. பகைவனைத் தாக்க வேறு வேல் இல்லையே எனத் திகைக்கிறான். அப்பொழுது தான் தன்மீது எறியப்பட்ட வேல் ஒன்று தனது உடம்பிலேயே குத்திக்கொண்டிருப்பது நினைவுக்கு வர, அந்த வேலை எடுத்துப் பகைவனைத் தாக்குகிறான்.

அதைத்தான் வள்ளுவர்,

“கைவேல் களிறொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்,”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அதைப்போல எங்கள்மீது வீசப்பட்டது தோல்வி என்ற வேல் என்றாலும்கூட அதை எடுத்துப் பகையைத் தாக்கக் கூடிய உள்ளமும் உறுதியும் படைத்ததுதான் தி. மு. கழகம்

நாம் வாழும் நாட்டிற்கு—இந்தியாவிற்குப் பெயர் தாய் நாடு. தமிழர்களும் சேர்ந்து வாழ்கின்ற இந்த நாட்டிற்குப் பெயர் தாய்நாடு. மனதார ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

தாய் என்றால் யார்? குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் என்றால் குழறித் துழக்கின்றவள்தான் தாய். பாசத்திற்கு—அன்பிற்கு மறு பெயர் தாய்.

நான் இதை வலியுறுத்துவதற்குக் காரணம், இதற்கு முன்பு—ராஜிவ் காந்தியின் அன்னையார் திருமதி இந்திரா காந்தியிடம் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தீவிரமாகக் கவனஞ்செலுத்தி செயல்படுமாறு நாம் விடுத்த வேண்டுகோள்கள்—என்ன வாயின என்று இன்றளவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

இராமநாதபுரத்திலே கிழக்கு முகவை மாவட்டத் தினுடைய மாநாடு நடைபெற்றது. ஜூலை இறுதியில் நடைபெற்றது. அதற்கு முன்பு தமிழக முதலமைச்சர் கூட்டிய அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்திற்கு நான் அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். அங்கு கலந்துகொண்டு என்னுடைய கருத்

துக்களைச் சொன்னேன்; அங்கே “பேசப்பட்டவைகளை எல்லாம் தொகுத்து தீர்மானமாக வடித்தெடுக்கப்படும். அது அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களிடமும் காட்டப்பட்ட பிறகு டில்லிக்கு முதலமைச்சர் தலைமையில் தூதுக்குழுவாக அனைத்துக் கட்சிக் தலைவர்கள் செல்வார்கள். அந்தக் குழுவில் வர வேண்டும்!” என்று அப்போது என்னை அழைத்தார்கள்.

அதற்கிடையே ஜூலைத் திங்கள் இறுதியில், கிழக்கு முகவை மாநாட்டிற்கு முதல் நாள் மாலை 5 மணி அளவில், இராமநாதபுரம் மாவட்ட அரசு அதிகாரி ஒருவர் இராமநாதபுரத்தில் நான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு வந்து என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். வரச் சொல்லுங்கள் என்றேன்.

வந்தவர் “முதலமைச்சர் அலுவலகத்திலிருந்து தலைமைச் செயலாளர் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார். நாளை காலை 6 மணி விமானத்தில் சென்னையிலிருந்து முதலமைச்சர் தலைமையில் டில்லிக்கு இந்திரா காந்தியைச் சந்திக்க தூதுக்குழு புறப்படுகிறது. நீங்களும் செல்ல வேண்டும் என அறிவிக்கத்தான் வந்தேன்!” என்றார்.

நான் அவரிடம். “இப்பொழுது மணி ஐந்து அல்லது ஐந்தரை ஆகிறது. நான் எப்படி இங்கிருந்து புறப்பட்டு சென்னை போய்ச் சேருவது? இங்கேயிருந்து ரயிலைப் பிடிக்க வேண்டும் என்றால் கூட, மதுரை செல்ல வேண்டும். அதுவும் முடியாத காரியம். தமிழக அரசு வாங்கியிருக்கிற ஹெலிகாப்டரை அனுப்பி வைத்து அதில் செல்வதாக இருந்தால்கூட மாலை 6 மணிக்கு மேல் ஹெலிகாப்டர் பறக்க முடியாது. எத்த வழியில் என்னை செல்லச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அவரும் பதில் சொல்ல முடியாது விழித்தார்.

அதற்குப் பிறகுதான் டில்லியில் உள்ள தம்பி மோகனுடனும், டாக்டர் கலாநிதி அவர்களடனும்-இருவரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் என்பதால்-தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு அங்கே வருகின்ற தூதுக் குழுவில் நீங்களும் கலந்து கொள்ளுங்கள் என்று எடுத்துக் கூறி அந்தத் தூதுக் குழுவில் கமகத்தின் சார்பாக இருவரையும் கலந்து கொள்ளச் செய்தேன்.

அப்போது அளித்த முறையீடு என்னவானது?

அப்பொழுது வைக்கப்பட்ட அந்த முறையீட்டில் தி.மு. கழகத்தின் சார்பில் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களும் மற்ற மற்ற கட்சிகளின் சார்பாக சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. நான் மறுக்கவில்லை. அந்த முறையீட்டில் கண்ட எந்த ஒரு கோரிக்கையையாவது இந்த இரண்டு அல்லது இரண்டரையாண்டுக் காலத்தில், மறைந்து விட்ட மரியாதைக்குரிய இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் ஆட்சி நடத்திய போதாகிலும், அல்லது அவரது மறைவிற்குப்பிறகு இன்று ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருக்கின்ற இளவல் ராஜீவ் காந்தி ஆட்சியாலாகட்டும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா?

1933-ம் ஆண்டு ஜூலை இறுதியில் பிரதமர் இந்திரா அவர்களின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்பட்ட அந்த முறையீட்டில் உள்ள கோரிக்கைகள் ஏதாவது ஒன்று இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா?

உலக நாடுகளின் கருத்துக்கள், இலங்கையிலே உள்ள தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகத் தீரட்டப்பட்டிருக்கிறதா?

மத்தியிலே உள்ள அமைச்சர்கள் சிலர், தமிழகத்தில் உள்ள அமைச்சர்கள் சிலர், முக்கியமான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அடங்கிய தூதுக் குழுவனை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று அந்த முறையீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததே, அதாவது நிறைவேற்றப்பட்டதுண்டா?

ஐ. நா. மன்றத்தின் பாதுகாப்புப் படை-இந்திய ராணுவம் கூட அல்ல- இருதரப்பாரையும் சமரசமாக ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய பாதுகாப்புப் படை அனுப்பப்பட வேண்டும்; அதற்காக ஐ. நா. மன்றத்தில் நீங்கள் வாதாட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வைக்கப்பட்டதே! அதையாவது மத்திய அரசால் இந்த இரண்டரை ஆண்டுக் காலத்தில் காதில் போட்டுக் கொள்ளப்பட்டு அதற்கான கடமை நிறைவேற்றப்பட்டதா? இல்லை.

ஆகவே, அந்த முறையீட்டில் தரப்பட்ட ஒரு எழுத்துக்கூட நிறைவேற்றப்படாத சூழ்நிலையில், வட்ட மேசை மாநாடு என்றும், பார்த்தசாரதி தூது என்றும் இரண்டரை ஆண்டுக் காலம் முடிந்து விட்டது.

நான் அப்பொழுதே சொன்னேன். நான் திரிகால ஞானி என்றே தீர்க்கதரிசி என்றே எண்ணிச் சொல்லவில்லை. நடை

முறையில் ஜெயவர்த்தனேயின் மன இயல்பு எப்படிப்பட்டது? அதை ஆட்டி வைக்கின்ற சிங்கள வெறியர்களின் வெறி எப்படிப்பட்டது? பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட அந்த மதத்திற்கு முற்றிலும் மாறாக செயல்படுகின்ற சிங்களவர்கள் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தங்களுடைய வலிமையால் ஜெயவர்த்தனேயை இன்றைக்கு ஆட்டிப்படைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? எனவே ஜெயவர்த்தனேவே நினைத்தால் கூட முடியாத அளவிற்கு நிலைமை முற்றிப்போய் விட்ட காரணத்தினால் வட்டமேஜை என்றும், பேச்சுவார்த்தை என்றும் இந்திரா காந்தி அவர்களே நீங்கள் கால அவகாசம் உங்களையறியாமல் தந்து விடுவீர்களேயானால் அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஜெயவர்த்தனே அண்டை நாடுகளில், வேறு பல வெளிநாடுகளில் கேட்டு ராணுவ பலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள, அவர்களுடைய உதவியைப்பெற்று இந்தியாவை மீரட்ட அந்தக் கால அவகாசத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்வார். வட்ட மேஜை மாநாடு அதற்குத்தான் பயன்படும் என்றேன்.

அன்றைக்கு தி. மு. கழகத்தின் சார்பாக நான் எச்சரிக்கை விடுத்தேன். அந்த எச்சரிக்கையை இந்திய அரசிலே உள்ளவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை.

இப்பொழுது நிலைமை என்ன?

பார்த்தசாரதிக்குப் பதிலாக பண்டாரி போனார் என்ற ஒரே ஒரு வேறுபாட்டைத் தவிர வேறு எதுவும் இந்த இரண்டரை ஆண்டு காலத்தில் புதிதாக நடக்கவில்லை. அங்கே அழிந்துகொண்டு வருகின்ற தமிழினம் அழிந்துகொண்டே இருக்கின்றது. அதற்கு எந்தத் தடையும் அங்கே இதுவரை போடப்படவில்லை. நாள்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள்.

தீவிரவாதிகளாக இருக்கின்ற தமிழ் இளைஞர்கள் மாத்திரமல்ல; எந்த இளைஞர்களைக் கண்டாலும் அவன் தீவிரவாதியான் என்று பழி சுமத்தப்பட்டு அந்த இளைஞன் கைது செய்யப்படுகிறான். காராகிருகத்திலே அடைக்கப்பட்டு பிணமாக வெளியே தூக்கி வீசப்படுகின்றான்.

பல்வேறு தமிழ்க் கிராமங்களில் வாழுகின்ற அவ்வளவு தமிழர்களும் கொல்லப்படுகிறார்கள்.

அமெரிக்காவின் அழிவு வேலைக்கு உடன்படலாமா?

அதுவும் போதாது என்று சுமார் 250 கோடி ரூபாய்க்கு அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித் தருகின்ற அளவுக்கு நடைபெறும் மீன்பிடி தொழில் இன்று ராமேஸ்வரம் பகுதியில் முடங்கி விடக் கூடிய அளவுக்கு நம்முடைய மீனவர்களை இலங்கை இராணுவக் கப்பல்கள் துரத்தி அடிக்கின்றன. அன்று நிறைவேற்றப்பட்ட கச்சத் தீவு ஒப்பந்தத்தையெல்லாம் மீறி—இந்திய எல்லைக்குள் மீன் பிடிக்கின்ற நம்முடைய மீனவர்களைக் கொன்று குவித்து, சுட்டுத் தள்ளி இப்படிப்பட்ட அநியாயங்களை செய்து வருகிறார்கள், இவற்றையெல்லாம் சுட்டிக் காட்டினோம்.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் இன்றைக்கு இலங்கையிலே தங்களுக்கு ஒரு கேந்திரத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு அதன் மூலம் இந்தியாவையும் மிரட்டலாம்—இந்தியாவுக்கு இன்றைக்கு உற்ற தோழனாக இருக்கின்ற சோவியத் ரஷ்யாவையும் மிரட்டலாம் என்று திட்டம் போட்டு செயல்படுகிறது.

இதுவும் நம்மால்-சில நேரங்களில் நம்முடைய கூட்டணி கட்சித் தலைவர்களால் - கூட்டத்தில் தீர்மானமாக வைக்கப்பட்டு மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுகளுக்கும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காத காரணத்தால்தான் தி.மு.கழகம் போராட்டத்திலே ஈடுபடுகிறதே தவிர வேறில்லை. மத்திய சர்க்காருடைய கண்ணைத் திறக்க, அதனுடைய காதுகளை கேட்கச் செய்ய வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கே நாம் இன்றைக்கு வந்திருக்கின்றோம்.

இதற்கிடையிலே, நாம் போராட்டம் அறிவித்த காரணத்தாலேதான் இன்றைக்கு டில்லிக்கு யார் யாரோ செல்கிறார்கள்-சென்றார்கள் என்றும், நாம் போராட்டத்தை அறிவித்த காரணத்தால்தான் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்தைக் கூட்டியது என்றும், நான் அப்படிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை.

யாரோ ஓர் அமைச்சர் கூட, இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு தமிழீழம் வாங்கிக்கொடுக்க கருணாநிதியால் மாத்திரம் முடியுமா? என்று கேட்டாராம்.

முடியாது என்று அறிந்திருக்கின்ற காரணத்தால்தான் மாவட்டம் மாவட்டமாக நான் சுற்றி வருகின்றேன், தமிழ்ச் சமுதாய மக்களைத் திரட்ட !

தனி ஒரு கருணாநிதியால் முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னால் எல்லாம் முடியும் என்று எண்ணுகின்ற அந்த ஆணவம், அந்த அகம்பாவம், என்றைக்கும் என்னைத் தீண்டிக்கூடப் பார்த்ததில்லை.

அகவேதான், தமிழ்நாட்டுப் பெருங்குடி மக்கள் இலங்கையில் இனி சிங்களவனும் தமிழனும் ஒன்றுபட்டு ஒற்றுமையோடு வாழ முடியாது; இலங்கையில் அமைதி ஏற்பட வேண்டுமேயானால், தமிழன் அமைதியாக வாழ வேண்டுமென்ற ஒரு நிலைமை உருவாக வேண்டுமேயானால், அவனுக்கு தனிநாடு-தமிழ் ஈழம் அமைத்தே தீர வேண்டும் ! என்ற முடிவுக்கு இன்றைக்கு வந்திருக்கின்றார்கள்.

இந்த முடிவை, தமிழ் நாட்டு மக்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களின் மூலம் தெரிவிக்க ஒரு மாபெரும் கையெழுத்து இயக்கத்தை கழகம் இன்று நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. “அடியில் கையொப்பமிட்ட நாங்கள் இலங்கையில் தமிழ்ஈழம் அமைவதை ஆதரிக்கின்றோம். எனவே இந்தியப் பேரரசு அதற்கான நடவடிக்கைகளில் உடனடியாக ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்” என்று பல்லாயிரக்கணக்கில்-லட்சக்கணக்கில் ஒவ்வொரு நாளும் நம்முடைய கழகத்தின் செயல்வீரர்கள் அந்தக் கையெழுத்துக்களை ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும்—பட்டினத்தொட்டிகளுக்கும் சென்று தமிழ்ப் பெருமக்களிடம் பெற்று வருகிறார்கள்.

அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டமும் நாளும்

இதற்கிடையேதான் தமிழக அரசு நடத்துகின்ற அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்திலே கழகத்தின் சார்பிலே முதல் நாள் கூட்டத்தில் நம்முடைய பொருளாளர் சாதிக்பாட்சா அவர்கள் கலந்து கொண்டார்; அடுத்த நாள் அவருடைய இல்லத்தில் ஒரு துக்க கரமான சம்பவம் நடைபெற்று விட்ட காரணத்தால் அவர் செல்ல இயலாமல் கொள்கை பரப்புச் செயலாளர் கந்தப்பன் அவர்களும் சென்னை மாவட்டச் செயலாளர் டி. ஆர். பாலு அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள்.

ஆனால் கருணாநிதி ஏன் கலந்துகொள்ளவில்லை என்று கேட்கிறவர்களுக்கு நான் சொல்லுகின்ற விளக்கம் ஒன்றே

ஒன்றுதான். இரண்டாம் தேதி அந்தக் கூட்டம் கூட்டப்படுவதாக—31ந்தேதி எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பே 10 நாட்களாக அறப்போர் விளக்கக் கூட்டங்கள்—கருணாநிதியின் நிகழ்ச்சிகள் என்று முரசொலி பத்திரிகையிலும், தினகரன் பத்திரிகையிலும், எதிரொலி பத்திரிகையிலும் இப்படி நம் முடைய ஆதரவு ஏடுகளில் எனது சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சிகள் வெளிவருகின்றன.

முதலமைச்சர் இன்னமும் பழைய முதலமைச்சராகவே இருக்கிறார். எனவேதான் நான் சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சியினை எங்கெங்கே நடத்துகிறேன் என்பதை உன்னிப்பாகக் கவனித்து 4, 5, 6, ஆகிய மூன்று நாட்களில் நான் சென்னையில் இருந்தாலும் கூட, அந்த மூன்று நாட்களை விட்டு விட்டு 3-ம் தேதி பார்த்து—நான் சுற்றுப்பயணம் செய்கின்ற நாளாகப் பார்த்து அந்தக் கூட்டத்தை நடத்தினார்.

நான் போய்த்தான் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும் என்றில்லை. அவர்கள் கணக்கில் அவ்வளவு பெரிய மனிதன் அல்ல நான். ஆனால் நான் போகாவிட்டாலும் நம்முடைய கட்சியிலே இருக்கின்ற ஒரு தொண்டன் என் கருத்தை—கழகத்தின் கருத்தை ஒழுங்காக ஒரே குரலோடு சொல்லக் கூடிய திறமை வாய்ந்தவன் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களைப் போல, ராணுவத்தை அனுப்பு என்று ஒரு அமைச்சரும், அப்படி அனுப்பச் சொல்வது முட்டாள்தனம் என்று இன்னொரு அமைச்சரும், தமிழீழம் வேண்டாமென்று சொல்பவன் தமிழனுக்குப் பிறந்த வனல்ல என்று இன்னொரு அமைச்சரும், அங்கே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே அப்படி அல்ல.

இது ஒரு ஜனநாயக இயக்கம். வேரிலே இருந்து கிளை வரையில்—விழுதுகள் வரையில் இது ஜனநாயக இயக்கம். ஆகவேதான் நாங்கள் எடுக்கின்ற முடிவுகளை ஒழுங்காக—செம்மையாகப் படித்துத் தெளிந்து, அதை மற்றவர்களுக்குப் புரியவைக்கும் வகையில் சொல்லக் கூடிய ஆற்றலையும் பெற்ற தம்பிமார்களைக் கொண்ட இயக்கம்தான் அண்ணா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட தி. மு. கழகம்.

எனவே நான் சென்றாலும், பொதுச்செயலாளர் பேராசிரியர் சென்றாலும், பொருளாளர் சாதிக் சென்றாலும், எந்தக் கருத்தை அங்கே எடுத்து வைத்தார்களோ அதே கருத்தை

எடுத்து வைக்கக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்கள் கழகத்திலே உள்ள முத்த தலைவர்களிடையே அல்ல, இன்று முளைத்திருக்கின்ற மூன்றாம் தலைமுறையாம் இளைஞர் அணியிலே கூட அப்படிப்பட்ட திறமைக்க தம்பிகள் இருக்கிறார்கள்.

எனவேதான் இரண்டாம் நாள் கூட்டத்தில் கழகத்தின் சார்பிலே கருத்துக்கள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன.

அதற்குப் பிறகாவது ஏன் வரவில்லை என்று மேலவையிலே கூட ஒரு நண்பர் என்னைக் கேட்டார். சர்வ கட்சி கூட்டத்திற்கு நீங்கள் வந்திருக்க வேண்டாமா என்று கேட்டார். பேராசிரியர் கூட அவருக்கு வேடிக்கையாகப் பதில் சொன்னார். சர்வ கட்சி கூட்டத்திற்கு நாமெல்லாம் செல்லவேண்டியதில்லையே. அவர் ஒருவர் போனால் போதுமே! ஏனென்றால் அத்தனை கட்சிக்கும் போய் வந்தவர் ஆயிற்றே அவர் என்று கூட அந்த நண்பரைப் பற்றிச் சொன்னார்.

நான் மேலவையில் சொன்னேன்; நான் இல்லாத நேரம் பார்த்து இரண்டாம் தேதி கூட்டத்தைக் கூட்டினார்கள். அதனால் வர இயலவில்லை, ஆனால் கழகத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் வந்தார்கள் என்று சொன்னேன்.

அடுத்த ஒரு கூட்டம், 14ம் தேதி நான் குமாரபாளையத்தில் பேசுகிறேன். 13ம் தேதி வேலூரில் பேசினேன், 15-ம் தேதி கோவையில் பேசுகிறேன். 16ம் தேதி ஈரோட்டில் பேசுகிறேன்: 17, 18 சென்னையில் இருக்கிறேன். பத்திரிகைகளில் இது விவரமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற நிகழ்ச்சி.

அப்படியிருந்தாலும் கூட 15ஆம் தேதியை விட்டால் வேறு தேதி இல்லை என்பதைப் போல அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதற்கு அழைப்பு அனுப்புகிறார்கள். அந்த அழைப்பை ஏற்று கழகத்தின் சார்பில் நண்பர்கள் கந்தப்பன் அவர்களும் விருதுநகர் சீனிவாசன் அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள்.

கலந்துகொண்டு விட்டு கந்தப்பன் அவர்களே தொலைபேசி மூலம் என்னிடம் தொடர்புகொண்டார்.

அவருக்கு வந்த அழைப்போடு டெல்லியில் கொடுப்பதற்கான மகஜரின் வரைவை தயாரித்து அனுப்பியிருந்தார்கள்.

அதை நாங்களெல்லாம் ஆராய்ந்து அதிலே சில திருத்தங்கள் செய்தோம். அது கழகப் பிரதிநிதிகள் கந்தப்பன், பெ. சீனிவாசன் ஆகியோரால் அங்கே எடுத்துச் செல்லப்பட்டது;

இலங்கையில் தமிழர்களைக் காப்பாற்றவும் அமைதி நிலவும் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் எப்படியெல்லாம் இந்து மாக்கடலில் பிரவேசித்திருக்கிறது என்பதையெல்லாம் விளக்கி, இறுதியாக இவைகளுக்கெல்லாம் இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களுக்கு பாதுகாப்பாகவும், அதே நேரத்தில் இந்தியாவுக்குப் பாதுகாப்பாகவும், இன்னும் சொல்லப்போனால் சோஷலிச தத்துவத்திற்குப் பாதுகாப்பாகவும் இருக்க வேண்டுமேயானால், அங்கே அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை ஜெயவர்த்தனே கைலாகு கொடுத்து வரவேற்கின்ற நேரத்தில் அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு ஒரு தமிழ் ஈழத்தை இலங்கையில் உருவாக்க வேண்டும்; எனவே தமிழ் ஈழம் உருவாக இந்திய அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தையும் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அது அங்கு விவாதிக்கப்பட்டு, எட்டு பேர் கொண்ட ஒரு குழு போடப்பட்டு அன்று, மாலையிலே 4 மணிக்கு அந்தக் குழு கூடி முடிவெடுக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. கந்தப்பன் என்றோடு மீண்டும் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு நமது தமிழ் ஈழ அங்கீகாரக் கோரிக்கையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. ஜெயவர்த்தனே ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்வார் போல் தெரிகிறது; தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தார் இதை ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே மாலையில் நடைபெறுகின்ற அந்த எண்மர் குழுக் கூட்டத்திற்கு நான் செல்லவா வேண்டாமா—என்று கேட்டார்.

நான் அவருக்குச் சொன்னேன், "நாம் அவர்கள் கோருகிற ஒத்துழைப்பை உதறித் தள்ளிவிட்டோம் என்று இருக்கக் கூடாது. தமிழ் ஈழம் என்ற கருத்தை அதிலே நுழைக்கக் கடைசி வரை முயல்வோம்! எனவே அந்தக் குழுக் கூட்டத்திற்குச் செல்லுங்கள்" என்று அவருக்கு நான் சொன்னேன்.

அந்தக் குழுவில் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர்கள்-நம்முடைய அன்புக்குரிய தோழமைக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்

கூட இருக்கலாம். இந்திய யூனியன் முஸ்லீஸ் லீகைச் சேர்ந்தவர்கள்கூட இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் தேர்தல் நேரத்தில் பொதுப் பிரச்சினைக்காக, இந்த நாட்டுப் பிரச்சினைக்காக நாம் அவர்களோடு அணி சேர்ந்திருந்தோம். இன்றைக்கும் அந்த அணி இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்காக நாளைக்கும் இந்த அணி இருக்கக்கூடும். ஆனால் தி. மு. கழகத்திற்கென்று ஒரு தனித்தன்மை உண்டு.

நான் செல்லாமல், கழகத்தினுடைய பொதுச்செயலாளர் செல்லாமல், அல்லது கழகத்தின் முன்னணித் தலைவர்கள் செல்லாமல், இந்தக் கழகத்திலே இருக்கின்ற ஒரு கடைசித் தொண்டன் அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்திற்குச் சென்று வந்தால்கூட அவன் ஒரே குரலில்தான் கழகத்தினுடைய கருத்தை அங்கே முழங்குவான். நிச்சயமாக சுருதிபேதம் இருக்கவே இருக்காது.

நான் என்ன கருதுகிறேனோ அதைத்தான் கழகத்திலே இருக்கிற கடைசித் தொண்டனும் கருதுகிறான். அதுபோல அத்தனைத் தொண்டர்களுடைய கருத்துக்களைத் தொகுத்ததுதான் நான் வெளியிடுகின்ற திட்டம்.

ஏன் 17-ம்தேதி அல்லது 18-ம்தேதி காலை யில் போட்டிருக்கக் கூடாதா? நான் கோவையில் இருந்த நாளில்தான் அந்தக் கூட்டத்தைக் கூட்ட வேண்டுமா? இருந்தாலும்கூட நான் கோவையிலிருந்தவாறே சென்னை தலைமைக் கழகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு கந்தப்பன் அவர்களையும் சீனிவாசன் அவர்களையும் கலந்துகொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள். காலை யிலே சில தீர்மான வாசகங்களை மாற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தை தி. மு. கழகத்தின் சார்பாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத சூழ்நிலையில் என்மர் கொண்ட குழுவில் அந்தத் தீர்மானத்தினுடைய உரையை விவாதித்து ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்து அன்று மாலை நாலு மணிக்கு அந்தக் கூட்டம் என்று அறிவித்தார்கள்.

என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, அந்த என்மர் கொண்ட குழுவில் ஜனதாக் கட்சிக்கு அவர்கள் இடமளிக்க வில்லை. எனினிடம் மீண்டும் கோவைக்கு தொலைபேசிமூலம் கந்தப்பன் தொடர்பு கொண்டார். அப்போது நாம் தமிழீழத்தை வலியுறுத்துகிறோம், அதை அந்தக் குழுவிலே உள்ளவர்

கள் குறிப்பாக தமிழக அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெரியவில்லை" என்று கந்தப்பன் சொன்னார், தமிழக அரசு அதை ஏற்றுக்கொள்வதாக இருந்தால் மற்றவர்களும் அதை ஏற்றுக்கொள்வார்களே; மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் கூட, தமிழீழம்தான் நம்முடைய குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும் என தமிழக அரசோ அல்லது அமைச்சர்களோ கூறவில்லையா என்று கேட்டேன்.

வேறு சில கட்சிகள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்று சொன்னார். சட்டமன்றத்தில், 'ஊராட்சிமன்றத் தேர்தலில் சில பேரை கலெக்டர்தான் நியமிப்பார்' என்ற கருத்தைக்கூட பல பேர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் கூட அந்தக் கருத்தைத்தான் நாங்கள் வலியுறுத்துகிறோம் என்று சொல்லி இந்த அரசாங்கம் பிடிவாதமாக இருந்து சட்டமன்றத்தில் கொண்டு வரவில்லையா?

தமிழ் ஈழம்தான் நம் குறிக்கோள் !

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தமிழீழம்தான் நம்முடைய குறிக்கோள் என்று ஏன் இந்த அரசு சொல்லக் கூடாது? எப்படி இருந்தாலும் நாம் இந்த அனைத்துக் கட்சியினுடைய குழுவை புறக்கணித்தோம் என்றில்லாமல் மாலை 4 மணிக்கு நடைபெறும் கூட்டத்திற்குச் சென்று நம்முடைய நிலையை எடுத்துச் சொல்லுங்கள் என்றேன். அதன்படி கந்தப்பன் சென்றார். எங்களால் குறைந்தபட்சம் ராணுவத்தை அனுப்புவர்கள் என்ற கோரிக்கைகூட அந்த மனுவில் வலியுறுத்தப்படவில்லை. அதைப்போல இலங்கையிலே இந்தியாவுக்குள்ள ராஜிய உறவுகளையெல்லாம் துண்டித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அந்தக் கருத்தைக்கூட அந்த மகஜரில் சேர்க்க வேண்டும் என்று நாங்கள் வலியுறுத்தவில்லை. ஆனால் குறைந்தபட்சம் தமிழ் ஈழத்தை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம்; அதைப்போல மத்திய அரசும் தமிழ் ஈழத்தை ஆதரித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று தி. மு. கழகச் சார்பில் வலியுறுத்தப்பட்டது. அது ஏற்கப்படவில்லை.

ஆகவே, நாங்கள் அந்தத் தூதுக் குழுவில் செல்வதற்கு இல்லை என்று அறிவித்து விடுகின்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டோம்.

தமிழ் ஈழம் வேண்டாம் என்று சொல்பவர்களை நாம் கடிந்துகொள்வதைவிட, அவர்களைப் பார்த்து நாம் வருத்தப்படுவதை விட, தமிழகத்திலே இருக்கின்ற வேளாண்மைத்

துறை அமைச்சர்—என் அன்புத் தம்பி காளிமுத்து அவர்கள் எழுதியுள்ள ஒரு புத்தகத்தை நாவலருக்கு முன்னால் மேலவைக் கூட்டத்தின் வரவு-செலவு திட்ட விவாதத்தில் நான் பேசும்போது—அந்த புத்தகத்தை எடுத்துக்காட்டி இது அமைச்சர் தம்பி காளிமுத்து எழுதிய புத்தகம். “இந்திய ராணுவத்திலே உள்ள வீரர்கள் எதற்காக? நவராத்திரி கொலுவைப்பதற்காக்கவா!” இது அந்தப்புத்தகத்தின் தலைப்பு என்று படித்துக் காட்டிவிட்டு, அதிலே உள்ளே என்ன எழுதியிருக்கிறார் தெரியுமா? ‘ஈழத் தமிழகம் வேண்டாமென்று எவன் சொன்னாலும் அவன் தமிழனுக்குப் பிறந்தவன் அல்ல’—இதைப் படித்துக் காட்டிவிட்டு, ‘தம்பி, நீ இப்படிச் சொன்ன பிறகு, அண்ணன் ஈழத் தமிழகம் வேண்டாமென்று சொல்ல முடியுமா?’ என்று நான் மேலவையிலே கேட்டேன்.

அதைத்தான் ஈழத் தமிழகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று அன்றொரு நாள் பாண்டிச்சேரி சட்டமன்றத்திலே குறிப்பிட்ட சட்டமன்ற அ. தி. மு. க. உறுப்பினர்களுக்கு நான் அல்ல—காளிமுத்து சொன்னதைத்தான் நினைவூட்ட—அர்ப்பணிக்க விரும்புகிறேனே அல்லாமல் வேறல்ல. எனக்கு அப்படிப்பட்ட கடுமையான சொற்கள் எல்லாம் சொல்லிப் பழக்கமில்லை, அமைச்சர் காளிமுத்து அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்—எழுதியிருக்கிறார். அதை மேலவையிலே படித்துக் காட்டினேன். ம. பொ. சி. கூட குறுக்கிட்டுச் சொன்னார். “கலைஞருக்கு இந்த வேளையில் இவ்வளவு புத்தகங்களையும் படிக்க எங்கே நேரம் இருக்கிறது!” என்றுகூடக் கேட்டார். உடனே காளிமுத்து எழுந்து சொன்னார். “அவர் எந்தப் புத்தகத்தைப் படித்தாலும் படிக்காவிட்டாலும் கலைஞரால் உருவாக்கப்பட்ட இந்தத் தம்பியின் புத்தகத்தைப் படிக்கத் தவறாட்டார்” என்றுகூடச் சொன்னார்.

நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம்—அவ்வளவு கடுமையான பிரச்சினை இது. காளிமுத்து போன்றவர்கள் எல்லாம் அவ்வளவு ஆவேசமாக இதிலே பேசினார்கள் என்றால் அந்த அளவிற்கு நம்முடைய தமிழர் இனப் படுகொலை-தமிழர்களின் அழிவு நடக்கிறது. அதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இன்றைக்கு நாம் போர்க் கோலம் பூண்டிருக்கிறோம்.

தமிழன் ஆண்ட தரணி அது !

தி. மு. கழகம் மாத்திரம்தான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறது என்று நான் மார்தட்டிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. தம்பி

மாறன் பேசும்போது சொன்னார். இலங்கையிலே இருக்கின்ற வர்கள் இந்தியத் தமிழர்கள் மாத்திரமல்ல; பூர்வீகத் தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இலங்கையை ஒரு காலத்திலே கட்டியாண்டவர்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் வெள்ளைக்காரன் 1814-ம் ஆண்டுவாக்கில் இலங்கையிலே கண்டி என்ற இடத்திலே கடைசியாக வெற்றிகொண்டு தோற்கடித்த மன்னனுக்குப் பெயர் வீக்ரமசிங்க ராஜா. கண்டியிலே ஆண்டவன் ஒரு தமிழன். அப்படித் தோற்கடிக்கப்பட்ட அந்த அரசனை இலங்கையிலே வைத்திருந்தால் மீண்டும் படையெடுத்து வெள்ளையனை விரட்டக்கூடும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாக, மதுரை சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பி, மதுரை சிறைச்சாலையிலே அவன் அடைக்கப்பட்டு, அவன் அங்கே யிருந்தால் அது அவனுடைய உறவினர்கள் அதிகமாக உள்ள பகுதி—எனவே தப்பித்துவிடக் கூடும் என்று பயந்து-பிறகு அங்கேயிருந்து வேலூர் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பி அங்கே அவனை அடைத்து, அந்தச் சிறைச்சாலையிலே அவன் பல ஆண்டுக்காலம் வாடி சிறையிலேயே மாண்டான். இன்றைக்கும் வேலூர் கோட்டைவெளி மைதானத்திற்குப் பக்கத்திலே அவனுடைய கல்லறை இருக்கிறது; அவனுடைய குடும்பத்தாருடைய கல்லறை இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சென்றாலும் காணலாம்.

அப்படி தமிழர்கள் ஆண்ட தரணி அது; இன்றைக்கு அங்கே கேட்கப்படுவது ஈழப் பிரிவினை கூட அல்ல; ஏற்கனவே தமிழன் ஆண்ட நிலம் அது. எனவே ஆண்ட இனத்தார் மீண்டும் முற்றுக்கை; மாண்டிடும் புழுவே மகுடம் கழற்று என்றுதான் சிங்கள அரசுக்கு அங்கேயுள்ள சிங்கத் தமிழ் இளைஞன் எச்சரிக்கை விடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இலங்கைத் தமிழர்கள், பூர்வீகத் தமிழர்கள். அதைப்போலவே இலங்கையிலே தோட்ட வேலை செய்வதற்காக இத்தியாவிலே இருந்து வெள்ளைக்காரர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமிழர்கள். இருவருக்கும் வேறுபாடு உண்டு. தோட்டத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தமிழர்கள்தான் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள். பூர்வீகத் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு போன்ற இலங்கையின் உட்பகுதியிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழர்கள். அந்தத் தமிழர்கள் தங்களுக்கு தனி நாடு வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்டார்களா? வெள்ளைக்காரன் இலங்கையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் சிங்களவர்களும், தமிழர்

களும் அவன் ஆதிக்கத்திற்குக் கீழே ஒன்றாகத்தான் கொண்டு வரப்பட்டார்கள்; பிறகு இலங்கை விடுவிக்கப்பட்டபோது கூட இலங்கையிலே ஓர் அரசாக—அந்த அரசின்கீழ் தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் வாழ்வதாகத்தான் முடிவெடுத்தார்கள். ஆனால் நிலைமை என்னவாயிற்று? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மெல்ல மெல்ல-சிங்களவர்களுடைய ஆதிக்கம் பெருகிப் பெருகி அவர்களுடைய மொழி ஆதிக்கம் பெருகி, தமிழ் மொழிக்கு தகுதியான இடம் தரப்படாமல்—தமிழ் மாணவர்களுக்கு கல்லூரியிலே இடம் தராமல்; கல்வி நிலையங்களிலே, கல்லூரிகளிலே இடம் கிடைத்தாலும்கூட பிறகு வேலை வாய்ப்பு தரும் போது தமிழர்களுக்கு இடம் கிடைக்காமல் எல்லா வகையிலும் தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள்.

பிறகு, 'சிடி' என்ற சிங்கள எழுத்து அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அதை தமிழ்ச் சொல்லாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளை இடப்பட்டு அதைத் தமிழர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாத காரணத்தால், தமிழ் மக்களுடைய உடம்பில் எல்லாம் சிங்களவர்கள் அந்த எழுத்தை எழுதி அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த தமிழர்களை எல்லாம் கொலை செய்தார்கள். இப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சிகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இலங்கைத் தீவிலே வெடித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் தமிழர்களுடைய தலைவராக உதயமான தந்தை செலவநாயகம் அவர்கள், இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலே அறிவித்தார்கள்: "நாங்கள் பொறுத்துப் பொறுத்து பார்த்துவிட்டோம். ஒன்றாகத்தான் வாழ்வதாக முடிவெடுத்து உங்களோடு இணைந்து வாழ நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் எங்களுடைய உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. எங்களுடைய மொழி உங்களுடைய ஆதிக்க சக்திரத்தால் நசுக்கப்படுகின்றது. தமிழன் கல்லூரிகளில் இடம் பெற முடியாமல் தவிக்கிறான். வேலை வாய்ப்புகளில் தமிழனுக்கு உரிய இடம் தரப்படவில்லை. ராணுவத்திலேகூட நூறு சிங்களவன் இருந்தால் இரண்டு தமிழர்களுக்குக்கூட வாய்ப்பு இல்லை. எனவே இனியும் உங்களோடு இணைந்து வாழ எங்களால் முடியாது. எனவே எங்களுக்கு எங்கள் நாட்டைக் கொடுத்து விடுங்கள்; இதற்கு நான் பிரிவினை என்ற பெயர் சொல்லமாட்டேன். ஏனென்றால் ஒரு காலத்திலே ஆண்ட நாங்கள் மீண்டும் ஆளுவதற்கு—நீங்கள் இணைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழகத்தை எங்களிடம் கொடுத்து விடுங்கள்; தமிழ் ஈழம் தனி நாடாக அமைய வேண்டும்" என்ற வீறுகொண்ட ஒரு கருத்தை-பல்வேறு சிந்தனைக்குப்

பிறகு-இதைவிட வேறு மார்க்கமில்லை என்ற முடிவிற்கு வந்து முகிழ்த்த ஒரு கருத்தை-தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் எடுத்துரைத்தார்.

அன்று முதல் தொடங்கியது தான் தமிழ் ஈழப் போராட்டம். அந்தப் போராட்டத்தின் உச்சக்கட்டம்தான் இப்போது நடைபெறுகிறது. அதற்காகத் தான் தி.மு. கழகம் களத்திலே நிற்கிறது.

இவ்வளவு சரித்திரப் பின்னணி கொண்ட பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் தேடுவது அவசியமானது அவசரமானது என்று தொடர்ந்து குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கழகத்தின் வாதங்களுக்கு உரிய பதில் அளிக்க மத்திய அரசு காலம் கடத்துகிறது.

நமீபியாவுக்கு ஒரு நீதி—ஈழத்திற்கு வேறு ?

ஆனால், உலகப் பந்தில் ஒரு முலையில்—இந்தியாவுக்குச் சற்றும் சொந்தமோ பந்தமோ இல்லாத ஓர் இடத்தில்—அமைந்துள்ள நமீபியா என்கிற சின்னஞ்சிறு நிலப்பகுதியின் விவகாரத்தில் மத்திய அரசு காண்பிக்கும் அக்கறை நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

நாம் புறக்கணிக்கப்படுகிறோமோ—மதிக்கத் தகுந்தவர்கள் அல்லர் எனக் கருதப்படுகிறோமோ என்கிற ஐயப்பாட்டைத் தான் நமக்கு உருவாக்குகிறது.

உலகத்தில் ஒருக்கப்பட்ட மக்களுக்காக—சுதந்திரம் வேண்டித் தவிக்கும் மக்களுக்காக இந்தியா கவலை கொள்வதும், அவர்களுக்கு உதவிட முயற்சி மேற்கொள்வதும் நமக்கு உடன்பாடானவைதான். ஆனால், தொலை தூரத்திலுள்ள ஒரு சிறு பகுதிக்குக் காண்பிக்கும் பரிவை இந்தியாவின் காலடியில் கிடக்கும் இலங்கையில் நாளும் செத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்க் குலத்திடமும் காண்பிக்க வேண்டாமா என்பதே நமது அழுத்தந்திருத்தமான கேள்வி—கோரிக்கை.

அண்மையில் டெல்லியில் கூடிய நடுநிலை நாடுகள் மாநாட்டில்-நமது பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி தலைமை வகித்த அந்த மாநாட்டில் நமீபியா நாடு பற்றி அக்கறையோடும் அவசரத்தோடும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட தீர்மானம் என்ன தெரியுமா?

“நமீபியாவில் விடுதலை இயக்கத்திற்கு தென் ஆப்ரிக்கா பலவித இடையூறுகளை உண்டாக்கி வருவதால், அங்கே

அபாயகரமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை விவாதிக்க ஐ. நா. சபை பந்தோபஸ்து கவுன்ஸிலின் அபிசாக் கூட்டமும் கூட்டப்பட வேண்டும். தென் ஆப்ரிக்கா மீது விரிவாக நிர்ப்பந்த நடவடிக்கைகள் ஐ.நா. சார்பில் துவக்கப்படவேண்டும்.”

தென் ஆப்ரிக்கா மீது விரிவான நிர்ப்பந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று—ஐ. நா. சார்பில் அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று—வற்புறுத்தும் இந்தியா, இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக அப்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது உண்டா? இதை தயவுசெய்து நீங்கள் எண்ணிப் பாருங்கள்.

தென் ஆப்ரிக்காவில் தென்மேற்கு ஆப்ரிக்க மக்கள் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தை நடத்தி, -நமீபியாவுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்ற அந்த முழுக்கத்தை வைக்கிறார்கள். அதற்கு கோஷ்டி சேரா நாடுகள் இராணுவ உதவி அளிக்க வேண்டும் என்று இந்தியாவின் சார்பில் கருத்தறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல. “தென் ஆப்ரிக்காவுக்கு கச்சா பெட்ரோலியமும், பெட்ரோலிய பொருள்களும் எந்த நாடும் அனுப்பாமல் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அந்நாட்டின் மீதுள்ள முதலீடுகளை வெளிநாடுகள் திரும்பப் பெற்றுவிட வேண்டும். இந்திய முதலீடு எதுவும் அங்கு செய்யாமல் இருக்கவேண்டும். தென் ஆப்ரிக்க விமானங்களோ கப்பல்களோ தங்கள் நாடுகளின் மீது பறக்கவோ—துறைமுகங்களில் தங்கவோ பிற நாடுகளில் அனுமதிக்கக் கூடாது.”

இதெல்லாம் இந்தியா தென் ஆப்ரிக்காவுக்கு எதிராக—நமீபியா விடுதலை இயக்கத்திற்கு ஆதரவாக—வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்கள்.

எந்த இந்தியா? போர்ச்சுகல் நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு ஆயுதங்களை ஏற்றிச் சென்ற விமானம் திருவனந்தபுரத்திலே இறங்கிவிட, அதை இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்பாதீர்கள் என்று தமிழகம் முழுவதிலுமிருந்து குரல் எழுப்பியும் கேட்காமல், அந்த விமானத்தை ஆயுதங்களோடு இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்து அந்த ஆயுதங்களால் இன்று தமிழ் மக்கள் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார்களே, அதற்குக் காரணமாக இருந்த இந்தியா தான்!

எல்லா நாடுகளும் தென் ஆப்ரிக்காவிலிருந்து எல்லா தொடர்புகளையும் கத்தரித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்று

சொல்கிறது இந்தியா. இதைத்தான் நாங்களும் சொன்னோம். இந்தியா இலங்கையோடு உள்ள தொடர்பை கத்தரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னோம் நாம் சொன்னால் கசக்கிறது. காரணம்-நாம் தமிழர்கள். கொல்லப்படுகின்ற வர்கள் தமிழர்கள்; அழித்கப்படும் இனம் தமிழ் இனம்.

ஆனால் தென் ஆப்ரிக்காவின்னுடைய விடுதலை இயக்கத்தைக் காரணம் காட்டி தென் ஆப்ரிக்காவோடு எந்த உறவு இருந்தாலும் அவற்றைத் துண்டித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இந்தியா கருத்து தெரிவித்திருக்கிறது. இராணுவத்தை அனுப்பி உகவி அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறது அது மாத்திரமல்ல; தென் ஆப்ரிக்காவை வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கை எடுத்தல் என்றொரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதாக அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டாளி நாடுகளும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. இக்கொள்கையின் விளைவு அக்கம் பக்கத்து சுதந்திர ஆப்ரிக்க நாடுகளையும் தாக்குமளவிற்கு தென் ஆப்ரிக்க இனவெறி அரசின் அடாவடித்தனம் வளர்ந்திருப்பதே ஆகும். ஆதலால் இக்கொள்கையை அமெரிக்கா உடனே கைவிட வேண்டும் என்று இந்தியா சொல்கிறது.

மத்திய அரசின் இரட்டை நிலை

ஏன் இந்த இரட்டை நிலை? தென் ஆப்ரிக்காவுக்கு மாத்திரமா? நமீபியா பிரச்சினைக்கு மாத்திரமா? ஈரான், ஈராக்கிலே போராட்டம் என்றால் இங்கே இருக்கிற ராஜீவ் காந்தி துடிக்கிறார்; பதறுகிறார். அவருடைய தாயார் இந்திரா காந்தி பிரதமராக இருந்த காலகட்டத்தில்தான், பங்களாதேஷ் பிரச்சினை உருவானபோது, ஒன்றாக இருந்த பாகிஸ்தான் இரண்டாகப் பிரிகின்ற அளவுக்கு போரிலே வெற்றி பெற்றுக்காட்டினார். இன்றைக்குச் சொல்லுகிறார்கள் இலங்கையில் தமிழ்நாமும் அமைய வேண்டும் என்று நாம் சொன்னால் இது பிரிவினையிலே கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். பிரிவினைவாதிகள் மறைமுகமாகப் பேசுகிறார்கள் என்று ஆளுநரே சேலத்தில் பேசியதாக ஏடுகளில் வந்திருக்கிறது. ஆளுநர் ஏதோ தி மு. கழத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசியதைப் போல செய்தி வெளியிடப்பட்டுள்ளது;

ஆனால் சேலத்தில் பேசிய ஆளுநர் இலங்கைப் பிரச்சினையில் தமிழக மக்களுக்கு கோபம் ஏற்படுவது இயற்கைதான் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு, அதே நேரத்தில் பிரிவினைவாதிகளுக்கு இடம் கொடுத்து விடக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்.

நான் ஆளுநரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் பேசுகிற ஒவ்வொரு பொதுக்கூட்டத்திலும், ஒரு பிரிவினை ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்று எச்சரிக்கிறேனேயல்லாமல் பிரிவினை வேண்டுமென்று நான் எந்தக் கூட்டத்திலும் சொன்னதில்லை.

ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றி பேசுவதற்கு இன்றைக்குத்தமிழ் நாட்டிலே, இந்தியாவிலே யாருக்கு யோக்கியதை இருக்கிறது? பங்களாதேஷ் போராட்டம் நடந்த போது இங்கே அப்போது இருந்த கழக அரசு போர் வீரர்களை தமிழகத்திலிருந்து அளித்தது. அது மாத்திரமல்ல புட்டாளத்திற்கு ஆட்களை எடுக்கும் நேரத்தில்-செல்லுங்கள் என்று இளைஞர்களைத் திரட்டி அனுப்பியது மாத்திரமல்ல, உத்தரப்பிரதேச மாநிலம் தந்ததைவிட தமிழக மக்கள் சார்பில் கழக அரசால் ஆறு கோடி ரூபாய் நிதி தரப்பட்டது.

பங்களாதேஷில் அந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டதும் இந்தியா ஒரே நாடாயிற்றே; ஒருமைப்பாட்டை காப்பாற்ற வேண்டுமே; இந்தியா பலமுடைய நாடாக இருக்க வேண்டுமே; அந்த ஒருமைப்பாடு உண்மையிலேயே காப்பாற்றப்பட வேண்டுமே யானால், பங்களாதேஷ் பிரச்சினையில் மத்திய சர்க்காருடைய கருத்தை வலுப்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அன்றைக்குச் சொன்னார்கள். தி. மு. கழக அரசும் கருதியது. தி. மு. கழகமும் அவ்வாறே நினைத்தது. ஆனால் இன்றைக்குத் தமிழன் சாகிறான். நம்முடைய கடற்கரையிலிருந்து 20 கல் தொலைவில் தமிழ்ச்சிகள் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள். மானம் பறிக்கப்படுகிறது. இன்னும் ஓராண்டு, இரண்டாண்டில் இலங்கையில் தமிழ் இனம் என்பது இருந்தது என்று வரலாற்றில் எழுதப்படுகிற அளவிற்கு அந்த இனம் நாள்தோறும் அழிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த நேரத்திலே உதவி செய்யுங்கள் என்று மத்தியசர்க்காரைப் பார்த்துக் கேட்டால், கேலி செய்கிறார்கள். சிண்டல் செய்கிறார்கள். பேச்சுவார்த்தை என்கிறார்கள். வட்டமேஜை மாநாடு என்கிறார்கள். தமிழகமும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரு மாநிலம்தான் என்ற எண்ணம் மத்திய அரசிலே இருப்பவர்களுக்கு இருக்குமானால், பங்களாதேஷிலே காட்டிய அக்கறையை இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையிலே காட்டியிருக்க மாட்டார்களா?

பாகிஸ்தான் மாத்திரம் வெளிநாடு இல்லையா? அந்த வெளி நாட்டிலே இந்தியா இராணுவத்தை அனுப்பி அங்குள்ள கொந்தளிப்படைந்த மக்களுக்கு ஏற்பட்ட கொடுமைகளுக்கு

தீர்வுகாண முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவில்லையா? இந்தியா விலே வடக்கே பிறந்தவன் மனிதன்; தெற்கே-அதிலும் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தால் அவன் பொட்டுப்பூச்சி-கிள்ளுகீரை. அது தானே உங்களுடைய வாதம்? இதற்குப் பெயர்தான் ஒருமைப் பாடா? எனவேதான் போராட்டத்தைத் தவிர இதற்கு வேறு வழியில்லை என்கிற முடிவிற்கு தி. மு. கழகம் வந்திருக்கின்றது. தென்ஆப்பிரிக்காவிலே நமீபியா விடுதலை இயக்கத்திற்கு இராணுவத்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று ஐ.நா. மன்றத்தை வலியுறுத்துகின்ற அளவிற்கு இன்றைக்கு முயற்சிகளை எடுக்கும் இந்தியா, இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் அந்த அக்கறையில் கொஞ்சமும் காட்டாதது ஏன்? அதைத்தான் நாங்கள் கேட்கிறோம்.

எமக்குப் பதவி முக்கியமல்ல

அங்கே தங்கள் உரிமையை-உயிரை-இனத்தை-காக்க அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள். நம்மால் ஆயுதம் ஏந்த முடியவில்லை. அந்த அதிகாரம் நமக்கு இல்லை. ஆனால் அங்கு ஆயுதம் ஏந்தி தமிழர் மானத்தைக் காப்பாற்ற புறப்பட்டிருப்பவர்களை தட்டிக் கொடுக்கக்கூடாதா? நமக்கு கையில் பல மில்லாமலா போய்விட்டது? ஏதோ சில நூற்றாண்டுகள் கோழையாக வாழ்ந்து விட்டோம். வீரனாகச் சாவோம்; செத்த பிறகு நமது கல்லறையில் தமிழீழத்திற்காக உயிர்விட்டவன் என்று செதுக்கப்படுமேயானால், அந்த எழுத்துக்களை எதிர் காலத்திலே நமது பேரன் பேத்திகள் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைவார்கள். ஆனால் இலங்கையிலே தமிழ் இனத்தை அழிய விட்டுவிட்டோம் என்ற நிலையை உருவாக்கிவிட்டு நாம் செத்து மடிவோமேயானால், நமது கல்லறையில் நமது பேரன் பேத்திகள் காறித் துப்புவார்கள்.

எங்களுக்குப் பதவியல்ல முக்கியம். பதவி கிடைக்காத காரணத்தால் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறோம் என்று யாரும் கருத வேண்டாம். பதவி பெரிதல்ல.

பதவிக்காக அல்ல; கொண்ட கொள்கைக்காக—இன உணர்வுக்காக - தமிழ்ச் சமுதாயம் வாழவேண்டும் என்பதற்காக-அமைக்கப்பட்ட இயக்கம் இது.

இந்த இயக்கம்—தந்தை பெரியாரால் தொடங்கப்பட்ட போது இனமான் உணர்வுக்காக தொடங்கப்பட்ட இயக்கம். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால்-இனமான் உணர்வு செழிக்க வேண்டும் என்பதற்காக வளர்க்கப்பட்ட இயக்கம்.

அந்தக் காரணத்தால்தான் நான் அடிக்கடி சொல்வதைப் போல, 1966-ம் ஆண்டு இறுதியில்-1967 தேர்தலுக்கு முன்பு சென்னை விருகம்பாக்கம் மாநாட்டில் பேசிய எங்களது மாபெரும் தலைவர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தி. மு. கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்தாலும் வராவிட்டாலும் தமிழர்களுடைய மானம் காக்க-தமிழர்களின் மரபு காக்க-வரலாறு காக்க-இலக்கியம் காக்க-கலாச்சாரம் காக்க-பண்டாடு காக்க இன்னும் 50 ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாகப் பணியாற்ற வேண்டும் என்றார். ஆட்சிக்கு வந்தாலும் வராவிட்டாலும் என்று சொன்னாரே. அந்தச் சொல்லை வேதமாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர்கள் நாங்கள். எங்களுக்கு அதைத் தவிர வேறு வேதம் இல்லை.

எனவே, அதனை திருமறையாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற தி. மு. கழகம் இந்தப் பிரச்சினையில் இலங்கையில் ஒரு இனம் அழிகின்றதே, அப்படி அழிகின்ற இனத்தைக் காப்பாற்ற-அழிவைத் தடுத்து நிறுத்த கோருகிற அடையாளம்தான் தனி நாடு-தமிழ் ஈழம் அவர்களுக்கு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்கிறோம்.

தமிழீழப் போராளிகள் கொள்கைக் குறிப்பு :

அந்தத், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தீவிரவாதிகளெல்லாம் ஐந்து அணிகளாகச் செயல்பட்டவர்களில் நான்கு அணிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்றைக்கு ஒன்றாகக் கைகோத்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை ஏடுகளில் பார்த்தோம்.

டெலோ என்று சொல்லப்படுகின்ற தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், ஈரோஸ் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஈழப் புரட்சி அமைப்பை சேர்ந்தவர்களும், ஈ. பி. ஆர். எல். எப். என்று சொல்லப்படுகின்ற ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆக இந்த நான்கு இயக்கமும் இன்றைக்கு ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன.

அங்கே விடுதலைப் போராளிகளுக்குள்ளேயே ஒற்றுமை இல்லையே, இதிலே நாம் எப்படி அக்கறை செலுத்த முடியும் என்றெல்லாம் காரணம் காட்டுகிறார்கள்.

இன்றைக்கு அதற்கு இடமில்லாத வகையில் டெலேர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், ஈரோஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், ஈ. பி. ஆர். எல். எப். இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒன்றுகூடி யிருக்கிறார்கள்.

அப்படி ஒன்று கூடியிருக்கின்ற நான்கு இயக்கங்களின் சார்பிலும் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்ற கொள்கைக் குறிப்பு என்ன?

1. ஸ்ரீலங்காவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து எமது தாயகத்தின் சுதந்திரத்தை வென்றெடுத்தல்—அதாவது தமிழீழம் அடைவதை அவர்கள் அப்படி சொல்கிறார்கள்.

2. ஈழ விடுதலை தவிர்த்த வேறு எந்த குறைந்த அளவான சமரசத்திற்கும் இடமளிப்பதில்லை.

3. எமது மக்கள் அனைவரையும் இணைத்த ஆயுதப் போராட்டத்தை எமது போராட்ட பாதையாகக் கொள்ளுதல்.

4. சுதந்திர ஈழத்தில் சோஷலிச சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்புதல்.

5. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து எமது தேசத்தை விடுவித்தல்; அணி சேராக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தல்,

இதிலே எது பொதுவுடைமை வாதிகளால், சோஷலிசத்தை விரும்புபவர்களால், கம்யூனிசத்தை நோக்கி இந்த உலகம் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுபவர்களால், எடுத்து ஒதுக்கக் கூடிய கொள்கை என்று என்னால் எண்ணிக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

எனவே அந்த விடுதலை வீரர்கள், அவர்கள் அமைக்க யிருக்கின்ற தமிழீழம்—ஒரு சோஷலிச பூமியாக, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு சுதந்திர நாடாக விளங்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதற்கு ஆயுதம் ஏந்தி, போராடுவோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அகிம்சை என்ற சொல்லைக் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு, அமைதி என்ற சொல்லை

அறிஞர் அண்ணா அவர்களால் பலமுறை கேட்டுக் கேட்டு பழகிவிட்ட தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு, என்ன போராட்டமாக இருந்தாலும் வன்முறை கூடாது என்று பெரியாரின் வாயால் கேட்டுக் கேட்டுப் பழகிவிட்ட தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு, இந்த வன்முறை என்ற வார்த்தை சற்று ஐயப்பாட்டை தரக்கூடிய வார்த்தைதான். நான் இல்லையென்று மறுக்கவில்லை.

ஆனால் ஒன்றை எண்ணிப் பாருங்கள். அமைதியான முறையில்தான் எங்களுக்குத் தனித் தமிழீழம் தேவையென்று தந்தை செல்வநாயகம் கேட்டார்.

அவரைப் பின்பற்றி அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்களும் மற்றவர்களும் அமைதியான முறையில்தான் ஒரு சாத்வீக இயக்கத்தை நடத்தி தமிழர்களது உரிமைகளுக்காக-ஈழத் தமிழர்களுக்காக-பல்வேறு அறப்போராட்டங்களை நடத்தினார்கள்; முடிவு என்ன ஆயிற்று?

அந்த அறப்போராட்டம் நடைபெறுகின்ற அதேநேரத்தில் சிங்கள வெறியர்கள் நடத்திய சண்டாளத் தனங்கள் வாயால் சொல்லக் கூடியனவா?

அதற்குப் பிறகும் தமிழர்கள் வன்முறையில் ஈடுபடவில்லை யென்றால், அவன் தமிழன்தானா என்ற சந்தேகம் பிறக்காதா?

அந்தக் காரணத்தால்தான் அங்கே உள்ள தமிழர்கள் ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள். அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்துவதை நான் ஆதரிக்கின்றேன். அதைத் தவிர வேறு எனக்கு வழியில்லை. அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்துவதை நான் தடுத்தால் என்னைவிட ஒரு சண்டாளன் இருக்க முடியாது.

குஜராத்தியர் ஆயிரம் பேர் இரண்டாயிரம் பேர் இடி அமீன் ஆட்சியில் உகாண்டா நாட்டில் உபத்தீரவத்திற்கு ஆளானபோது, விமானங்கள் பறந்தனவே அவர்களைத் திரும்ப இந்தியாவிற்கு அழைத்து வர! அப்போது ஆபத்தானவகை மத்திய அரசு இல்லையா?

பங்களா தேஷில் வங்க மொழி பேசும் மக்கள் அழிகிறார்கள்; ஆபத்தக்கு ஆளாகிறார்கள் என்றவுடன் பாகிஸ்தானை இரண்டாக வெட்டி ஒரு புதிய தேசத்தை உருவாக்கிக் கொடுக்கவில்லையா?

அப்படிக்கொடுக்கப்பட்ட நேரத்தில் அது வடபகுதி பிரச்சினையாயிற்றே! தமிழ்நாடு ஏன் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் நினைத்தது உண்டா? அப்பொழுது இருந்த தி. மு. கழக ஆட்சியின் சார்பில் இந்தியாவில் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு-இந்திராகாந்தி பிறந்த உச்சிரப் பிரதேச மாநிலம் உட்பட 4கோடி ரூபாய்தான் கொடுத்தார்கள்-தமிழ்நாட்டில் 6 கோடி ரூபாய் வதுலித்து இந்திரா காந்திக்குக் கொடுத்தோமே! பங்களா தேஷ் யுத்தத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னோமே!

எனக்கு உண்மையிலேயே ஒருமைப்பாட்டில் நம்பிக்கை உள்ளது இன்றைக்குத் தமிழன் சாகிறான் என்று அவலக்குரல் கொடுக்கிறோம். அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்கின்ற மத்திய அரசுக்கு ஒருமைப்பாட்டில் நம்பிக்கை இல்லையா?

பிரச்சினை தீவிரமானது—முக்கியமானது

நாம் இப்படிப்பட்டதொரு புனிதப் போராட்டத்திற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பதை அரசியல் ஆதாயத்திற்காக தி.மு.கழகம் இப்படி ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்குகிறது என்று சிலர் பேசுவதாகவும், அது குறித்து இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர்-என்னுடைய அருமை நண்பர் மூப்பனார் அவர்களை-நிருபர்கள் கேட்டபோது-தி மு. கழகம் நடத்தவிருக்கின்ற இலங்கைத் தமிழர் பாதுகாப்புப் போராட்டம் குறித்துக் கேட்ட போது மூப்பனார் அவர்கள், "பிரச்சினை மிகத் தீவிரமானது. முக்கியமானது; எனவே அது குறித்து வேகம் காட்டுவது இயற்கைதான்" என்று பதிலளித்திருக்கிறார்.

இதிலே எனக்கு இருக்கிற மகிழ்ச்சி எல்லாம், மூப்பனாரைப் போன்றவர்கள் இந்த அளவாவது இப்படிப்பட்ட ஒரு போராட்டம் தமிழர்களுடைய உணர்வை-வேகத்தை வெளிப்படுத்த நடைபெறுகிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்றால், அது நம்மால் வரவேற்க வேண்டிய ஒன்று. எனவே தமிழகத்தில் இது தேவையான, முக்கியமான, இனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய ஒரு போராட்டம் என்பதை அனைவரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

நான் வாதத்திற்காக ஒத்துக் கொள்கிறேன்; அரசியல் ஆதாயம் தேடுவதற்காக இந்தப் போராட்டம் என்று சொல்வார்களேயானால், ஆமாம் அரசியல் ஆதாயத்திற்காகத்தான் இந்தப் போராட்டம். அரசியல் என்பது தீண்டத்தகாத

ஒன்றல்ல. அரசியல் என்பது கசப்பான காழ்ப்பு காட்ட வேண்டிய ஒரு துறை அல்ல; அரசியல் மிக மிக முக்கியமான துறை என்ற காரணத்தால்தான், வள்ளுவப் பெருந்தகை கூட திருக்குறளில் அரசியலுக்காகவே தனி அதிகாரத்தை ஒதுக்கி, அந்த அரசியலை நடத்துபவர்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று வழி வகுத்துக் கோடிட்டு, அதற்கென வரை முறைகளையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

எனவே, அரசியல் என்பது இன்றைக்கு நாடக்கூடாத-தொடக் கூடாத ஒன்றல்லவே! இது அரசியல் ஆதாயத் திற்காகத்தான். ஆனால் யாருடைய அரசியல் ஆதாயத் திற்காக என்றால், இலங்கையில், இன்று உரிமைகளை இழந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கிற லட்சக்கணக்கான தமிழ்ப் பெருங்குடி மச்சளுடைய அரசியல் ஆதாயத்திற்காக-அவர்கள் பொருளாதாரத்துறையிலே - கலாச்சாரத் துறையிலே உரிமை களைப் பெறும் அரசியல் ஆதாயத்திற்காக!

அரசியல் துறையிலே முடக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு, அடக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறார்களே இலங்கைத் தரணியில், அவர்களுடைய அரசியல் ஆதாயத்திற்காக!

அதற்காகத்தான் தமிழகத்திலே இருக்கிற நாம் இன்றைக்குப் போர்க் கொடியை உயர்த்தியிருக்கிறோம்.

இந்தப் போர்க்கொடி உயர்த்தப்பட வேண்டிய அவசியம் என்ன? தி.மு.கழகம் என்றால் எப்போதும் போராட்டங்களை நடத்திடுகின்ற கட்சி என்று யாராவது சலித்துக்கொள்வார்களேயானால், அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்வேன்.

போராட்ட இயக்கமே தி மு க.

திராவிடர் இயக்கம் என்பதே ஒருபோராட்ட இயக்கம் தான். தந்தை பெரியார் அவர்களுடைய வாழ்க்கையே ஒரு போராட்டம்தான். அவர்களுடைய மாணவனாக இருந்த என்னுடைய தலைமையில் நடைபெறுகின்ற இந்த இயக்கம் ஒரு போராட்ட இயக்கமாக இருக்கும் என்பதில் யாருக்கும் ஐயப்பாடு தேவையில்லை. தி மு.கழகத்தைத் தொடங்கி பதினெட்டு ஆண்டுகாலம் எதிர்க்கட்சியாக அதை நடத்தி - பிறகு அது ஆளும் கட்சியாக அமைந்தபோதும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் போராட்டத்தைத்தான் தன்னுடைய வாழ்க்கையிலே பலமுறை கண்டவர்.

அவர் ஆளுகின்ற கட்சியின் தலைவராக ஆன பிறகு கூட, தமிழகத்திற்கு நெய்வேலி இரண்டாவது சுரங்கத் திட்டத்திற்காகவும், சேதுசமுத்திரக் கால்வாய்த் திட்டம் தேவை என்பதற்காகவும், சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் வேண்டும் என்பதற்காகவும், மத்திய அரசை எதிர்த்து எழுச்சி நாள் கொண்டாடி முதலமைச்சராக இருந்தநேரத்திலேயே போர்க்குரல் கொடுத்த வர்தான். எனவே உரிமைகளுக்காக-ஒரு இனத்தின் தேவைகளுக்காக-ஒரு இனம் அழிக்கப்படுகிறதென்றால் அதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக-போராடுவது குறையல்ல; குற்றமல்ல; அதை ஏளனம் புரிவதும் ஏகடியம் செய்வதும் வேண்டுமென்றால் முறையற்ற காரியமாக இருக்கலாம். அவர்களுக்கு இப்போது வேறு வேலையில்லை. எனவேதான் நாம் நடத்துகின்ற இந்தப் போராட்டத்தை ஒரு சிலர்-எல்லோரும் அல்ல-இன்றைக்குக் கேலியும் கிண்டலும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக நாம் நடத்துகின்ற இந்தப் போராட்டத்தை மாத்திரம்தான் அவர்கள் கேலி செய்கிறார்களா? இல்லை. இந்த இயக்கம் தொடங்கிய காலந்தொட்டு நாம் நடத்துகின்ற எல்லாப் போராட்டத்தையும் கிண்டல் செய்வதற்கு ஒரு சும்பல் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

நண்பர் மூப்பனார் அவர்களுக்கு.....

“அனைத்துக் கட்சித் தூதுக் குழுவில் இடம் பெற கருணாநிதி மறுக்கிறாரே, ராணுவத்தை அனுப்புவது என்றால் கூட, டில்லியிலேகூடி அனைத்துக் கட்சிகளும் பிரதமரிடத்திலே கலந்து பேசினால்தானே ராணுவத்தை அனுப்ப முடியும்? என்று அருமை நண்பர் மூப்பனார் கேட்கிறார்.

எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் கவரக்கூடிய நல்ல கேள்வி அது.

சரி! பங்களா தேஷிற்கு ராணுவத்தை அனுப்பினீர்களே! அப்பொழுது இப்படித்தான் அனைத்துக்கட்சி தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து ராணுவத்தை அனுப்பலாமா என்று கேட்டு, அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் ராணுவத்தை அனுப்புங்கள் என்று சொன்ன பிறகுதான் பங்களாதேஷிற்கு நீங்கள் ராணுவத்தை அனுப்பினீர்களா?

நமீபியா என்கின்ற ஒரு நாட்டை விடுவிப்பதற்காக தென்னாப்பிரிக்காவில் ஒரு இயக்கம் நடத்தப்படுகிறது. அந்த இயக்கத்தை ஆதரித்து நம்முடைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி எப்படியெல்லாம் குரலை எழுப்பியிருக்கிறார் தெரியுமா?

அணிசேரா நாடுகளுடைய தலைவர்களெல்லாம் கூடி டில்லியிலே பேசுகிற நேரத்தில், ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் சார்பாக உடனடியாக அந்த விடுதலை இயக்கத்தை ஆதரித்து நமீபியாவின்னுடைய விடுதலைக்காகத் தென்னாப்பிரிக்கா மீது ராணுவத்தை அனுப்பி அவர்களுடைய ஆணவத்தை அடக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்.

நான் மூப்பனார் அவர்களைக் கேட்கிறேன்; இந்த அறை கூவலை ராஜீவ்காந்தி விடுப்பதற்கு முன்பு இந்தியாவிலுள்ள அனைத்துக்கட்சி தலைவர்களை அழைத்துப் பேசினாரா? முடிவெடுத்தாரா?

அதுமட்டுமல்ல; பத்திரிகையைப் பார்த்தால் அந்த விடுதலை இயக்கத்தை ஆதரித்து மாத்திரமல்ல; அந்த விடுதலை இயக்கத்திற்கு இங்கே ஒரு தூதுவரையும், இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பாக ஒரு தூதவர் அலுவலகத்தையும் அங்கீகரிக்கிறோம் என்று, அந்த அங்கீகாரத்தையும் பலத்த கைதட்டலுக்கிடையே ராஜீவ்காந்தி அறிவித்தார்கள் என்று செய்தி வருகிறது.

அது மாத்திரமல்ல, நமீபியா என்ற அந்தப்பகுதி ஆப்பிரிக்காவிலே எங்கே இருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, அந்த விடுதலை இயக்கத்தினுடைய கொடி, அதனுடைய சின்னம் இவைகளையெல்லாம் பொறிக்கப்பட தபால் தலை ஒன்றையும் ராஜீவ் காந்தி வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

நான் கேட்கிறேன், நமீபியாவின்னுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தினுடைய நோக்கத்திற்கும்—இங்கே இலங்கையிலே நானும் நடத்திக்கொண்டிருக்கின்ற விடுதலைப்போராட்ட நோக்கத்திற்கும்—அல்லது இரண்டு அடிப்படைகளுக்கும் என்ன முரண்பாடு இருக்கிறது?

நமீபியாவில் இப்படி இனப் படுகொலைகூட நடைபெறவில்லை.

ஒடுக்குகிறார்கள் ; அடக்குகிறார்கள் ; ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள் ; இதை எதிர்த்து “எங்களுக்குத் தனியரிமை வேண்டும்-சுயநிர்ணய உரிமை வேண்டும்” என்கின்ற முழுக்கம் அங்கே கேட்கின்றது.

ஆனால் இலங்கையில் தினம் தினம் தமிழினம் அழிக்கப் பட்டுக் கொண்டே வருகின்றது.

அவரவர்க்குரிய பங்காற்றுவோம்

1983ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அந்த நாசநடவடிக்கைகள் ஒரு இனப்படுகொலையையே உருவாக்கிவிட்ட காரணத்தினால் தமிழகம் கொந்தளித்து எழுந்தது.

இந்தத் தமிழகத்தில் நான் எந்தக் கட்சியையும் குறை கூறத் தயாராக இல்லை.

அவரவர்களுடைய அளவிற்கு அவரவர்கள் உதவி செய்தால் போதுமானதே.

இலங்கை என்ற காரணத்தால் தம்பி கோபால்சாமி பாரதத்தைச் சொன்னார்.

நான் இராமாயணத்தை ஞாபகப்படுத்துகின்றேன்.

இராமன் பாலம் போட்டு இலங்கைக்குச் சென்றபோது அவனுக்குத் துணையாக வந்த வானரச்சேனை அந்தப் பாலம் அமைப்பதிலே பெரும்பணியாற்றியது.

அதே நேரத்தில் அணில்கள் கூட சிறுசிறு கல்லைத் தூக்கி வந்து அந்தப் பாலத்தை கட்டுவதற்கு உதவி புரிந்தன.

அப்படி உதவி புரிந்தபோது இராமன் அந்த அணில்களின் முதுகிலே தடவிக்கொடுத்தான்! அப்போது முன்று விரல்கள் பதிந்தன. அதுதான் இன்றைக்கும் அணில்களின் மீது முன்று கோடுகள் இருக்கின்றன என்று புராணங்களிலே சொல்லுவார்கள்.

அதைப் போல இந்த இலங்கைப் பிரச்சினையிலே வானரங்களாகவும் இருந்து உதவலாம். அணில்களாகவும் இருந்து உதவலாம்.

எனவே எந்தக் கட்சியையும் நாம் குறைசொல்ல விரும்பவில்லை.

எப்படியோ பாலம் கட்டப்பட்டால் சரி; அங்கே தமிழ் ஈழம் அமைந்தால் சரி என்கின்ற அந்த வகையில் ஒவ்வொரு கட்சியும், ஒவ்வொரு வகையிலும் இந்த இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு நடவடிக்கை எடுக்குமேயானால், அதைநான் ஆதரிக்க-வரவேற்கத் தயாராக இருக்கின்றேன்.

என்னுடைய பேச்சுக்களைப் பத்திரிகையிலே படித்தவர்கள் உணர முடியும்.

எந்த ஒரு கூட்டத்திலும் எந்த ஒரு கட்சியையும் இந்த விவகாரங்களில் நான் இழுத்துப் பேசவில்லை.

எந்த ஒரு கட்சியையும் இதில் கலந்துகொள்ளவில்லை என நான் குற்றம் சாட்டவில்லை.

அவரவர்கள் நிலைக்கேற்ப - அவரவர்கள் எடுத்திருக்கின்ற கொள்கைக்கு ஏற்ப-இந்தப் பிரச்சினையிலே கலந்துகொண்டால் போதுமானது.

மாநில அரசு கூட தன்னால் முடிவதைத்தான் செய்ய முடியும்.

இந்த விஷயத்திலே முழுக் கவனம் செலுத்த வேண்டியது மத்திய அரசுதான்.

எனவே இந்த மாநில அரசிடம் அதிகமாக எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஆகவே நாம் நடத்துகிற அறப்போராட்டம் கூட மாநில அரசை எதிர்த்து அல்ல.

இன்னும் சொல்லப்போனால் காங்கிரஸ் நண்பர்களே! மத்திய அரசாங்கத்தை எதிர்த்தும் கூட அல்ல.

மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்துவதற்காகத்தான் இந் தப் போராட்டம்.

குழந்தை அழுகிறது என்றால் பால் வேண்டுமென்று தாய்க்கு அறிவுறுத்த!

அதைப்போல, நாங்கள் போராட்டம் நடத்துகிறோம் என்றால், மத்திய அரசு எங்களுக்கெல்லாம் மாதா என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்தியத் தாயே! என்ன செய்யப் போகிறது என்று அவர்களுடைய செவிப்பறையிலே எட்டுகின்ற அளவிற்கு-அவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்கும் அளவிற்கு-நாங்கள் களம் அமைத்திருக்கிறோமே அல்லாமல் மத்திய அரசை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற போராட்டமல்ல.

நாங்கள் இவைகளையெல்லாம்விட பெரிய பிரச்சினைக்காக-என்றென்றும் வாழ வேண்டிய ஒரு இனம் பூண்டற்றுப் போய் விடப் போகிறதே இலங்கைத் தரணியில்; அதைக் காப்பாற்ற முடியாத சோதாக்களாய் அல்லது சொரணையற்ற பிண்டங்களாய்-கோழைகளாய் இந்தத் தமிழகத்திலே உள்ள தமிழர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்கின்ற எதிர்கால வரலாறு எங்களைக் காறித் துப்புமே அதற்குப் பயந்துதான் தமிழினத்தைக் காப்பாற்ற-இன்றைக்கு நாங்கள் அறப்போர்க் களத்திலே குதித்திருக்கின்றோம்.

ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஊனமல்லவா?

‘தமிழ் ஈழம் அங்கே கேட்கின்ற காரணத்தால் அதைத் தொடர்ந்து கருணாநிதியும் கழகமும், பேராசிரியரும் மற்றவர்களும், இந்தியாவிலும் தனித் தமிழ்நாடு வேண்டுமென்று கேட்க மாட்டார்களா?’

‘இது பிரிவினை வாதமல்லவா?’ என்று யாராவது சொல்வார்களேயானால், அவர்களுக்கு உறுதியாகச் சொல்கின்றேன், என் காலத்தில், நான் உயிரோடு இருக்கும் வரையில், தி. மு. கழகத்தின் சார்பாக தனித் தமிழ்நாடு வேண்டுமென்று கேட்க மாட்டேன்.

ஆனால், இந்திய மக்கள் 70 கோடியிலே கலந்திருக்கிற 5 கோடியாகத் தமிழர்களை மத்திய அரசு மதிக்கவில்லையே என்கிற கவலையும் சோர்வும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வது 1947-ம் ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் பொறுப்பு அல்லவா?

நூறு ரூபாய் நோட்டு, அதிலே பத்து-பத்து ரூபாய் நோட்டுகள் இருக்கின்றன. நான் அதை மறுக்கவில்லை.

ஆனால் நூறு ரூபாய் நோட்டில் பத்து-பத்து ரூபாய் இருக்கிறது என்றால், அதை பத்து-பத்தாக மாற்றி, கடையிலே சாமான்கள் வாங்குகின்ற நேரத்தில் ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டு செல்லவில்லை என்றால் அந்த நூறு ரூபாய் நோட்டிற்கு நூறு ரூபாய் மதிப்பில்லை. 90 ரூபாய்தான் மதிப்பு.

அதைப் போலத்தான் ஒரு பத்து ரூபாய் இன்றைக்கு மதிக்கப்படாமல் போகமானால் ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஏற்படுகின்ற ஊனமல்லவா அது? இதுதான் எனக்குள்ள கவலை.

தமிழ் ஈழம் அமைவது இலங்கையிலே உள்ள தமிழர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிலே உள்ள தமிழர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இந்தியா முழுமைக்குமே சிலாக்கியமானது. ஏனென்றால், இந்தியாவின் தெற்கு முனை பலம் பெறுவதற்கு அது பேருதவி புரியும்.

இத்தகு காரணத்தையும் மனத்தில் கொண்டுதான் தமிழ் ஈழத்தை அமைத்திட ஆயுதம் ஏந்துகிற விடுதலைப் புலிகளின் முறையை-அந்த விடுதலை வீரர்களுடைய போராட்டத்தை- தி. மு. கழகம் ஆதரிக்கிறது.

இப்போது ஒன்றரை லட்சம் பேர் அதிகாரப் பூர்வமாகவும், அதிகாரபூர்வமற்ற முறையிலும் இலங்கையிலிருந்து துரத்தப்பட்ட தமிழ்ப் பெருகுங்டி மக்கள் தமிழகத்தில் அகதிகளாக வந்து குவிந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். அந்த அகதிகளை வாழவைக்க வேண்டிய பொறுப்பு இந்திய அரசுக்கு-மாநில அரசுக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் மறுக்கவில்லை. அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று நிறைவேற்றுகிறார்கள். இல்லை என்று சொல்லவில்லை.

ஆனால் மூலாதாரக் காரணத்தை விட்டுவிட்டு இதைச் செய்து கொண்டிருந்தால் போதுமா?

புண்ணிலே சீழ் வடிகிறது. வடிகிற சீழை பஞ்சு கொண்டு துடைக்கிறோம். துடைப்பதால் அந்த இடம் சுத்தமாகிறது. நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அந்தப் புண் ஏன் ஏற்பட்டது? புண் இருக்கும் இடத்தில் அறுவைச் சிகிச்சை செய்து அகற்றினால் அல்லவா சீழ் வடிவது நிற்கும்.

அதைப் போலத்தான் அகதிகள் பிரச்சினை நாளும் நாளும் பெருகிறது. அவர்களுக்குச் சோறு போட்டால் மாத்திரம் போதுமா? அகதிகளே வராத அளவிற்கு ஒரு அமைதியான வாழ்வு இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டுமேயானால் அந்த அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டாக வேண்டும்.

அந்தச் சிகிச்சைக்குப் பெயர்தான் தமிழ்ஈழம். நாம் தமிழ் ஈழம் கேட்கிறோம் என்றால் இந்தியாவிற்குள்ளே கேட்க வில்லை. இலங்கையிலே கேட்கிறோம் என்பது கூட அல்ல; இலங்கையிலே கேட்பவர்களுக்கு ஆதரவுக் கரம் கொடுக்கிறோம்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரண்:

அந்தத் தமிழ் ஈழம் எப்படி இருக்கும் என்பதை விடுதலை வீரர்களின் அணியினர்-ஒரு அறிக்கையின் மூலம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

தனித்தனியாக இருந்த நான்கு இயக்கங்களும் ஒன்று சேர்ந்து கேட்கிற தமிழ் ஈழத்தை நாம் ஆதரிக்காமல் இருக்க முடியுமா?

தி. மு. கழகம் கேட்கிறது என்ற காரணத்திற்காக அ. தி. மு. க அரசு அதை நிராகரித்து விடலாமா?

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் எந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் தமிழ் ஈழம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள்? அவர்களுடைய அடிப்படைக் கொள்கையை அவர்களே அறிவித்திருக்கிறார்களே!

ப. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக-முதலாளித்துவத்திற்கு எதிராக-பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு ஆதரவாக-தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு துணைவகை-எங்களுடைய தமிழ் ஈழ தேசம் விளங்கும் என்று அறிவிக்கிறார்கள்.

இன்றைக்கு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய அணுசரணையையும், இங்கிலாந்தினுடைய உதவியையும், பாகிஸ்தானுடைய பக்கபலத்தையும், பங்களாதேசத்தின் பரிவையும், நேபாளத்தின் நட்பையும் இலங்கையிலே இருக்கிற ஜெயவர்தனே நாடுகிறார் என்றால் என்ன காரணம்?

நான் குறிப்பிட்ட இந்த நாடுகள் எல்லாம் நூறு சதவிகிதம் முதலாளித்துவ ஆதிக்கம் மிகுந்த அமெரிக்காவுக்கு துணை நிற்

கும் நாடுகள்! அவைகளின் துணையைப் பெற்று, இன்றைக்கு இந்துமாக்கடல் அமைதி மண்டலமாக இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு எதிராக, அதை அமைதியற்ற பிரதேசமாக ஆக்க. இந்தியாவிலே இருந்து சிலநூறு மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கின்ற டீகோகார்சியா தீவிலே இருந்து இந்தியாவிற்கு ஏவுகணைவிடுவது என்றால்—இந்தியாவை தாக்குவது என்றால்—அமெரிக்காவிற்கு சற்றுச் சிரமம் என்ற காரணத்தினால், இலங்கைக்கு உதவி, திரிகோணமலையிலே தன்னுடைய கேந்திரத்தை அமைத்து—இந்தியா மீது எந்த நேரத்திலும் தாக்குதலைத் தொடுக்கலாம் என்று திட்டமிட்டு நடத்தப்படுகிற சதிக்கு இலங்கை அரசு இன்றைக்கு உடந்தையாக இருக்கிறது.

அதைத் தடுத்து நிறுத்தவாவது—இந்தியாவைக் காப்பாற்றவாவது—இந்தியாவைக் காப்பாற்ற ஒரு அரணாக இருப்பதன் மூலம்—பொதுவுடமைப் பூங்காவாம் ரஷ்யாவின் நட்பைக் காப்பாற்றவாவது—நாம் இன்றைக்கு பொதுவுடமையிலே அக்கறையுள்ள அத்தனைபேரும்—தமிழ் ஈழம் ஒன்று உருவானால் தான், அதுஇலங்கையிலே சிங்கள முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியத்தை முறியடிக்கின்ற ஒரு நாடாக பக்கத்திலே அமைய முடியும் என்ற அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?

தமிழ் ஈழ விடுதலையைப் பெற்றெடுக்க நாங்கள் ஆயுதம் ஏந்துவோம் என்று சொல்கிறார்கள். எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா? 20 வயது, 25 வயது, 16 வயது, 30 வயதுக்கு மேற்படாத இளைஞர்கள்—அந்த வாலிபப் பட்டாளம்—வாலிபத்தின் வசந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டிய வயது படைத்தவர்கள்—இன்பத்தைத் துய்க்க வேண்டிய பருவம் கொண்டவர்கள் எல்லாம் ஆயுதம் ஏந்துகிறார்கள். ராணுவத்தின் கையில் பிடிபட்டால், உடனடியாக கொல்லக் கூடிய “சயனைட்” என்ற விஷத்தை நாக்கிலே வைக்கிறார்கள். அடுத்த விநாடி செத்துப் போகிறார்கள்,

அந்த அளவிற்கு உயிரைத் திரணமாக மதித்து இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் அணிவகுத்துப் போராடுகிறார்கள்; ராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள்; அவன் ஆயுதம் தூக்குகிறான். அங்கே அவனுக்கு அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ‘நம் மால்முடிந்தது அவனை ஆதரிப்பது; அரவணைப்பது; அவன் பெற விரும்புகிற தமிழ் ஈழத்தைப் பெறச் செய்வது; அந்தத் தமிழ் ஈழத்திலே எந்த சோஷலிசக் கொள்கை மலர வேண்டுமென்று அவன் விரும்புகிறானே—எந்த முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான

தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஆட்சி அமைவதற்காக; பாட்டாளி ஆட்சியை அமைக்க—அந்த நல்ல தமிழ் ஈழத்தை, சமதர்மத் தமிழ் ஈழத்தை உருவாக்க—நாம் போராட்டம் நடத்துகிறோம்.

இலங்கையில் தினமும் செத்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழர்களைக் காப்பாற்ற—அங்கு நாள்தோறும் கட்டுப்பாடாகச் செயல்பட்டு வரும் இன வெறியர்களின் இனக் கொலை நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த—இங்குள்ள தமிழர்களாகிய நாம் போராடுகிறோம். இந்தியாவிலே இருக்கிற 22க்கும் மேற்பட்ட மாநிலங்களைக் கட்டியாள்கிறது இந்தியப் பேரரசு. அந்த மாநிலங்களில் ஒன்று நம் தமிழ் மாநிலம். ஏன் புதுவை மாநிலமும் கூடத்தான்.

இரண்டும் தமிழ் மாநிலங்கள்தான். எனவே, அங்கே, இருக்கிற தமிழனும் புதுவைத் தமிழனும் முறையிட்டுக் கொள்ள வேண்டிய இடம் எது?

டில்லியல்லவா?

பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியிடம் அல்லவா?

இவருடைய தாயார் இந்திரா காந்தியிடம் 20 மாதங்களுக்கு மேலாக முறையிட்டு முறையிட்டு சலித்துப் போய்விட்டோம்.

மாநாடு கூட்டினோம்—கண்டனப் பேரணி நடத்தினோம். அதற்கெல்லாம் தி. மு. கழகம் மாத்திரம் சொந்தம் கொண்டாடத் தயாராக இல்லை.

தமிழகத்திலும், புதுவையிலும் இருக்கிற அனைத்துக் கட்சிகளும் அந்த இனப்படுகொலையை எதிர்த்து, நம்முடைய அளவுக்குத் தீவிரமாக ஈடுபடாவிட்டாலும் அவரவர்களுக்கேற்ப, அவரவர்களுடைய வசதிகளுக்கேற்ப, இலங்கைத் தமிழர்களுக்காகத் தங்களுடைய குரலை எழுப்பினார்கள்.

ஆனால் இந்த இருபது மாத காலத்தில் பிரச்சினை தீர்ந்ததா?

வட்டமேஜை மாநாடு, தொடர்ந்து பேச்சு வார்த்தை—அதனால் பயனுண்டா? கிடையாது!

இந்திராகாந்தி அம்மையாரும் மறைந்துவிட்டார்கள்.

அதற்கடுத்து ராஜீவ் காந்தி பட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறார்.

அந்தப் பட்டத்து இளவரசர் இன்று என்ன செய்திருக்கிறார்?

கமிட்டிபோடும் காரியமா இது?

தமிழகத்திலுள்ள கட்சிகளிலிருந்து ஆறேழு பேர்கள் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டு அவர்கள் ஒரு மகஜரைக் கொண்டு போய் டில்லியிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அந்த மகஜரை வாங்கி ராஜீவ் காந்தி நாடாளுமன்றத்தில் படிக்கிறார். இப்படி மகஜர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே நான் ஒரு கமிட்டி போடப் போகிறேன் என்று அறிவிக்கிறார்.

நான் கேட்பதெல்லாம் இது கமிட்டி போட்டு ஆராய்ந்து முடிவு எடுக்கக் கூடிய காரியமா?

தம்பி மாறன் கூட சொன்னார். முப்படைத் தளபதிகள் அல்லவா அந்தக் கமிட்டியில் இருக்க வேண்டும் என்று!

நான் சொல்கிறேன்; முப்படைத் தளபதிகளைக் கூட இப்படிக் கமிட்டியிலே போட்டு ஆராயத் தேவையில்லை.

நம்முடைய கண்களுக்கு எதிரே கொலை நடக்கிறது. அதுவும் இனப்படுகொலை நடக்கிறது.

உதாரணத்திற்காகச் சொல்ல வேண்டுமேயானால், நாம் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். போகும் வழியிலே ஒரு நான்கு பேர் சேர்ந்து நான்குபேரை வெட்டுகிறார்கள்; இரண்டு பெண்களைக் கற்பழிக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்து அந்த பெண்ணின் தாயார் அல்லது உற்றார் உறவினர்கள் "அய்யோ! கொலை செய்கிறார்களே! கற்பழிக்கிறார்களே!" என்று கதறும்போது அந்த ஊரிலே உள்ள வஸ்தாது 'கொஞ்சம் சும்மா இரு! ஒரு கமிட்டி போட்டு அதைப்பற்றி விசாரிக்கிறேன்!' என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்க முடியுமா?

அங்கே போய் மோதி விழுந்து அந்தப் பெண்களைக் காப்பாற்றிக் கொலையைத் தடுக்க முற்படவேண்டுமே தவிர கமிட்டி போட்டு விசாரிக்கக்கூடிய காரியமா அது?

அன்றைக்கே நான் சொன்னேன். திரிகால ஞானியைப் போல அல்ல; தீர்க்கதரிசியாக அல்ல, எனக்கு இருந்த பதைப்பில் அன்றைக்குச் சொன்னேன்; நீங்கள் பேச்சுவார்த்தைவட்டமேஜை என்று இப்படிக்கால அவகாசம் எடுத்துக் கொண்டு இருப்பீர்களேயானால், அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஜெயவர்த்தனே பக்கத்து நாடுகளுடைய உதவிகளை யெல்லாம் பெற்றுவிடுபார் என்று சொன்னேன். கழகத்தின் சார்பாக நான் கூறினேன். ஆனால் இந்திய அரசு அதைக் கேட்கவில்லை.

ஜெயவர்த்தனேவின் வாய்க்கொழுப்பு

கடந்த சில வாரங்களுக்கு முன்னால் எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால் ஜெயவர்த்தனே பாகிஸ்தானுக்கு வருவார்.

வந்தார்: அதிபர் ஜியாவை ஜெயவர்த்தனே சந்தித்தார். ஜியா அவரை வரவேற்று விருந்து வழங்கினார் அதைப் பெற்றுக் கொண்ட ஜெயவர்த்தனே என்ன சொன்னார்? காஷ்மீர் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை கொடுத்தாக வேண்டும் என்று கூறினார்.

காஷ்மீர் பிரச்சினை இன்று நேற்றல்ல; இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற காலந்தொட்டு ஒரு பெரிய சிக்கலான பிரச்சினை; காஷ்மீரத்து சிங்கம் ஷேக் அப்துல்லா அன்றைக்கு கிளப்பிய அந்த பிரச்சினை ஒரு முடிவுபெறாத பிரச்சினை. அதற்குப் பிறகு அதை சாக்காக வைத்துக்கொண்டு காஷ்மீரை விழுங்கி விடலாம் என்று பாகிஸ்தான் நினைத்தபோது அதற்கு இடம் தராத காஷ்மீரத்து மக்கள், அதற்கு இடம் தராத இந்திய மக்கள், அதற்கு இடம் தராத இந்திய நாட்டு அரசு, அதற்கு ஒத்துழைத்த இந்தியாவிலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளும்-தி.மு.கமும் உட்பட-அத்தனைக் கட்சிகளும் இருந்தும் கூட, அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி—காஷ்மீர் பிரச்சினையைப் பற்றி—இந்தியாவுக்கு விரோதமாக—பாதகமாக இலங்கை அதிபர் ஜெயவர்த்தனின் பாகிஸ்தானில் செய்தியாளர்களுக்குச் செய்தி சொல்லியிருக்கிறார். காஷ்மீர் பிரச்சினையில் பாகிஸ்தானுக்கு சாதகமாகச்—இந்தியாவுக்கு விரோதமாகச் செய்தி சொல்லி இருக்கிறார்.

நான் ராஜீவ் காந்தி அவர்களைக் கேட்கிறேன். இப்படி நீங்கள் பாகிஸ்தானுக்குப் போய் அமர்ந்துகொண்டு இலங்கைக்கு விரோதமாகப் பேசுகிற அளவுக்குத் தைரியம்கொண்ட வராக இருப்பீர்களா? அந்தத் துணுவு உங்களுக்கு இருக்கிறதா? மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் துணிவு மிக்கவர்தான்;

தெரியும் மிக்கவர்தான்; ஆனால் பாவம் நாதியற்ற தமிழர்களுக்காகப் பேசுகிற அக்கறை உங்களுக்குக் கிடையாது.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள கறுப்பு இனத்தவரிடம் காட்டுகின்ற அன்பில், பாசத்தில், அக்கறையில் எள்ளளவு பாசத்தை-பற்றை இலங்கையிலே இருக்கிற தமிழர்களிடம் நீங்கள் காட்டக் கூடாதா?

இலங்கையில் இருக்கிற தமிழர்கள், “நாங்கள் சாகிறோம்; நாங்கள் வாழ வழிகிடையாதா” என்று கேட்கிறார்கள். நாங்கள் கையிலே அதிகாரமற்றவர்கள். நாங்கள் என்றால் எங்களை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. தமிழகத்திலே இருக்கிற முதலமைச்சரையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லுகிறேன். எங்களுக்கு அந்த அதிகாரம் கிடையாது. அந்த அதிகாரம் இருந்தால்-புதுவை மாநிலத்தையோ தமிழக மாநிலத்தை யோ ஆளுகிற முதலமைச்சர்களுக்கு அந்த அதிகாரம் இருந்திருந்தால்—ஒருவேளை இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையே கடல் இல்லாமல் இருந்திருந்தால்-அந்தக் காலத்திலே ராமன் பாலம் போட்டதாக சொல்லப்படுகிறதே அந்தப் பாலம் இருந்திருந்தால்—அதன் வழியாகச் சென்று தமிழ் ஈழத்தை அமைத்துவிட்டுத் திரும்பி இருப்போம்.

எனவே அதிகாரங்கள் அனைத்தும் இலங்கைப் பிரச்சினை யில் தலையிடவேண்டிய மத்திய அரசுக்குத்தான் இருக்கின்றன.

ராஜீவ் காந்தி அவர்களுக்குத்தான் இருக்கிறது.

ஆகவேதான் அவர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறோம்.

நாங்கள் ஆட்சியில் இருந்தால்

நாங்கள் நடத்துகின்ற போராட்டம் இங்கே இருக்கிற மாநில அரசை எதிர்த்து அல்ல. மாநில அரசுகளால் இவ்வளவு தான் செய்ய முடியும். அதுவும் இப்போதுள்ள மாநில அரசுகளால் இவ்வளவுதான் முடியும். “நீ ஆட்சியில் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பாய்?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

1975ஆம் ஆண்டு தி. மு. கழகம் ஆட்சியிலிருந்தபோது தான் இந்திராகாந்தி நிறைவேற்றிய எமர்ஜென்சியை எதிர்த்து செயற்குழுவிலே தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம். அதற்குக் கழக ஆட்சி பலியாக்கப்பட்டது

அதைப் போலத்தான் இப்போது தமிழக சட்டமன்றத் திலே தமிழ் ஈழத்தை மத்திய அரசு அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருப்போம். அதற்குப் பதிலாக கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டிருக்கும். அப்படி நடந்திருந்தால் அதைவிட எங்கள் வாழ்க்கையில் நாங்கள் பெறுகிற பேறு வேறென்றும் இருந்திருக்க முடியாது.

ஆனால், இந்த அரசுகளிடம் நாங்கள் அவ்வளவு தூரம் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்களை அப்படிப்பட்ட இக்கட்டில் தள்ளவும் நாங்கள் விரும்பவில்லை.

மத்திய அரசை எதிர்த்துக்கூட நாங்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தவில்லை. தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களை எழுப்பலாம். தூங்கிக் கொண்டிருப்பது போல நடப்பவர்களை எழுப்ப இயலாது. தட்டி எழுப்ப முடியாத காரணத்தால்தான் இத்தப் போராட்டம் என்கிற தடிகொண்டு எழுப்புகின்றோம்.

இலங்கையில் தமிழ் இனம் அடியோடு அழிக்கப்படவிருக்கிறதே; அதனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் ஒரு சிறிதும் முன் வராமல் இருக்கிறதே என்கிற உணர்வுடன் நாம் மேற்கொள்ளும் போராட்ட நடவடிக்கைகளை, எந்தெந்தக் கோணத்திலிருந்தோ நம்மை என்றும் எதிர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் விமர்சனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகு பொல்லாங்குள்ள விமர்சனங்களில் ஒன்றாக, தமிழகத்தில் ஒரு பத்திரிகை விஷமத்தனமாக எழுதியிருக்கிறது.

“பஞ்சாபிலே உள்ள அகாலி தளத்தினுடைய தீவிரவாதிகளிடத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே உள்ள ஒரு குழுவினர் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துவதாக” அது எழுதுகிறது.

நான் அந்த பத்திரிகைக்கு பதிலளிக்க விரும்பவில்லை.

அந்த பத்திரிகையிலே வந்திருக்கின்ற வாசகத்தை-ஒரு வேளை மத்திய அரசு நம்புமேயானால், மத்திய அரசுக்கு பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதைச் செய்தாலும், அதை வெளிப்படையாக சொல்லி விட்டுத்தான் செய்யுமேயல்லாமல் குறுக்கு வழியில் ஒளிந்துகொண்டு-திரைமறைவில் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நிச்சய

மாக ஈடுபடாது என்பதையும், அதுபோல் எங்கள் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் எங்களை வளர்த்திடவில்லை என்பதையும், மத்திய அரசுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

தமிழ்ஈழ ஆதரவாளர் அமைப்பு

ஆனால், எனக்கு இருக்கின்ற கவலையெல்லாம் இந்த மாநிலத்தினுடைய அமைச்சர்கள் சிலர், பொறுப்பு வாய்ந்த அமைச்சர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய இந்த அறப்போராட்டம் நியாயம் என்று அவர்களுக்கு தெரிந்திருந்தும் கூட “இங்கே இருக்கின்ற அரசுக்குத் தொல்லை கொடுக்க-அரசியல் ஆதாயம் தேட-கருணாநிதியும் கழகத்திலே உள்ளவர்களும் இந்தத் திட்டத்தை இன்றைக்கு வகுத்து ஒரு போராட்டத்தை அறிவித்திருக்கிறார்கள்”. என்று சொல்லும்போதுதான் எனக்கு மிக மிக வேதனையாக இருக்கிறது.

இன்றைக்கு அமைச்சரவையில் மிக முக்கியமானவராகத் தோன்றுகிற அல்லது தோற்றமளிக்கின்ற மின்துறை அமைச்சர் பண்ணுட்டி ராமச்சந்திரன் கூட, ‘பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி அமைத்திருக்கின்ற குழுவை கருணாநிதி கிண்டல் செய்கிறாரே, அந்த குழுவினால் என்ன காரியம் நிறைவேற்ற முடியுமென்று கேட்கிறாரே! காலதாமதத்திற்கு வழி வகுக்காதா என்று வினவுகிறாரே; ‘தமிழ் ஈழ ஆதரவாளர்கள்’ என்கின்ற ஒரு அமைப்பை தமிழகத்தில் நிறுவப்போவதாக திருவள்ளூர் பொதுக் கூட்டத்தில் அறிவித்திருக்கிறாரே; அந்தக்குழு தேவையில்லையென்றால்-இந்தக் குழு எதற்காக!’ என்று அவர் கேட்டிருக்கின்றார்,

அமைச்சரவையில் இருக்கின்ற விஷயம் புரிந்த அமைச்சர்களில் ஒருவர் என்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்த அவர், விஷயம் புரியாமல் இப்படிப் பேசியிருக்கிறாரா? அல்லது விஷயத்தனமாக பேசுகிறாரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அந்தக்குழு நிச்சயமாக காலம் கடத்துகின்ற குழுதான் என்பதை ‘இந்து’ பத்திரிகையிலே வந்த கட்டுரை நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அது மாத்திரமல்ல.

கர்நாடகத்தில் முன்னாள் முதலமைச்சராக இருந்து இன்றைக்கும் இந்திராகாங்கிரஸ் கட்சியின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக இருக்கின்ற நண்பர் குண்டுராவ் அவர்கள் கூட, “இப்போது ராஜீவ்காந்தி அவர்கள் அமைத்திருக்கின்ற குழுவினால் எந்தப் பயனும் இல்லை. எனவே வேறு முயற்சியிலும் ராஜீவ்காந்தி ஈடுபடவேண்டும்” இது கருமையான பிரச்சினை என்று கூறி, அந்தச் செய்தி பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது.

நாம் ஈழ ஆதரவாளர்கள் அமைப்பைத் தமிழகத்தில் நிறுவ வேண்டுமென்று கருதுவதும், அதற்காகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதும், இந்திய அரசு இன்னும் காலம் கடத்துவதைத் தவிர்த்திடத்தான் இந்த இரண்டாண்டு காலத்தில் உலக நாடுகளுடைய கவனத்தை எல்லாம் ஈர்த்து இலங்கையில் உள்ள படியே என்ன பிரச்சினை என்பதை அவர்களுக்கு விளக்கிடாமல்—இலங்கையிலே உள்ள பிரச்சினை பூர்வீகத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினையா? அல்லது வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் தமிழகத்திலே இருந்து தோட்ட வேலைக்காக கொண்டு செல்லப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் பிரச்சினையா என்று புரிந்துக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்ற பல வெளி நாடுகளுக்கு விளக்கம் அளித்திட இந்திய அரசு இதுவரை முனையவில்லை. இதை நான் அல்ல “இந்து” ‘டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா’ போன்ற பத்திரிகைகள் எல்லாம் சுட்டிக்காட்டியிருக்கின்றன.

எனவே நாங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் ஈழ ஆதரவாளர்களுடைய அமைப்பு இந்திய அரசு செய்யாத தவறிவிட்ட காரியத்தை உலகநாடுகளில் உள்ள அரசியல் அரங்குக்கு எடுத்துச் சொல்லி, உலக நாட்டு மக்களுக்கு விளக்கம் அளித்து, அந்த நாடுகளுடைய ஆதரவை எல்லாம் பெறவும், இந்தியா இலங்கையின் மீது நடவடிக்கை எடுத்தால் அதில் தவறில்லை என்ற வகையில், அந்த நாடுகளை நம்முடைய அணிக்கு ஆதரவாகக்கொண்டுவர நாம் எடுக்கின்ற முயற்சியே தவிர வேறல்ல.

ராஜீவ்காந்தி அறிவித்திருப்பது குழு; நாங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது அமைப்பு. குழுவிற்கும் அமைப்புக்கும் பெரும் வேறுபாடு இருக்கிறது. ஆனால் அவசரத்தில் அல்லது ஆத்திரத்தில், முதலமைச்சருடைய அன்பைப்பெற வேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தில், நண்பர் பண்டுட்டிராமச்சந்திரன் இப்படிப்பட்ட கருத்தைக் கூறியிருப்பார் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இலங்கையிலே நடைபெறும் கொடுமையைத் தடுக்காமல் நீடிக்கவிட்டால், இன்னும் ஓரிரு ஆண்டுகளில் இலங்கையின் வரலாற்றை எழுதுகிறவன், “1986 வரையில் இலங்கையில் தமிழ் இனம் என்று ஒரு இனம் இருந்தது. அது 86 இறுதியில் அடியோடு அழிந்து பூண்டற்றுப் போய்விட்டது” என்று எழுதுவான்! அதைப்படிக்கிறவன் அழிந்துவிட்ட இலங்கைத்

தமிழர்கள் மீது ஆத்திரப்படமாட்டான். “அழிந்ததை நீ எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய்” என்று நம்மீது தான் கோபப்படுவான். அந்தக்களங்கம் தாய்த் தமிழகத்திலே உள்ள நம்மீது ஏற்படக்கூடாது; நம்மைத் தூற்றக்கூடாது என்பதால்தான், இன்றைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு எந்த நிமிடத்தில் குத்தப்படுவோமோ என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருபது கல்களுக்கு அப்பால் இலங்கைத் தீவில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறதே தமிழ் இனம், அந்த இனத்தைக் காப்பாற்றத்தான் இந்தப் போராட்டம்.

இது சென்னையில் தொடங்கி, அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் பத்து இடங்கள், இருபது இடங்கள் என்று அணிகள் பிரிக்கப்பட்டு, பல்லாயிரக்கணக்கிலே நம்முடைய கழக நண்பர்கள் அப்போராட்ட மறியலில் ஈடுபட்டு அவர்கள் எல்லாம் சிறைக்கோட்டம் புகுந்து அதற்குப் பிறகு தமிழ் ஈழம் கிடத்துவிடுமா? என்று கேட்பீர்களானால், தமிழ் ஈழம் கிடைக்காவிட்டாலும் நம்முடைய மானம் நிலைக்கும்! அதற்காகத்தான் இந்தப் போராட்டம்.

ஒரு திங்களோடு போராட்டம் முடிவுற்றுவிடுமா என்றால், நான் உங்களுக்கும் சொல்கிறேன்; மத்திய அரசுக்கும் சொல்கிறேன்; இலங்கைத் தமிழருக்கு விடிவு காலம் பிறக்கின்ற வரையில் தி. மு. கழகம் தன்னுடைய போராட்டத்தை நிறுத்தாது.

போராட்டம் துவங்கும் பொன்னாள் மாதம்

தி. மு. கழகத்தின் போராட்டம் அறிவிக்கப்பட்டு தொடங்குகின்ற நாளான ஏப்ரல் 29 சாகாரணமான நாள் அல்ல; புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் பிறந்த நாளில் தி. மு. கழகம் தன்னுடைய போர்க்கொடியை உயர்த்துகிறது.

ஏப்ரல் திங்கள் 26ஆம் தேதி ஈழத்தமிழகம் வேண்டும் என்று இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் குரல் கொடுத்த ஈழத்தந்தை செல்வநாயகம் நினைவு நாள்!

1852ம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 27ம்ஆம் நாள்தான் திராவிடர் இயக்கத்தின் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்து-பார்ப்பனர்

அல்லாத சமுதாயத்திற்காகப் பாடுபட்ட வெள்ளுடைய வேந்தர் தியாகராயர் பிறந்தநாள்.

அந்த தியாகராயர் 1925 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 28ஆம் நாள் மறைந்தார்.

(இதைக்கூட நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் 1932-க்குப் பிறகுதான் தியாகராயர் மறைந்தார் என்று ஒரு முறை பேசினார். உங்களுக்குத் தெரியும்)

அவர் மறைந்த ஆண்டு 1925 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 28ஆம் நாள்.

நான் தியாகராயரை குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், திராவிட இன எழுச்சியை, ஒரு சமுதாய மறுமலர்ச்சியை, ஒடுக்கப்பட்டவன், அடக்கப்பட்டவன், தாழ்த்தப்பட்டவன், பிற்படுத்தப்பட்டவன், இவர்களெல்லாம் கம்பீரமாக நடைபோட வேண்டும், தன்மானத்தோடு திகழ வேண்டும் என்கிற குரலை முதன் முதலாக ஒலிப்பதற்கு அன்றைக்கு முன்வந்த ஒரு மேதை தியாகராயர்.

இப்படித் தியாகராயரையும், செல்வநாயகத்தையும், புரட்சிக்கவிஞரையும் நினைவுபடுத்தும் இந்த மாதத்தில்தான், இலங்கையிலே தமிழ் ஈழம் அமைந்திட ஆதரவு அளிப்பதற்கு தமிழகத்தில் ஓர் அமைப்பு தேவை என்று-அந்த அமைப்பை ஏற்படுத்துவது குறித்து நானும் பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியர் அவர்களும், காமராஜ் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் நெடுமாறன் அவர்களும் நீண்டநேரம் விவாதித்தோம். விவாதித்த நேரத்தில் எங்களுக்கிடையே ஒரு எண்ணம் மலர்ந் திருக்கிறது. அந்த எண்ணம் "தமிழ் ஈழ ஆதரவாளர்கள் அமைப்பு" ஒன்றைத் தமிழகத்தில் உருவாக்கி, அந்த அமைப்பின் மூலம் உலக நாடுகளையெல்லாம் இலங்கையிலே உள்ள புரட்சிகளை அறியச் செய்து, உலக நாடுகளின் கவனத்தை யெல்லாம் தமிழ் ஈழம் அமைக்க வேண்டிய அவசியத்தின் பால் திருப்பி, ஒரு நிலையை உருவாக்க-இந்திய அரசு நடவடிக்கை எடுத்தாலும் எடுக்காவிட்டாலும் ஒருவேளை நடவடிக்கை எடுத்தால் அதற்கு உதவியாக-நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் ஏன் எடுக்கவில்லை என்று துரிதப்படுத்த-இந்தத் 'தமிழ் ஈழ ஆதரவாளர் அமைப்பு' விரைவில் உருவாக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவிருக்கிறது

இதற்கிடையே தீராவீட முன்னேற்றக் கழகத்தின் போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்.

இந்தத் “தமிழ் ஈழ ஆதரவாளர் அமைப்பு” (Tamil Eelam Supporters Organization)

“டெசோ” என்ற பெயரில் உலகெங்கும் பரவிடக் கூடிய அமைப்பாக இயங்குவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

தீ. மு. கழகம் தொடர்ந்து நடத்தும் போராட்டமும், நாம் உருவாக்கும் ‘டெசோ’ (Teso) அமைப்பும் இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னல்களைத் துடைக்க உதவும் என்பது உறுதி.

ஏனென்றால், தமிழர்களுடைய மானம் அங்கு மிச்சப்பட வேண்டாமா?

தமிழ் இனம் அங்கே எஞ்சியிருக்க வேண்டாமா?

அந்த இனத்துக்கு ஒரு நாடு அங்கே கிடைக்காவிட்டால் அது உரிமையோடு வாழ முடியுமா? மானத்தோடு வாழ முடியுமா?

இந்தக் கேள்விகளுக்குக் கிடைக்கும் ஒரே பதில்தான்

தமிழ் ஈழம்!

தமிழக வாழ.....

கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் காலத்தில் — கடலைக் கடந்து செல்லும் கலங்கள் நேர்த்தியாக அமைக்கப்படாத அந்தக் காலத்தில் — நீராவிக் கப்பல்கள் இல்லாத அந்தக் காலத்தில் — அலைகடலைக் கிழித்துக்கொண்டு — ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் பெருமையை நிலைநாட்டியது தமிழகம்.

அந்த உன்னதமான தமிழ்மரபுக்கு ஏற்றவகையில் நம்மைத் தயார் படுத்திக்கொள்ள குறைந்த அளவு 50 ஆண்டுகளாவது ஆகும்.

நமது மொழியை இன்னும் இலக்கியச் செறிவுள்ள தாக்கி — நமது பொருளாதாரத்தைச் சீராக்கி — உரிமைகளை நிலைநாட்டி — தமிழ்ப் பரம்பரைக்குச் சொந்தக் காரர்களாக்க இன்னும் 50 ஆண்டுகளாவது ஆகும்.

வெறும் அரசியல் நடத்த — ஆட்சி அமைக்க மட்டும் நமது கட்சி இருக்கிறது என்று நினைக்காமல், தொடர்ந்து 50 ஆண்டு காலத்திற்காவது நமது பணி இருக்கிறது என்ற கடமை உணர்ச்சி நம் மனத்தில் ஆழப் பதிய வேண்டும்.

தமிழ்மக்கள் தமிழ் மரபைப் புரிந்துகொண்டு — தமிழ், வரலாற்றைப் புரிந்துகொண்டு — புதுவரலாற்றை, புதிய செய்தியை புதிய பண்பை உலகுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நாம் பணியாற்றுகிறோம்.

பேரறிஞர் அண்ணா

[சென்னையில் நடைபெற்ற

தி. மு. க. பொது மாநாட்டுத்

தலைமை உரையில்

30-1-1966]